

หนังสือพิมพ์ที่เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๗ มิถุนายน ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

One for All All for One

๑ จงศึกษา“สัตว์”แท้ คือใด
เพ่งเวทนาเข้าใจ จิ้งแก่
รู้สัตว์สุขทุกข์ใจ อลิเกะ(เท็จ)
แล้วจัดเหตุดับแค้น หมดทั้งอนุสัย
๑ ใครใดตั้งโยชน์สิ้น สุนัขสัตว์
โดยดับด้วยญาณทัศน์ ถ่องแท้
ดีญาณเวทียัตถ์ บรมนโรธ
สัตว์ก็สิ้นสุดแล้ว หลุดพ้นอรหันต์.

สัตว์จริงๆ ในร่างคนเป็นเรา

ผลิตโดย: โต๊ะหงา
๒๕ พ.ค. ๒๕๕๗

ดับกลิ่นเหม็นจากโถส้วม โถปัสสาวะ ท่อระบายน้ำ
ชะลอปัญหาส้วมเต็ม
โดยจุลินทรีย์จะช่วยย่อยสลายกากของเสีย
ทำให้อัตราการไหลลงได้ง่าย
ย่อยสลายคราบขยะ ไชมันที่อุดตันท่อน้ำทิ้ง
ยุง หนู แมลงสาบ ลดการรบกวนลง
รดน้ำต้นไม้ ทำให้โตเร็ว แข็งแรง แมลงไม่รบกวน

น้ำหมักชีวภาพดับกลิ่น ฟ้าภูไท

อันยังเชื่อแบกที่เรีย ที่เป็นสาเหตุของกลิ่นเหม็น
และเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ เพิ่มออกซิเจน
ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น

ผลิตภัณฑ์
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-7318-2458, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด
โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

นัยปก

สัตว์จริง ๆ ในร่างคนเป็น ๆ

(๑) สัตว์สวรรค์สัตว์นรกนั้น	ในตน
อยู่กับจิตปุณฺณ	ทุกผู้
หากบ่ศึกษาจน	ญาณจิต ประจักษ์เฮย
คิดไปอาจหยั่งรู้	สัตว์นี้สัจธรรม
(๒) ต้องสัมผัสสัตว์ด้วย	ญาณทัศน์
ในจิตก่อน“กาย”สัตว์	เกิดได้
“สัตตาวาสเก่า”ซัด	เรียนเกิด มนุษย์เอย
พระศาสดาตรัสไว้	พุทธใช้ศึกษา
(๓) ว่า“กาย”แห่งสัตว์นี้	คือใจ
บไซ“กาย”สัตว์นัย	ปุณฺณ
วิญญูติแห่ง“มโน”ไหว	คือ“สัตว์” แท้แล
หัดอ่าน“นามรูป”ผู้	ฝึกให้ตรองเห็น
(๔) เป็นสัตว์สัมผัสรู้	ในกาล
ตราบที่มี“วิญญาน-	ฐิติ”แท้
หากดับจิตเข้าฌาน	อสังขยสัตว์
อรุปฌานที่สี่แล	ยิ่งซ้ำ“สัตว์ดำ”
(๕) ลำคัญเพราะนิโรธเพี้ยน	มิจฉา
ยึด“สัตว์ดำ”จึงพา	ผิดร้าย
เพลिनเสพ“สุกกิณหา”	เป็นนิโรธ
ทำพุทธตำเบือนป้าย	เปราะด้วยความหลง
(๖) จงศึกษา“สัตว์”แท้	คือใจ
เพ่งเวทนาเข้าใจ	จึงแท้
รู้สัตว์สุขทุกข์ใจน	อลิเกะ(เท็จ)
แล้วขจัดเหตุดับแม้	หมดทั้งอนุสัย
(๗) ใครใดสังโยชนสิ้น	สูญสัตว์
โดยดับด้วยญาณทัศน์	ถ่องแท้
สัญญาเวทียิตต์	บรมนิโรธ
สัตว์ก็สิ้นสุดแล	หลุดพ้นอรหัตต์.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๘ เม.ย. ๒๕๕๗

อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา

สัตว์แท้ ๆ ในร่างคนเป็น ๆ

ในสงครามประชาธิปไตยที่ผ่านมา ๆ มา ก่อนหน้าจะมีรัฐประหาร แม้จะมีหลายคนรู้ลึกว่าบ้านเมืองวุ่นวาย แต่พอครุสมณะโพธิรักษ์ กลับมองว่า “เมืองไทยมีบุญกุศลเยี่ยมยอดจริง ๆ ที่เกิดเหตุการณ์อันประเสริฐ ที่ไม่มีประเทศไหนใด ๆ เคยเกิดเคยได้ เคยมี คือการเรียนรัฐศาสตร์ของประเทศไทย ห้องเรียนคือประเทศไทย และเปิดห้องเรียนกันเป็นกิจจะลักษณะ ต่อเนื่องกันมาเป็นทอม ๆ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๙ มาจนถึงปัจจุบันนี้ ยิ่งทอมล่าสุดนี้ยิ่งเยี่ยมยอดสุด ๆ เพราะมีการวิเคราะห์วิจัยกันอย่างลึกซึ้งละเอียดลออ....”

แม้จะด่าว่ากัน แต่ละเวทีก็จะด่าแบบมีนัยลึกๆ เช่น.. “ไอ้พวกนั้นมันมีแต่เดรัจฉาน” อีกเวทีปากจัดกว่าก็จะว่า “พวกมันมีทั้งเดรัจฉานและสัตว์นรก!” ซึ่งต่างก็หมายถึงตัวเป็นคน แต่จิตใจเป็นสัตว์นรคนั่นเอง ส่วนจะรู้ได้ว่าใครพูดผิดพูดถูกนั้นก็ต้องตัดสินตรงที่ คนที่ว่าเขานั้นมี “ญาณ” สามารถอ่านความเป็นเดรัจฉานหรือสัตว์นรก ในจิตวิญญาณของตัวเองได้หรือไม่?

มิเช่นนั้นจะกลายเป็นว่า พอโกรธขึ้นมาแล้วชี้หน้าด่าเขาว่า “ไอ้เดรัจฉาน, ไอ้สัตว์นรก!” แต่จริง ๆ แล้วสัตว์นรกที่กำลังเกิดขึ้นขณะนั้นอยู่ในตัวเรานี่เอง ซึ่งเป็นธรรมชาติของปุถุชนที่มักจะมืดบอดกับกิเลสของตน แต่สามารถขยายผลได้

มากมาย แถมเอาภาระได้ดีเหลือเกินกับกิเลสของชาวบ้าน จึงปล่อยให้โลก-โกรธ-หลง และสุข ทุกข์ เพิ่มพูนจนกลายเป็นคนขงสุข และคุกขงสัตว์ในตน อย่างไม่ยอมทลายคุก

เรื่องเคยมีมาแล้วในสมัยพุทธกาล ขณะที่ภิกษุทั้งหลายออกบิณฑบาต ได้เห็นนักโทษถูกจับมาแห่ประจาน และทรมานด้วยเครื่องจองจำชนิดต่าง ๆ ก็ได้พากันสลดสังเวชใจ แต่พระพุทธเจ้าทรงให้สติแก่ภิกษุเหล่านั้นว่า.. “ภิกษุทั้งหลาย เครื่องจองจำที่ทำด้วยเชือก เหล็กหรือโซ่ตรวนใด ๆ เราไม่กล่าวว่าเป็นเครื่องจองจำที่แข็งแรงทนทานเลย แต่เครื่องจองจำที่ผูกหย่อน ๆ แต่แก้ได้ยากคือ บุตร ภรรยา ทรัพย์สมบัติ เพชรนิลจินดา ข้าวของเงินทอง นี่แลตรึงรัดมัดผูกสัตว์ทั้งหลายให้ติดอยู่ในภพอันไม่มีที่สิ้นสุด (คุกที่ขังสัตว์ทั้งหลายไว้อย่างชนิดที่ไม่มีวันออก ทั้งชาตินี้ ชาติหน้า และชาติต่อ ๆ ไป)”

และหากยังไม่สิ้น “อวิชชา” อยู่ตราบใต้อัฏฐภาพก็ยังเป็นสัตว์นั้นแหละ เวียนวนในวัฏสงสาร เพราะยังไม่สามารถรู้วิธีที่รักษา “กรรม” ให้ประกอบเป็นกุศลได้แท้ และไม่สามารถกำจัด “เหตุ” ที่จะทำใหวนเวียนลงสู่ภูมิต่ำได้หมดสิ้นเด็ดขาดนั่นเอง! (จาก..รู้คนขงสุข รู้คุกขงสัตว์ น. ๒๑๕)

☸

● จริงจัง ตามพ่อ

ช่วงเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ผมเป็นทั้ง “คนบ้านนอก” และ “คนกรุง” อยู่บ้านนอกที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี จัดหลักสูตรล้างพิษตับ และเข้าหลักสูตรบางรุ่น อยู่กรุง ด้วยการไปร่วมชุมนุมกับชาวกองทัพธรรมที่เชิงสะพานผ่านฟ้าเป็นครั้งคราว

ตั้งแต่ปลายเดือนเมษายนเป็นต้นมา คุณสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กปปส. ประกาศว่าจะต้องมีการเสนอชื่อคนกลางเป็น **นายกรัฐมนตรี** แกนนำคนเลื้อยแดงก็เสนอผ่านหนังสือพิมพ์ว่าใครควรจะเป็น หลายคนที่มีชื่อต่างปฏิเสธกันพลัน บางคนถึงขนาดพูดว่าในยามนี้ใครเป็นนายกฯ ก็ตกนรกชัด ๆ

วันวิสาขบูชา ๑๓ พฤษภาคมที่ผ่านมาบนเวที คปท. ที่สะพานชมัยมรุเชฐส์ มีคนเสนอชื่อผมพร้อมกับเสนอชื่อคนอื่น ๆ อีกสี่ห้าคนส่วน

บนเวทีกองทัพประชาชนและกองทัพธรรมที่เชิงสะพานผ่านฟ้า มีการเสนอชื่อผมคนเดียว

ขณะผมเดินเยี่ยมเยียนผู้เข้าชุมนุมเหมือนวันก่อน ๆ พบประชาชนจากหลายจังหวัด คัดค้านว่าถ้ามีการเสนอชื่อผมจริง ผมต้องรับเป็นนายกฯ นะ ห้ามปฏิเสธ

วันที่ ๑๔ พฤษภาคม คุณสุเทพเชิญแกนนำจากเวทีต่าง ๆ ของพวกเราเข้าประชุม ผมย้ำกับ **เรือดรีแซมดิน** และ **พลเอกปรีชา** ว่าอย่าเสนอชื่อผมเป็นนายกฯ เป็นอันขาด ถ้าผมเป็นนายกฯ ก็เท่ากับผมกลับมาเป็นข้าราชการอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เป้าหมายของชีวิต

ผมไม่มีเวลาอธิบายให้ใคร ๆ เข้าใจว่าทำไมผมจึงปฏิเสธ ถึงอธิบายก็ยากที่จะเข้าใจ เดือนกรกฎาคมที่จะถึงนี้ผมจะอายุ ๗๙ ปีเต็ม แปลกครับพออายุย่างเข้าปีที่ ๗๘ มีความรู้สึกตลอดเวลาว่าชีวิตนี้น่าเบื่อ ชาวที่ได้รับบ่อ ๆ คือชาวคนที่เราชอบตายบ้าง เจ็บบ้าง อะไร ๆ ก็ไม่น่ารื่นรมย์ทั้งนั้น

ไม่ว่าผมบรรลุธรรมขั้นสูงอะไร เป็นธรรมะธรรมดา ๆ เห็นชัดว่าการเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แต่ผมจะขอไม่เกิดก็ไม่ได้เพราะยังมีกิเลสอยู่เยอะเยอะ จึงตั้งหน้าตั้งตาทำประโยชน์ช่วยเหลือสังคมพร้อมกับละลดกิเลส และครองสติรู้ตัวทั่วพร้อม **มุ่งไปสู่การเกิดให้น้อยชาติลง** ก็เท่านั้นเอง

นัยปกฉบับนี้เป็นคำคม “ลัทธิจริง ๆ ในร่างคนเป็น ๆ” ในร่างกายเรานี้แหละมีได้ทั้งลัทธิวรกและลัทธิสวรรค์ เรามีความสุขก็เหมือนเราอยู่ในสวรรค์ ถึงจะเป็นสวรรค์ชั้นไหนก็ไม่น่าอยู่ ไม่น่าเกิดต้องพยายามเกิดให้น้อยชาติลงให้จงได้ **๒**

➤ บ้านปานาคอย

จำลอง

➤ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

มีข่าวยืนยันว่า ทักษิณ ล้างลูกน้องทั้งคนเลื้อยแดง และสมาชิกพรรคเพื่อไทยให้สู้เต็มที่

เรายังมีพุทธเหลือติดตังห้อยอยู่เท่าไร?
หรือเรายังมีความเป็นพุทธเหลืออยู่เท่าที่คนโบราณท่านว่า เหลือแค่ผ้าน้อยห้อยหู?

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๔๗ เดือน มิถุนายน ๒๕๕๗
เอโกปี หุตวา พหุสา โหติ พหุสาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : สัตว์แท้ๆ ในร่างคนเป็น ๆ	จริงจัง ตามพ่อ
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5 คูนิดคิดน้อย	บรรณาธิการ
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาคอย	จำลอง
11 แค่คิดก็หนาว...ว้	นายชิง วินเทอร์
12 สีสันชีวิต(มวลมหาประชาชน)	ทีม สมอ.
27 เปิดคุณบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
32 เสียงซอซังน้อยฝอยด้วยคน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
36 ลูกอโศกชะงักงันโลกกว้าง	ฟ้าสา
38 ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธร
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
52 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
58 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	พิมพ์วิทย์ ชูโต
62 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธร
64 การ์ตูน	วิสูตร
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70 บทความพิเศษ	บุญถึง ลือชา
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ชานี
แสงศิลป์ เคือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพโพธิ์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำฝ่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอยอมวัน ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร. ๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

12 สันชีวิต

การตื่นรู้ครั้งยิ่งใหญ่
ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประเทศไทยและในโลก
ทั้งด้วยระยะเวลาที่นานนาน
และความอดทนแกร่งกล้าของหัวใจ

การเมืองยุคใหม่สุดแสนซับซ้อนซ่อนเงื่อนงำเพราะนักการเมืองน้อยคนนักที่มุ่งหน้าเข้ามา “ทำการเมือง” เพื่อเสียสละสร้างสรรค์จรรโลงสังคม...เพื่อความมั่นคงของชาติ แต่กลับคิดคดบ่อนทำลายชาติ โดยความร่วมมือของข้าราชการทรยศแผ่นดินบางคนที่ยอมเป็นทาสนักการเมืองเป็นตัวละครสำคัญ

เมื่อกลางดึก ๒๐ พ.ค.๕๗ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ผบ.ทบ.ลงนามประกาศ พ.ร.บ.กฎอัยการศึก พ.ศ.๒๕๕๗ จัดตั้งกองอำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย (กอ.รส.) ยึดอำนาจการปกครอง “ครึ่งใบ” เพื่อรักษาสถานการณ์ให้สงบ โดยให้คู่กรณีทั้ง ๗ ฝ่ายเข้าร่วมประชุมและหาข้อยุติมาพบกันอีกครั้งที่กอ.รส.ใน ๒๒ พ.ค.๕๗ ๑๔.๐๐ น.

๒๒ พ.ค.๕๗ ให้ยึดโทรศัพท์ของผู้เข้าประชุมทั้ง ๗ ฝ่าย ระหว่างการประชุมบรรยากาศเป็นไปอย่างตึงเครียดเพราะต่างยึดมั่นในจุดยืนของตน ทำให้ไม่อาจหาข้อยุติได้ พล.อ.ประยุทธ์ให้ตัวแทน

ทั้ง ๗ ฝ่ายหารือกันในประเด็นและนัดประชุมกันใหม่ และเดินออกนอกห้องประชุมไปก่อน

คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ออกประกาศฉบับที่ ๔ ให้สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์และสถานีวิทยุชุมชน ทั้งราชการ เอกชน จดรายการประจำสัปดาห์และให้ถ่ายทอดวิทยุของกองทัพบก

นี่คือเหตุการณ์โดยย่อตั้งแต่ประกาศกฎ “อัยการศึก” จนกระทั่งวาระ “รัฐประหาร” แบบเงียบ ๆ ไม่ต้องใช้กำลังพลมากมายพร้อมอาวุธเอ็กเกริกแบบเก่าก่อน

เหล่านักการเมือง “ไร้อุดมการณ์” ก็คาดไม่ถึงว่าจะถูก “ปฏิวัติเงียบ” เพราะ “ผลาญชาติ” จนหลงลืมชาติ ทอดตัวตกเป็นทาสผลประโยชน์อย่างไม่กระดากอายสังคม

หาไม่รู้ ร้วของชาติเก็บเกี่ยวข้อมูลความเคลื่อนไหวของ “ภัยแผ่นดิน” ตลอดมาจนถึงวาระสุดท้าย !

๗

อาชีพใหม่-ทางตายใหม่

พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ ชาวบ้านได้อาชีพใหม่รายได้งาม จับจิ้งจกส่งขายร้านซีเมาริมถนนเอาไปทอด คั่ว ผัดกะเพรา เป็นอาหารจานเด็ดราคาแพง ต่อไปเสียงจิ้งจกตามท้องไร่ท้องนาชายทุ่งนาชายป่าก็ใช้ว่าจะหาฟังได้ง่าย ๆ แล้วนะอีกไม่นานก็คงจะสูญพันธุ์แน่ ๆ

• จ.สระแก้ว

👉 น่ายินดีที่ชาวบ้านมีอาชีพเสริม มีรายได้เพิ่ม แต่ในขณะเดียวกันก็น่าสลดใจที่สัตว์ร่วมโลกสร้างบรรยากาศธรรมชาติต้องสังเวทชีวิตเพื่อความอยู่รอดของคน ถึงกระนั้น “ซากจิ้งจก” ก็เป็น “อาหารเป็นพิษ” รุนแรงถึงตายได้ นพ.โสภณ เมฆธน อธิบดีกรมควบคุมโรค แจกแจง

ประชาธิปไตย-รัฐประหาร

เราผ่านพ้นยุคปฏิวัติรัฐประหารมาแล้ว และต้องยอมรับว่ายุคนี้เป็นยุคประชาธิปไตย ถึงแม้มันจะไม่เต็มใบ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ก็ยังได้ชื่อว่ามีจากประชาชน เป็นน้ำมือของประชาชนเอง จะดีจะเลวอย่างไรก็ต้องยอมรับเพราะตัวเลือกมาเองจะโทษใคร

• เมืองกาญจน์

👉 ฝ่าฟันผ่านพ้นยุคปฏิวัติรัฐประหาร วาดหวังวางรากฐานประชาธิปไตย คืออธิปไตยของปวงชนแต่ในที่สุดก็ผันค้ำฟ้า “ประชาธิปไตย” จนบัดนี้เพราะ “อธิปไตย” ยังอยู่ในมือ “มาร” ในเมื่อสถานการณ์เป็นดังนี้ จักให้เหล่าทหารหาญและไทยแท้ทนทานดูนักการเมืองกระสือ

(จับอาวุธได้ที่จันทราสีสอร์ท จ.นครนายก)

ผลาญแผ่นดินพินาศ เพื่อนร่วมชาติย่อยยับไปต่อหน้ากระนั้นหรือ ผมเคยรับราชการตำรวจ ๒๐ ปี เคยทำหน้าที่กวาดล้างกองโจรที่แผ่อิทธิพลคุมหมู่บ้าน จนชาวบ้านแทบไม่มีสิทธิมีเสียง ก็ไม่ต่างกับการเมืองยุคนี้สักเท่าใดหรอกครับ ที่ถูกรอบงำด้วยสารพัดกลไกจากนักการเมืองและระบบราชการทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น ขอให้อดใจดูไปและช่วยกัน “ปฏิรูป” บ้านเมืองของเราอย่าให้นักการเมืองหน้าเก่าเข้ามาครองเมืองอีกเป็นอันขาด

การเมืองนำ-ราชการสดส

เมื่อ ๑๗ พ.ค.นี้ ตำรวจอำเภอเมืองนครนายกได้ยึดอาวุธปืนได้ ๒ กระบอกในรถเก๋งมาสด้า ๓ สีขาว ทะเบียน ฌฐ ๕๔๓ ที่จอดในบริเวณทางเข้าจันทราสีสอร์ท อ.เมืองนครนายก ปืนที่ยึดได้คือปืนอาก้าและปืนเซกาเซ อยู่ที่บ้านหลังคนขับจึงได้ยึดรถมาตรวจสอบ อ้างว่าเจ้าของหลบหนีไปคิดว่าเรื่องนี้คงไม่เจียบหายไป เพราะข่าวว่าวิ่งเต้นกันชาชาติ

• สามสาย นครนายก

👉 เรื่องนี้พอเริ่มยึดปืนได้ ก็มีข่าวต่อสายกับสื่อเขียวขลุ่ยแต่ไม่สำเร็จ สั่งให้จัดการเหี้ยมขาดที่อ้างว่าเจ้าของปืนพอเห็นตำรวจก็เผ่นหนีไปและเหวี่ยงอาวุธปืนใส่รถตนเองไว้นั้น ไม่น่าเป็นคำชี้แจงของคนระดับ “นายสิทธิชัย กิตติธเนศวร” ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงมหาดไทย อดีต ส.ส.นครนายก”

ขอโทษ ต้องยัดอำนาจ

หลังประกาศกฎอัยการศึก ยึดอำนาจ หลายคนที่ต่อสู้ร่วมกับก้านันสุเทพรู้สึกไม่ค่อยจะแฮปปี้นัก แต่หลายคนยอมรับได้ และแสดงความเห็นไว้นำนำมาเล่าสู่กันฟัง

จากผู้พัน ส.ท. คนหนึ่งกล่าวว่า

ผมกำลังอยู่ในยุคเปลี่ยนผ่านประวัติศาสตร์ชาติไทย ถ้าท่านประยุทธ์กำลังทำในสิ่งที่เราไม่เคยเห็น แม้กระทั่งพ่อตาผมอายุ ๘๔ ปีมีชีวิตผ่านมา ๓ รัชกาล (๗-๘-๙) ท่านก็ยังไม่อดที่จะชื่นชมไม่ได้

ณ เวลานี้ คสช. กำลังเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับภาคการเมืองเข้ารายงานตัวทั้งหมด!!!

ล่าสุด เรียกนายที่ทำถุงขนมตก ๒ ล้าน บาทที่หน้าศาล ก่อนที่ทักษิณจะบินไปดูโอลิมปิก

เรียกเลขาของพจมาน มารายงานตัว

เรียกไอ้ค้อแอ๊คเข้ารายงานตัว

และกำลังจะเรียกอีกหลาย ๆ คนรายงานตัว

พูดง่าย ๆ ทหารต้องการทราบถึง “จิ๊กซอว์” ทุกชิ้น ในระบอบทักษิณ

มันน่าสนุกตรงไหนรู้ไหมครับ สนุกตรงพวกกลุ่มแรกมันพูดอะไรไปแล้วบ้าง ไอ้กลุ่มหลัง ๆ จะพูดอะไร จะย้อนแย้งกลุ่มแรกหรือเปล่า แค่นี้ก็โคตรสนุกแล้ว!!!

เรียกผู้บริหาร “สื่อ” หลักทั้งหมดเข้าประชุม

เรียกผู้ประกอบการด้าน “พลังงานเชื้อเพลิง” เข้ามาคุย

ระงับการดำเนินการของร้านรับแลกเงินที่ใหญ่อันดับต้น ๆ ของไทยอย่าง Super Rich

ย้าย อุดุลย์ / ธาวิต / นิพัทธ์ เข้ากรู

เอก อังสนานนท์ + วินัย ทองสอง + พงศพัศ พงษ์เจริญ สามคนนี้ไม่รู้จะนั่งร้องไห้ที่ไหน เพราะแต่ละคนกำลังลุ้นตำแหน่ง ผบ.ตร คนใหม่ หลังอูดุลย์เกษียณ

ระบบตำรวจที่เป็นปัญหาหลักมานาน

“รัฐตำรวจ” กำลังจะโดนล้างเป็นที่แรก

อย่าได้แปลกใจนะครับ ถ้าคำสั่งย้ายจะปลิวว่อนยิ่งกว่าการไปรษณียบัตรชิงโชคบอลโลก

ประชา พรหมนอก ถูกจับศาลนามบินสุวรรณภูมิ
ระงับธุรกรรมทั้งหมดของ จารุพงศ์ - จาตุรนต์
ผมเชื่อว่าต่อไปการจัดระเบียบจะเข้มข้นกว่านี้
ข้าราชการที่เกียร์ว่าง

ข้าราชการที่อยู่ภายใต้ระบอบทักษิณ

ข้าราชการที่มีผลประโยชน์ทับซ้อน

กำลังจะโดนล้างบาง

.....

อีกคนหนึ่งทนไม่ไหวกับพวกที่กล่าวว่า
รัฐประหารไม่ชอบด้วยกฎหมาย บ่นว่า รู้ไหมก่อน
ที่ท่านประยุทธ์จะประกาศยึดอำนาจท่าน Balance
ทั้ง นิติศาสตร์ และ รัฐศาสตร์ หหมดทุกอย่างแล้ว

การถอนฟ้องทุกคดีให้กับแกนนำ เพื่อจะได้
มานั่งคุยกันเป็นเรื่องเป็นราว นี่คือศาสตร์ของ
“รัฐศาสตร์” ล้วน ๆ

แต่พอเข้าที่ประชุม ทุกคนพูดแต่เรื่อง “ทำ
ไม่ได้ ผิดกฎหมาย”

เอานิติศาสตร์นำธง ไม่ยอมทั้งหมดทั้งมวล

เอาหลักกฎหมายมาอิง

จนเป็นที่มาของประโยคที่ว่า

“ผมขอโทษ ผมต้องยึดอำนาจ”

ผมละเสียใจชิบหาย อ้างนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์
กันให้วุ่นวาย

ทั้ง ๆ ที่พ่อนักการเมืองที่บูชานั้นแหละ ที่ไม่
ยอมใช้หลักนิติศาสตร์ ควบคู่กับรัฐศาสตร์

ที่สำคัญ ขาดจริยธรรมเป็นที่สุด....

ชาวกองทัพธรรมที่ออกไปร่ำศึกกับเขาด้วย
อดทนเสียสละจนใคร ๆ ก็ปรบมือให้ซะ ไม่ทราบ
คิดอย่างไรกันบ้าง

- เริ่มจะรักทหารนิด ๆ

👉 ก็ชักจะเอือม ๆ เอียน ๆ ทหารอยู่เหมือนกัน เพราะทหารรุ่นใหม่เขาอั๊ดอันเต็มทนแล้ว แต่เหล่านายพลรุ่นเก่ารอลาโรงแบบโรยกลีบกุหลาบ จึงชักเย่อกันเรื่อยมา แต่ในที่สุดสถานการณ์ก็สร้างวีรบุรุษจนได้แหละขอรับ

👉 USSR ณาธิการ

ประชาชนจำนวนมากมายมหาศาล
ออกมากินนอนในถนน ยาวนานเกือบปี
ตากแดดตากฝน อดทนต่อความลำบากนานา
ก็เพราะรัฐบาลยิ่งลักษณ์
ทำให้บ้านเมืองเสียหายอย่างหนัก

การชุมนุมขับไล่รัฐบาล นางสาวยิ่งลักษณ์
ชินวัตร ที่ประชาชนจำนวนมากมายมหาศาลออก
มากินนอนในถนน ติดต่อกันยาวนานเกือบปี
ต้องตากแดดตากฝน อดทนต่อความยากลำบาก
ต่าง ๆ นานานั้น ก็เพราะรัฐบาลยิ่งลักษณ์ทำให้
บ้านเมืองเสียหายอย่างหนัก และสถาบันเบื้องสูง
ถูกจบบ้างจ้วงล้งละเมิดรุนแรงเข้าทุกที ๆ

ผมเคยพูดให้ใครต่อใครฟังว่า พวกผมตอน
เป็นนักเรียนนายร้อย เวลาเดินผ่านพระบรม-
ราชานุสาวรีย์รัชกาลที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่กลางโรงเรียน

ทุกคนจะต้องหยุดถวายความเคารพพร้อมกับ
เปล่งเสียงดัง ๆ ว่า “ข้า ฯ จักรักษามรดกของ
พระองค์ท่านไว้ด้วยเลือด” มรดกของพระองค์ท่าน
คือ “ชาติและราชบัลลังก์”

แล้วทหารกลายเป็น “ทหารเฉย” อยู่ได้
อย่างไร ไม่ออกมาช่วยกอบกู้ คนจำนวนมากมาย
มีทั้งทหารเก่าและประชาชนทั่วไป ที่ออกมาต่อว่า
“ทหารเฉย” ด่าทหารพึมพำไปทั้งเมือง ติดต่อกัน
มาเป็นเวลาหลายเดือน

และแล้วทหารก็อดรนทนไม่ได้ ออกมาประกาศ

ใช้กฎอัยการศึกตั้งแต่ตีสามของวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ที่ผ่านมา สร้างความแปลกใจให้แก่หลาย ๆ คน พอ ๆ กับที่ไม่เห็นข้อความคาดหมายของใครอีกหลาย ๆ คน

ที่ไม่เห็นข้อความคาดหมาย เป็นเพราะหากใคร ที่ติดตามการเมืองคงทราบ ว่า สถานการณ์นั้นอยู่ในภาวะสับสนเสี่ยงมากขึ้นเรื่อย ๆ มีการเร่งเกมโดยคนบางกลุ่ม เช่นเดียวกับการหาทางออกที่ทุกทางดูเหมือนจะตีตันไปเสียหมด ทั้งในแง่ข้อกฎหมายและการเจรจา

แต่ที่ดูเหมือนว่าจะสร้างความแปลกใจคือการมาเร็วกว่าที่คาดนั้นเอง ก่อนนี้ทุกฝ่ายมองว่ากว่าที่ทหารจะยอมออกมานั้น ต้องรอให้เกิดการปะทะ หรือความรุนแรงระหว่างมวลชนเกิดขึ้นเสียก่อน เพราะบาดแผลจากเหตุการณ์เมื่อปี ๒๕๕๙ ยังคงฝังลึก

ดีกว่าคราวก่อน คราวนี้ทหารเลือกใช้วิธีป้องกันมากกว่าที่จะออกมาระงับเมื่อเหตุเกิด แต่กลวิธีที่ใช้กลับต่างออกไป แยกค่ายกว่าเดิม หากแต่มาในหน้ากากใหม่ ภายใต้ชื่อ “กฎอัยการศึก”

กฎหมายอายุ ๑๐๐ ปี ฉบับนี้ ถูกบิดผันมาใช้รับมือสถานการณ์ความขัดแย้งสมัยใหม่ทำให้หลายคนยังงง ๆ สงสัยว่า ปฏิบัติการครั้งนี้เหมือนเหตุการณ์เมื่อปี ๒๕๕๙ ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมสื่อ การเรียกข้าราชการรายงานตัว การสั่งห้ามต่าง ๆ นานา

ปฏิบัติการครั้งนี้จึงชื่อเรียกมากมาย หลากหลายอารมณ์ แต่ไม่ว่าจะเรียกชื่ออะไร สิ่งที่เกิดขึ้นคือ วันนี้ทหารเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด ชั่วอำนาจในบ้านเมืองเปลี่ยนไป ไม่ว่าจะอยากจะยอมรับหรือไม่ แต่ในวันนี้รัฐบาลไม่ใช่ผู้ทรงอำนาจอีกต่อไป หรือแม้แต่ชั่วคราวเมืองทั้งสองฝั่งก็ไม่มีใครอยู่ในสถานะที่เหนือกว่า

มีข่าวยืนยันว่า **ทักษิณ** ลี้ภัยลี้ภัยทั้งคนเสื้อแดงและสมาชิกพรรคเพื่อไทยให้รู้เต็มที่ และให้เสนอกลับไปยังพลเอกประยุทธ์ว่า ควรจะมีการนิรโทษทุกฝ่ายพร้อมกันหมด (รวมทั้งคดีที่ทักษิณถูกตัดสินติดคุกและถูกยึดทรัพย์)

วันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๒๓ พฤษภาคม เวลา ๑๖.๓๕ น. พลเอกประยุทธ์พร้อมด้วยผู้นำเหล่าทัพและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้แถลงข่าวผ่านสถานีโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยว่า เนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ปริมาณพลและในหลายพื้นที่เป็นผลให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สินอย่างต่อเนื่อง และเหตุการณ์ดังกล่าวมีแนวโน้มขยายตัว อาจเกิดเหตุร้ายแรงที่จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยรวมนั้น เพื่อให้สถานการณ์ดังกล่าวกลับสู่ภาวะปกติโดยเร็ว ประชาชนในชาติเกิดความรัก ความสามัคคี เช่นเดียวกับช่วงที่ผ่านมา ตลอดจนเพื่อเป็นการปฏิรูปโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความชอบธรรมกับทุกฝ่าย ทุกฝ่าย “คณะรักษาความสงบแห่งชาติ” ซึ่งประกอบด้วย กองทัพบก กองบัญชาการกองทัพอากาศ กองทัพเรือ กองทัพอากาศและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงมีความจำเป็นต้องเข้าควบคุมอำนาจในการปกครองประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ น. เป็นต้นไป

การยึดอำนาจครั้งนี้ถือเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญอีกครั้ง นับตั้งแต่ประเทศไทยเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย นับตั้งแต่ปี ๒๔๗๕ ซึ่งการรัฐประหารทุกครั้งก่อนหน้านี้ ส่วนใหญ่ผู้นำคณะรัฐประหารล้วนแต่เป็นคณะนายทหารทั้งสิ้น ทั้งนี้หากนับรวมการยึดอำนาจของ พล.อ.ประยุทธ์ ในวันที่ ๒๒ พฤษภาคมนี้ เท่ากับว่าในช่วง ๘๒ ปีประเทศไทยผ่านการรัฐประหารมาแล้วถึง ๑๓ ครั้ง ดังนี้

๑. รัฐประหาร ๑ เมษายน พ.ศ.๒๔๗๖ พระยามโนปกรณนิติธาดา ได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาปิดสภาผู้แทนราษฎร พร้อมงดใช้รัฐธรรมนูญบางมาตรา

๒. รัฐประหาร ๒๐ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๖ นำโดย พลเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา ยึดอำนาจพระยามโนปกรณนิติธาดา นายกรัฐมนตรี

๓. รัฐประหาร ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๐ นำโดย พล.ท.ผิน ชุณหะวัณ ยึดอำนาจรัฐบาล พล.ร.ต.ถวัลย์ อารังนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี

๔. รัฐประหาร ๖ เมษายน พ.ศ.๒๔๙๑ คณะนายทหารกลุ่มที่ทำการรัฐประหาร ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๐ จับบังคับให้ นายควง อภัยวงศ์ ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และมอบตำแหน่งต่อให้ จอมพล ป. พิบูลสงคราม

๕. รัฐประหาร ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๔ นำโดย จอมพล ป. พิบูลสงคราม ยึดอำนาจรัฐบาลตนเอง

๖. รัฐประหาร ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ นำโดย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยึดอำนาจจอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๗. รัฐประหาร ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ นำโดย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยึดอำนาจรัฐบาลจอมพล ถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี (ตามที่ตกลงกันไว้)

๘. รัฐประหาร ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๑๔ นำโดย จอมพลถนอม กิตติขจร ยึดอำนาจรัฐบาลตนเอง

● รัฐประหาร ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
นำโดย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา

๙. รัฐประหาร ๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๙ นำโดย พล.ร.อ.สงัด ชลออยู่ ยึดอำนาจรัฐบาล ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช นายกรัฐมนตรี

๑๐. รัฐประหาร ๒๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๐ นำโดย พล.ร.อ. สงัด ชลออยู่ ยึดอำนาจรัฐบาล นายธานินทร์ กรัยวิเชียร นายกรัฐมนตรี

๑๑. รัฐประหาร ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๔ นำโดย พล.อ. สุนทร คงสมพงษ์ ยึดอำนาจรัฐบาล พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรี

๑๒. รัฐประหาร ๑๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๔ นำโดย พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน ยึดอำนาจรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี

๑๓. รัฐประหาร ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ นำโดย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ยึดอำนาจจากคณะรัฐมนตรีรักษาการ ซึ่งนำโดย นายนิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” และผู้ห่วงใยบ้านเมืองควรติดตามข่าวต่อไปอย่างกระชั้นชิด เหตุการณ์กว่าจะลงเอยได้ก็คงหลังเดือนกรกฎาคมไปแล้ว

๗

● นายชิง วินเทอร์

๑. ไม่น่าเชื่อถือ ชายข่าว
จีทูจี ๑ ล้านต้น จินรับซื้อ
(มติชน ๖ มี.ค. ๕๗) (รัฐบาล
โกหกบ่อย ๆ จึงยากจะเชื่อ!)

๒. คนดีชอบแก้ไข

นายก 'ปู' น้ำตาคลอ
วอนเลิกใช้ กม. ห้าห้า
ใช้เป็นเครื่องมือให้ได้
คำตอบ (มติชน ๑๔ มี.ค. ๕๗)

๓. ตัวอย่างผู้นำ 'ปู' โฟสต์
อัดตลก.ขาดหลักนิติธรรม สอง
มาตรฐาน สร้างความแตกแยก
(มติชน ๑๐ เม.ย. ๕๗)

๔. ดีแต่สร้างภาพ ที่ดีอาร์โอ
เปิดเผยงานวิจัย ชี้อิทธิพล
งบโฆษณาสูงปรี๊ด โปรโมต
ผลงานปี ๕๖ พุง ๖ พันล้าน
(เดลินิวส์ ๑๔ เม.ย. ๕๗)

นิพนธ์ พัวพงศกร ที่ดีอาร์โอ

๕. ความรับผิดชอบเป็นไหน? นายกฯ กิมจิไขก๊อก
เฟอร์รี่ล่ม คนตายหลายร้อยคน “ผมขออภัยที่
ไม่สามารถป้องกันอุบัติเหตุครั้งนี้”

ขณะที่รอง ผอ.โรงเรียน เจ้าของโครงการ
ตัดสินใจแขวนคอตาย เพื่อขออภัยโทษ (ไทยโพสต์
๒๔ เม.ย.๕๗) (อ่านแล้วนึกถึง นายกฯ คนไทย)

๖. ตอบแบบมั่ว ๆ ผลสอบข้าวถุงตามคาด ข้าวไม่
หาย ออส.ไม่ผิด ข้าวที่หาย แท้จริงบริษัทที่ทำข้าว
ถุงเบิกเกินจำนวนที่แจ้งไว้! (เดลินิวส์ ๒๒ เม.ย.๕๗)

๗. โคตรโกง องคมนตรีชี้โกง
“มะเร็งระยะที่ ๔” ปลุกสังคม
ลูกสู้ (ไทยโพสต์ ๓ พ.ค.๕๗)

๘. นี่คือคำขู่ คอ.รล. เตือนศาล
รธน. เป็นธรรม ชี้ผิดคดีปู ก่อกลี
ยุคนวอน 'ปปช.' ตรงไปตรงมา
ด้วย (เดลินิวส์ ๑๔ เม.ย. ๕๗)

๙. ผิดจริง มติ ปปช. ๗:๐ ล้างถอดถอนเชือด
ปูช้า วัณวรรค ๕ ปี จ่อฟันอาญา ปมจ่านำข้าวเจ้ง
๓ แสนล้าน (มติชน ๙ พ.ค.๕๗)

๑๐. บิดเบือน คอลัมน์กรอง

กระแส กล่าวหาปฏิบัติการของ
สุเทพ เทือกสุบรรณ ทำให้อีแอบ
ทั้งหลายออกมาเปลือยกายกัน
จะจะ ดังนี้ อธิการบดี, นายแพทย์,
กกด, ปปช., กสม., ผู้ตรวจการ

แผ่นดิน, ศาลรัฐธรรมนูญ, ตลอดจนนักธุรกิจ
กลุ่มเครือข่ายต่อต้านคอร์รัปชัน. (มติชนสุดสัปดาห์)
ฉบับที่ ๑๗๕๗ วันที่ ๑๔-๒๔เม.ย.๕๗ (สรุปแล้วองค์การ
บริหารระดับประเทศเขาเลวกันหมด มีรัฐบาลดีพวกเดียว!)

๑๑. ตายอีกแล้ว ชาวนาซดพิษ

ลาโลก เครียดหนี้ท่วมหัว
ชวดเงินจ่านำข้าวราย
ที่ ๑๖ (เดลินิวส์ ๑ พ.ค.๕๗)

สี่ ^{สัน}
ชีวิต _{ทีม สมอ.}

การลุกขึ้นอย่างสงบ สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ
ของมวลมหาประชาชนนับล้าน ๆ

เพื่อโค่นล้มระบอบ সামานย์ทักษิณ และขับไล่รัฐบาลทหาร
เป็นการตื่นรู้ครั้งยิ่งใหญ่ ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประเทศไทยและในโลก
ทั้งด้วยระยะเวลาที่เนิ่นนาน และความอดทนแกร่งกล้าของหัวใจ
กราบคารวะต่อการบำเพ็ญเพียรอันเข้มข้น งดงามของท่าน

(ข้อมูลจากกระทู้ เกาะติดสถานการณ์
สุเทพ ท.นำทัพทวงคืนประเทศไทยจาก
นักการเมืองชั่วและนายทุน সামานย์
न्द्रรวมพล @”ราชดำเนิน”
จาก ขบวนการเสรีไทยเว็บไซต์ และข้อมูล
เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต)

พลังมวลมหาประชาชน

สองแม่ลูกจากปราจีนฯ

๑๒/๐๕/๕๗

ตอนนี้ ๑๔.๐๗ อยู่ที่ข้างรั้วยูเอ็น ร้อนดีเหลือเกิน นั่งเฉย ๆ ฟังคนบนเวทีปราศรัย จากปกติที่เรานั่งเฉย ๆ ไม่เป็น พออยู่ที่ชุมนุม สอนให้เรา รู้จักรอ ใจเย็น และมีน้ำใจ ปกติเราเป็นไม่ค่อยพูด แต่พอมาอยู่ที่นี่ เห็นใครยืนจะรีบเชิญเขานั่ง ให้น้ำให้ขนม ทำให้เรารู้ว่าถ้าสังคมโดยรวมปฏิบัติต่อกัน จาริตดั่งกล่าวจะเป็นตัวบังคับให้เราประพฤติดีตามไปด้วย

เราไปกับแม่ที่ขาไม่ดี แต่ก็ไปด้วยการถือไม้เท้าเดินกระย่องกระแย่งไป แม่เรา ๗๐ แล้วสุขภาพไม่ค่อยดีนัก เป็นหลายโรค แต่แม่ก็อยากไป เรามียากให้แม่ไปหรรษา เรายากไปคนเดียว แต่แม่ไม่ยอม เราก็บอก..ไปกันสองคนแม่ลูก ออกเดินทางจากปราจีนฯตอน ๘ โมง ไปจอดรถไว้ที่แม่โคโร รังสิต เพราะไม่อยากจ่ายค่าที่จอดรถ มันแพงมาก เกือบเท่าค่าน้ำมัน จากนั้นเรียกแท็กซี่ ซึ่งเป็นคราวช่วยเพราะลุงคนขับพูดเก่งมาก ตั้งแต่วิ่งถึงจนถึงครูสภา แกพูดไม่หยุด พอถึงแม่เวลาชั่วโมงหนึ่ง ต่างคนต่างรู้จักบ้านกันเลยนะ

ลงจากรถปั๊บ เราบอกแม่เลยว่า แม่ ที่หลังไม่ต้องไปเล่าเรื่องส่วนตัวให้เขาฟังก็ได้นะ แม่เราบอก อ้อ เหนอ แม่ไม่รู้ตัวเลยว่าเล่า เราก็บอกไปเลย บอกว่าบ้านอยู่ไหน มีอาชีพอะไรนี่นะ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว เราเลยถามว่า แม่นั่งแท็กซี่นี่ ถ้าไม่พูดจะได้ไหม แม่เราบอก ก็แท็กซี่เขาชวนคุย แม่ก็ต้องตอบนะ จะให้ทำไง เราเลยเลิกพูด

จากนั้นก็เรียกมอเตอร์ไซด์รับจ้างไปส่งที่ยูเอ็น ที่จริงมันใกล้นะ แต่แม่เดินไม่ไหว พี่มอไซด์แถวนี้มันน่ารักมาก เขามาช่วยโบกรถเพื่อมาจูงมือแม่ข้ามถนนด้วย เขาคงเห็นเรายืนริ ๆ รอ ๆ อยู่ นานมากมั้ง คือเราไม่มีประสบการณ์การข้ามถนนในกรุงเทพฯ พี่ ๆ เขาช่วยทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าเราจะไปไหน เราก็บอกเขาพาไปส่ง ค่ายรถคนละยี่สิบ

สองข้างทางก็เริ่มมีผู้คนมาทาง รถเครื่อง

● ลุงกำลังเดินออกจากสวนลุมฯ

ขยายเสียง ผู้ชุมนุมบางส่วนมานั่งรอนรอลลุงกำลังที่จะเดินมาจากลุมพินี เพราะตอนนั้นยังไม่บ่ายสอง ลุงกำลังยังไม่ออกมา เรามายืนด้อม ๆ มอง ๆ หาที่นั่ง มาครั้งนี้เราเอากระเป๋าใบเล็กมา เนื่องจากเช็ดที่เอากระเป๋าใบใหญ่มาพร้อมอุปกรณ์ดำรงชีวิตไปเต็มกระเป๋า สุดท้ายไม่ได้ใช้ แล้วก็หนักมาก ต้องแบกขึ้นลงรถเมล์ รถใต้ดิน และอีกสารพัดรถที่จะพาเราและแม่ไปได้ อีกอย่างที่ไม่เอาของมามาก็เพราะมีแต่คนแจก นู่นนี่ตลอด คราวนี้พกแต่ไอแพดกับกระเป๋าตังค์ และกุญแจรถ กะหาเอาข้างหน้าแล้วก็ได้ทันที

พอหาที่นั่ง ลักพักก็มีพี่ผู้หญิงมากวักมือเรียกให้นั่งบนแผ่นพลาสติก เราให้แม่ไปนั่ง ส่วนตัวเรานั่งนอกผ้า ซึ่งตอนหลังแม่เราเล่าให้ฟังว่าพี่ที่ชวนนั่งนะไม่ใช่เจ้าของแผ่นพลาสติกหรอก แต่เป็นลุงที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แม่คุยไปมากี่ว่าลุงคนนี้มาทุกครั้งที่กำลังเรียก แล้วมาคนเดียวด้วย นั่งรถตู้มาจากลพบุรี หมอนผ้าห่มอะไรก็ได้เอามา บอกว่าเตียงที่นี่เขาก็มาให้เองแหละ ตลกดี มีคนคิดเหมือนเราด้วย นั่งได้ลักพักก็มีป้า ๆ อีกสี่ห้าคนมานั่งข้าง ๆ บ่นว่าร้อนจะเป็นลม เพื่อน ๆ ก็ช่วยกันพัด พอค่อยยังชั่ว พวกป้า ๆ ก็ถามกันเองว่ามาจากไหน บางคนก็บอกว่ามาจากปัตตานี นราธิวาส ยะลา มาลึบกว่าหนแล้ว บางคนก็มาจากราชบุรี มาหนที่ลึบแล้วเหมือนกัน เราอายนะเพราะเรามาแค่สี่ห้าครั้งเอง แล้วไม่เคยค้างด้วย

จากนั้นเราก็ออกไปเดินรอบ ๆ เวที ขอบอกว่านับถือพี่ ๆ ที่นั่งหน้าเวทีมากคือ มันไม่มีหลังคา เขาก็ต้องนั่งกางร่ม แล้วรองนั่งด้วยพลาสติก ซึ่งถ้าใครเคยไปนั่งบนพลาสติกตอนบ่ายสองนี่ขอบอกว่าแทบจะสุกเลย ร้อนกว่านั่งบนปูนมาก ๆ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน แต่เขาทนเพราะจะได้จองที่ให้ได้แถวหน้าเวลาลุงกำนันปราศรัยตอนกลางคืน เราทิ้งมากและนับถือมาก จากสิ่งที่เห็นและรับรู้ได้จากการไปมาสัปดาห์ครั้ง ทำให้รู้ว่าลุงกำนันเก่งมากที่ทำให้คนศรัทธาได้ขนาดนี้ มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

● มวลชนรอกำนันที่หน้ายูเอ็น..ถ้าใครเคยไปนั่งบนพลาสติกตอนบ่ายสองนี่ ขอบอกว่าแทบจะสุกเลย

ลักพักก็มีประกาศรวบรวมคนเดินไปรัฐสภา เราก็ชวนแม่เพราะเกิดมายังไม่เคยไปเลย เขาเดินที่อยู่ใกล้กัน เราเคยไปครั้งเดียว นานมากแล้วด้วย เรารู้ว่าแม่เดินไม่ไหวก็เรียกมอไซค์ให้พาไปส่ง แม่ก็หาที่นั่ง ส่วนเราก็หามุมถ่ายรูปซึ่งบอกตรง ๆ ว่าถ่ายไม่ค่อยได้โต๊ะร้อนักหรอก เนื่องจากลุงยังมาไม่ถึง ก็ถ่ายได้แค่สองสามรูป แล้วเราก็อยากจะทำเข้าห้องน้ำ ก็เลยเดินไปเข้าที่เขาดิน พอออกมาแม่ก็โทรถามพ่อที่ดูบลูสกายอยู่บ้านว่า ตอนนี้กำนันอยู่ที่ไหนแล้ว พ่อบอกอยู่สะพานชมัยฯ ตอนแรกว่าจะรอ แล้วจะกลับตอนสี่โมง แต่พ่อกถามแม่ แม่บอกลืมเอายามาด้วย ก็เลยต้องกลับก่อน

เสียต๋ายมาก เราเดินออกมาเรียกรถตรงหน้ากองยานพาหนะหรืออะไรสักอย่างจำชื่อไม่ได้ ก็มีมอไซค์รับจ้างอีกแหละแะวะมาจอดพร้อมถามว่าจะไปไหน มารอตรงนี้รตติด ไปรอตรงนั้นดีกว่าเดี๋ยวพาไป เราก็บอกจะไปยังโรงรถคันเดียว เขาบอกได้ เอา...ขึ้นก็ขึ้น แม่ขึ้นก่อน เราตาม ไม่ได้ถามราคา เพราะพาคือคิดว่าน่าจะเท่าเดิม นั่งมาไม่ถึงห้านาที พี่แกขับมาจอดไว้ตรงบริษัทหนึ่ง แม่ถามว่าเท่าไร เขาบอก ๘๐ บาท เราอึ้ง แม่เราไม่ว่าอะไรควักให้ ๘๐ บาท บอกตรง ๆ ไม่ได้เสียต๋ายเงิน แต่เสียความรู้สึกมาก ทำไมเขาต้องฉวยโอกาสจากความพลาดในการไม่ถามราคา ก่อนของเรา แล้วมาเอาเปรียบ คือเราพลาด เพราะมีประสบการณ์ที่ดีกับพี่มอไซค์สองชุดก่อนหน้านี้ ก็เลยคิดว่าคนนี้ก็น่าจะเหมือนกัน ปรากฏว่ามันไม่ใช่

ประสบการณ์นี้สอนเราว่าอย่าได้ไว้ใจใครง่าย ๆ เป็นอันขาดแล้วอย่าใช้มาตรฐานการดำเนินชีวิตของอีกคนมาตัดสินอีกคน เพราะมันไม่มีทางจะเหมือนกันได้ โดยเฉพาะมาตรฐานความดีเลว ยิ่งไม่มีทางจะเหมือนกันเลยสำหรับประเทศไทย เศร้าและสลดใจมาก ๆ ที่คนไทยหาทางเอาเปรียบกัน โกงกันตั้งแต่ระดับบนยันล่างกันเลย

จากนั้นก็เรียกแท็กซี่พาไปส่งที่แมคโคร คราวนี้ดีหน่อย ไม่ค่อยพูด แต่ด่าตำรวจประปราย เพราะแกล้งโดนข้อหาขับรถแท็กซี่โดยสวมกางเกงยีนส์ จากนั้นหาข้าวกินเพราะหำหโม่งแล้ว แล้วก็ขับรถกลับบ้าน ถึงบ้านประมาณสองทุ่มครึ่ง...

ชีวิตที่เปลี่ยนไปของ Paul McIntosh

ผมก็เหมือนกับพวกเราอีกหลาย ๆ คน ที่เข้าร่วมแสดงออกและต่อสู้ร่วมกันในครั้งนี้

ขี่มอเตอร์ไซด์คู่ ๆ ไปคนเดียวที่สามเสน เพราะไม่พอใจที่พวกเลวพยายามจะออกกฎหมายล้างผิดให้ตนเองและพวกพ้อง ไปสามเสนอยู่หลายวัน จนเขาเดินขบวนใหญ่ไปสาบานที่วัดพระแก้วกันว่าจะต่อสู้จนกว่าจะชนะก่อนที่จะยัด

ถ.ราชดำเนิน ไม่กลับมาสามเสนอีก

ผมไปคนเดียวบ้าง ไปกับเพื่อนบ้าง ไม่คิด
หรอกว่ามันจะยาวนานขนาดนี้

ในครั้งแรก ผมก็เป็นเพียงผู้เดินทางมาฟัง
ปราศรัย ทำป้ายมาแสดงออกถึงความรู้สึก
เหมือนกับทุกคน ไม่มีบทบาทอะไรมากกว่านี้

เขียนด่าระบอบทักษิณตามความรู้สึกของตน
ในเฟซของตัวเองที่มีเพื่อนอยู่ ๑๔๐ คน ไม่ได้ต้อง
การไลค์จากใคร เพราะในความจริงมีเพื่อนที่ยัง
บูชาในเศษเนื้อข้างเขียนของทักษิณ เกลียด
ชี้หน้าจนเสียเพื่อนไปหลายคนด้วยซ้ำไป

ผมอยู่ในทุก ๆ เหตุการณ์ แต่ที่เป็นจุด
เปลี่ยนคือเหตุการณ์ที่หลังรามฯ และในมหา-
วิทยาลัยรามคำแหง

ผมอยู่ที่นั่นตอนค้ำวันนั้น รู้สึกได้เลยว่ามัน
น่ากลัวเพียงใด ที่ถนนที่เราผ่านอย่างจอบแจทุกวัน
เปลี่ยนสภาพเป็นสนามประลองกำลังของคนสอง
กลุ่ม

ผมคุ้นชินกับการยกพวกตีรันฟันแทง ชกต่อย
ยกพวกตีกัน หากแต่ครั้งนี้นมันต่างออกไป มันเป็น
ภาพแบบที่ผมไม่เคยเห็น และไม่เคยคิดว่าคนไทย
ที่ขึ้นชื่อว่าจิตใจดีกว่าอีกหลายชาติจะทำอะไร
แบบนี้ได้

ภาพข่าวจากฟรีทีวีที่บิดเบือน นำเสนอไม่
ตรงกับสิ่งที่ผมเห็น ทำให้ผมคิดว่าต่อไปนี้ ผมจะ
ไปในทุก ๆ ที่เพื่อเห็นทุกอย่างด้วยตาตนเอง ไม่
เชื่อในการทำหน้าที่สื่ออีกแล้ว

สาย ๆ วันต่อมาผมรีบไปที่รามฯ แต่เหตุการณ์
มันจบแล้ว มีทหารพาน้อง ๆ ของเราออกไป
เรียบร้อยแล้ว ผมเลยตรงไปที่ช่องลิบเอ็ด และ
สะพานชมัยมรุเชฐส์ เพื่อที่จะถ่ายวิดีโอเหตุการณ์
ต่างๆ เก็บไว้ เผื่อวันนึงจะเป็นประโยชน์ที่จะ
คัดจางกับสิ่งที่สื่อนำเสนอ

ภาพที่ชมัยมรุเชฐส์ ทำให้ผมต้องเปลี่ยน
ความตั้งใจ จากแค่จะถ่ายทอดเหตุการณ์ตาม
ความจริง เป็นร่วมต่อสู้ในแนวหน้าร่วม ๆ กับ
น้อง ๆ อาชีวะ และการ์ด คปท.

ทนไม่ได้หรอกที่ฝ่ายรัฐบาลมีอาวุธครบมือ
และอุปกรณ์ป้องกันตัวครบ ประเคนลูกกระสุน
จริง กระสุนยาง แก๊สน้ำตา และน้ำยาเคมีใส่
ประชาชนที่มีแค่ก้อนหินและขวดน้ำ ผมร่วม
ต่อสู้ร่วมกับพี่น้อง คปท. ตั้งแต่วันนั้น

Paul McIntosh นักบวชนมอเตอร์ไซค์

กิจกรรมในชีวิตผมเปลี่ยนไปหมด ผมร่วมต่อสู้
ในแนวหน้าทั้งที่แยกพาณิชย์ สะพานชมัยฯ ที่
ดินแดง ที่ผ่านฟ้า ร่วมไปปฏิบัติการปิดสถานที่
ราชการ ร่วมชุมนุม ฟังปราศรัย ร่วมนำขบวน
มอเตอร์ไซค์ซื้อมือสองในเมืองในวันชุมนุมใหญ่ ไปร่วม
เป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็ว ไปเคลียร์เส้นทาง ปิดเส้น
ทางให้ขบวนมวลชน หาวางจากฝ่ายตรงข้าม ทั้ง
ฝั่งตัว ทั้งร่วมชุมนุมเสื้อแดงที่สมุทรปราการ

ผมทำทุกอย่างในฐานะคนไทยคนหนึ่ง ที่
อยากมีส่วนร่วมในการขจัดมะเร็งร้ายของสังคม
ที่ยึดบ้านยึดเมือง และดูหมิ่นสถาบัน

เฟซบุ๊กของผม มีคนเข้ามาขอแอดและ
ติดตามสิ่งที่ผมเขียนบรรยายความรู้สึก รวมถึง
ภารกิจต่าง ๆ ที่ไปทำเป็นพันคน... มันมากจนผม
ไม่ได้รับใครแล้วเพราะคิดวามากเกินไป ดูแล
ความรู้สึกทุกคนไม่ทั่วถึง

มันไม่ใช่กำลังใจที่จะทำให้ผมทำสิ่งต่าง ๆ
เหล่านี้ต่อไป เพราะยังงั้นผมก็จะทำจนกว่าจะจบ

อยู่แล้ว แต่มันเป็นแรงสนับสนุนให้ผมมั่นใจมากยิ่งขึ้นว่าผมทำในสิ่งที่ถูกต้อง....

สำหรับผม มันไม่ใช่เรื่องการแพ้หรือชนะทางการเมือง... การเมืองจะเป็นยังไง ใครจะเป็นนายกฯ ก็ไม่เกี่ยวกับผม เศรษฐกิจจะดำรงลงเหวแค่ไหน ตลาดหุ้นจะเป็นอย่างไร คนอย่างผมก็ไม่อดตายหรือลำบากกว่านี้หรอก

ที่ผมกลัววันนี้ ... ผมกลัวเพื่อลั่นสอนไอ้ลูกทรพีที่พวกมันไม่เคยเห็นความดีของพ่อที่ทำเพื่อพวกเรา มาหลายสิบปี และอยากบอกว่าแผ่นดินนี้คือของพ่อ ไม่พอใจพวกมึงก็ไปตายที่อื่น คนที่คิดว่าวันนี้เป็นแค่การต่อสู้ของพรรคการเมืองนี่โคตรดักดาน

ไม่สนุกรอกที่คนรักษาผิวหน้าและไม่ชอบแดดอย่างผมต้องออกมาทำอะไรแบบนี้กลางแดดเปรี้ยง แต่ทุกครั้งที่ผมเหนื่อย ผมล้า ผมเบื่อ ผมร้อน ผมก็จะบอกกับตัวเองว่า “ทำเพื่อพ่อ แค่นี้ยังน้อยไป” เรายังตอบแทนไม่ได้สักเลี้ยวที่ท่านทำเพื่อพวกเราเลย

จบเมื่อไหร่ไม่สน ก็เลยแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ใครจะทำไม

หนูเป็นอนเฝ้ารัฐสภาขังถนน

ผมตัดสินใจไปนอนค้างที่รัฐสภาเมื่อคืน เพราะดูสถานการณ์แล้ว เมื่อวานเป็นวันที่มวชนมีผลทางจิตวิทยามากที่สุดต่อการทำงานของวุฒิสมาชิก และวุฒิสมาชิกคือความหวังของเรา

ผมเลือกทำเลตรงสามแยกถนนอุทอง ผมปูผ้าพลาสติก เอาขวดสเปรย์ฉีดหน้าเพื่อดับความร้อน เอาสเปรย์ตะไคร้หอมมาฉีดกันยุง แล้วก็นอนหนุนเบาะอยู่ที่ใต้ต้นไม้ ผมนอนดูมวชนเดินผ่านไปมาบางคนเดินผ่านผมแล้วยกนิ้วโป้งให้ น้องผู้ชายท่าทางโหด ๆ ๒ คน เดินมาขนอนบนบริเวณใกล้ ๆ

“พี่น้องนี่เธอ?”

“ครับ”

“งั้นผมอยู่ด้วย นอนบนพื้นปูนมันร้อน”

ผมนอนคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย คิดถึงตอนที่ยังร้องเพลงถวายสมเด็จพระนางเจ้า ผมมักจะมาที่พระที่นั่งวิมานเมฆเป็นประจำ ใส่สูทหู้ฮู ชีวิตหู้หู้รา วันนี้ผมกลับได้มานอนเฝ้ารัฐสภาอยู่ข้างถนนนี่เอง

แต่ผมรู้สึกภูมิใจและมีความสุข

ผมหลับ ๆ ตื่น ๆ จนมีเสียงประกาศจากแกนนำว่า วุฒิสมาชิกปิดการประชุมแล้ว จนถึงพรุ่งนี้บ่ายครึ่ง ดังนั้นให้ทุกคนกลับไปนอนที่กองทัพอธรรมหรือ คปท. ดีกว่าเพราะมีหลังคา กันฝน

ผมลุกเดินตามมวชนกลับไปราชดำเนิน รถบรรทุกเปิดเพลงมาร์ชอย่างคึกคัก มวชนเดินกลับราชดำเนินด้วยอารมณ์แจ่มใส มีคุณป้าเดินตามจังหวะเพลง คุณลุงคุณป้าเขย่ามือตบ ถึงตอนนี่เองที่ผมเห็นว่ามีคนที่ตัดสินใจนอนรอบรัฐสภาอยู่ราว ๆ พันกว่าคน

พวกเขาเป็นใครกันบ้าง?

● ผู้คนมาจากต่างที่ต่างถิ่น ทั้งรวยและจน แต่มารวมกันอยู่ที่นี่ บนพื้นถนน

มีหมดครับ คุณลุงคุณป้า คนหนุ่มสาว บางคนดูมีฐานะ ผมเดาว่าพวกเขาคงเป็นผลผลิตจากเหตุการณ์ตุลา ๒๕๑๖ ผู้คนมาจากต่างที่ต่างถิ่น ทั้งรวยและจน แต่มารวมกันอยู่ที่นี่ บนพื้นถนน ไม่มีอารมณ์โกรธเกลียดหรือเคียดแค้นใด ๆ ทุกคนดูมั่นคง ดูมีสติและตระหนักดีว่าตนกำลังทำ

อะไรอยู่ ผมบอกได้เลยว่าคุณไม่สามารถเอา แก๊สน้ำตามาไล่พวกเขาได้ เพราะพวกเขาจะสู้ ไม่มีใครกลัว ต่อให้คุณเอาระเบิดมายิงใส่ เขาก็จะ ช่วยกันส่งคนเจ็บไปโรงพยาบาล และคนที่เหลือก็ จะสู้ต่อ

มีคนบอกว่า ในอดีตชาติพวกเขาเหล่านี้เคย เป็นทหารออกรบเพื่อรักษาชาติบ้านเมืองมาก่อน ผมเริ่มรู้สึกว่ามันน่าจะเป็นไปได้ เพราะเท่าที่ผม เห็น คนเหล่านี้หวงแหนแผ่นดิน ให้อนุรักษณ์ พวกเขาก็ทำอย่างไม่ลังเล พวกเขากล้าหาญ มั่นคงและยิ่งใหญ่ ผมว่าหัวใจของพวกเขาทำด้วย เพชร

ผมเดินผ่านพระที่นั่งอนันตสมาคม ที่ที่ผม เคยมาฟังคอนเสิร์ตเปียโนคลาสสิก วันนั้นผมใส่ชุด ทักซิโด ติดเข็มกลัดหุร วันนั้นผมเดินเลาะรั้วอยู่ ด้านนอก มองดูอาคารหินอ่อนที่ถูกล้างด้วยแสง ไฟอย่างสง่างาม

ผมรู้สึกหวงแหน

บ้านเมืองของผมควรจะดีกว่านี้

และผมเชื่อว่าเราเปลี่ยนมันได้ ถ้าเราเชื่อ พร้อม ๆ กัน และช่วยกันเปลี่ยนมันด้วยมือของเราเอง

ผมเดินเข้าไปในเขตของพี่น้องกองทัพธรรม มีคนนอนอยู่ในนั้นหลายพันคน นอนบนพื้นถนน ผมหาที่ว่างเล็ก ๆ เพื่อปูแผ่นพลาสติกของผม นอนฟังดนตรีซึ่งร้องเป็นภาษาอะไรผมก็ฟังไม่รู้เรื่อง ถ้าเป็นที่บ้านผมคงกรีโมทเพื่อเปลี่ยนช่องไปแล้ว แต่คืนนี้ผมกลับรู้สึกว่ามันไพเราะ ดนตรีใส ๆ ชื่อ ๆ ออกมาจากหัวใจ คงเป็นหัวใจของคุณที่มี ให้เรานั้นเอง ที่ทำให้เพลงมันเพราะขึ้นได้อย่าง ประหลาด

ลมพัดโชยมาบ้างเป็นครั้งคราว ถ้าคืนนี้ฝน ตก ผมคงไม่เปียกมากนักเพราะมีหลังคาแล้ว ผม หลับลึกอย่างง่ายดาย และนอนหลับฝันดีบนพื้น ถนนราชดำเนินนี้เอง

● พันเอก นายแพทย์วิภู กำเนิดดี

นักร้องยอดเยี่ยมสยามกลการ พ.ศ.๒๕๓๖

● ข้างศึกของพระนเรศวรใช้เท้ายันต้นพุทรา แล้วยันกาย ออกมาสู้จนได้ชัยชนะ จึงเป็นที่มาของ กปปส.พุทรา

กปปส. พุทรา?

สงสัยมาหลายวัน..คำว่า พุทรา บนเสื้อของ พลัม/แก้ว หมายถึงอะไร...พลัมอธิบายให้ฟังว่า มาจากตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ตอน ชนช้าง...เมื่อข้างศึกของพระนเรศวรถอยร่น เข้าไปในดงต้นพุทรา ทำข้างหนึ่งของข้างศึกได้ ยันพุทราต้นหนึ่งไว้ ก่อนจะใช้พุทราต้นนั้นยันกาย ออกมาสู้จนได้ชัยชนะ.

● เกกิง สมทรัพย์

สิ่งลวงแวดล้อมกักขัง

เราคิดว่าจุดอ่อนด้อยของทักษิณคือความไม่รู้ ไม่รู้จักในสิ่งที่เรียกว่าความศรัทธาและความจริงใจ เขาแวดล้อมไปด้วยสิ่งลวง ผลประโยชน์และสิ่ง แลกเปลี่ยน เราไม่คิดว่าเขาจะมีเพื่อนแท้เลยด้วย มีแต่เพื่อนธุรกิจเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นเอง ทำให้ เขามีมือขึ้นในการทำธุรกิจ เพราะเขาไม่ต้อง เกรงใจใคร นี่ก็อยากจะเหยียบใครขึ้นมาก็ได้ ไม่ ต้องสน ว่าการกระทำของเขาทำใครเจ็บตัวบ้าง มีแรงจูงใจในการต่อยอดเงินอย่างไม่สิ้นสุด สนุก กับการ make money จนรู้สึกว่าการทำเงินจาก ธุรกิจไม่พอน่าจะต่อด้านการเงิน ก็ต่อยอดเป็น บริษัทธุรกิจการเมืองโดยมีเขาเป็นหัวหน้าสั่งการ มีผู้คอยผกทวารรับคำสั่ง ไม่จำเป็นต้องฟังใคร

สิ่งเหล่านี้หล่อหลอมให้เขาก้าวพลาดกับการ

เดินเกมของกำนันสุเทพ เพราะเขาไม่รู้จักรถึง
ความศรัทธาต่อความดีงาม ความละอายและ
กลัวต่อบาปกรรมที่ยังมีผู้คนในสังคมไทยเกินกว่า
ครึ่งยังคงยอมรับและนับถืออยู่ สิ่งที่ทำให้กำนัน
สุเทพสามารถยังคงเดินหน้าอยู่ต่อได้มานานกว่า
หกเดือน นั่นก็คือความศรัทธาต่อความดีงามและ
ความจริงใจ เปิดเผย อันเป็นสิ่งที่คนของพวกเขา
ไม่เคยมีและไม่เคยเชื่อว่ามีอยู่จริง เพราะสำหรับ
เขาแล้วสิ่งเหล่านี้จับต้องไม่ได้ เราคิดว่าเขา
ประเมินสิ่งที่เขาคิดว่าจับต้องไม่ได้ต่ำมากเกินไป
ทำให้ฝ่ายของพวกเขาก้าวพลาดอยู่ตลอด ใช้
กำลังก็แล้ว สังหารผู้คนอย่างเหี้ยมโหดก็แล้ว แต่
ทำไมคนเหล่านี้ถึงยังไม่เลิก เขาคงกำลังมีเงิน
และคิดหาวิธีการใหม่ ๆ ในการกำจัดผู้คนที่เขา
คิดว่าเป็นอุปสรรคต่ออำนาจของเขาอยู่อย่างแน่แท้

แต่เราอยากจะทำบอกว่า ทักษิณ ถ้าคุณชนะได้
จริง เราคิดว่าวันนั้น แผ่นดินไทยคงต้องแตกเป็น
เสี่ยง ๆ อย่างที่กำลังเกิดอยู่ที่ภาคเหนือเป็นแน่
วันนั้นคงต้องเป็นวัน judgement day หรือวันชี
ชะตาโลกว่าจะอยู่หรือจะไปจริงแท้แน่นอน
เพราะมันหมายถึงวันที่ความชั่วจะครองโลก
ครองประเทศ ผู้คนก็จะอยู่กันอย่างลำบากยาก
แค้นเหมือนอย่างที่เคยหลายประเทศที่มีพวก
เผด็จการครองเมืองอยู่ สำหรับเรา ถ้าทักษิณชนะ
เราอาจจะต้องเอารูปมันมาตั้ง แล้วกราบไหว้ชะ
สามเวลาให้รู้รู้รอดไปชะเลย เพราะมันคงเป็น
เทวดาไปแล้ว

บอกตรง ๆ ตลอดหกเดือนมานี้อารมณ์
ผันผวนมาก บางวันก็ยิ้ม บางวันก็น้ำตาไหลเมื่อ
อ่านหรือทราบข้อมูลจากพวกเขา บางวันก็อยาก
จะถีบจอบตีมันเป็นอย่างนี้ตลอด เราก็เลยหันมา
ดูละครซึ่งเป็นครั้งแรกในรอบห้าหกปีที่ได้ดู ปกติดู
แต่ซีรีส์ ดูเพื่อหาทางผ่อนคลาย ไม่นั่นนอนกอด
ไอแพดทั้งวัน มันเครียดเป็นพัก ๆ แม่บอกอย่าดูลิ
เราบอกไม่ได้ เปิดบลูสกายตั้งหกโมงเช้า ปิด
สามทุ่มทุกวัน ส่วนพ่อเราดูภาคกลางคืนจรดเช้า
มันเป็นอย่างนี้มาตลอด จนมีบางคนบอกให้พาไป

โรงพยาบาลเพื่อให้เลิกเสพติดบลูสกายเสียที
แล้วพี่เรากลับบ้านไป เขาไม่รู้ เขามาเปลี่ยนช่อง
เรารับมาเปลี่ยนกลับ พร้อมขู่ว่าห้ามเปลี่ยน นี่
ทีวีเขา แต่ยังไม่ถึงขั้นเอาリモทไปซ่อนนะ นี่มัน
เป็นถึงขนาดนี้ จะให้ทำไง

เรื่องบางเรื่องไม่ต้องการคำอธิบายหรือเหตุผล
หลายคนสงสัยว่าทำไมกำนันสุเทพและแกนนำ
และพี่น้องมวลมหาประชาชนของเราถึงได้
ยืนหยัดต่อสู้กันมายาวนานได้กว่าหกเดือน ทั้ง
บาดเจ็บและล้มตายกันมากมาย ทนหนาวจนถึง
กระดูก ร้อนจนแสบผิว และทนฝนพร้อมพายุที่
พัดกระหน่ำเข้าที่ชุมนุมอยู่เป็นครั้งคราว ตกหนัก
จนเปียก นอนแทบไม่ได้ บางคนต้องยืนกางร่ม
ทั้งคืน

● หลายคนฐานะดี เท้าแทบไม่ติดดิน แต่ต้องมานอนข้างถนน
เหมือนกับพี่น้องชาวบ้าน เพื่อนผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกัน

เราคิดว่าพวกเขาเหล่านั้นแทบจะไม่เคย
ถามตัวเองเลยด้วยซ้ำว่า ทำไมต้องทนถึงขนาดนี้
บางคนและหลายคนฐานะดี เท้าแทบไม่ติดดิน
แต่ต้องมานอนข้างถนนเหมือนกับพี่น้องชาวบ้าน
เพื่อนผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกันอย่างอุ่นใจ ไว้วาง
ใจและกันอย่างไม่แปลกแยก มีอะไรก็แบ่งปันกัน
ทั้งเงิน อาหารและสิ่งของโดยแทบไม่ต้องเอ่ยปาก
บางทีสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่นั้น มาจาก
สัญชาตญาณ (ความรู้ที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง
๕) หรือความหยิ่งรู้ที่ติดตัวมาแต่ชาติก่อน เรา
คิดว่าพวกเขาเหล่านั้น ในอดีตชาติน่าจะเคยเป็น

พญาปราศรัย

ดูง่าย ๆ คุณณัฐพลและคุณทยาตอนไปปิด
ช่องสามคืนที่ฝนตกหนัก และเข้าไปในอาคารไม่ได้
ฝนสาด น้ำนองเต็มไปหมด ต้องยืนหลบฝนตรง
ชายคาที่ก็ไม่ได้ช่วยกันฝนอะไรได้ คอยวิ่งเดิน
ติดต่อดูแลพี่น้อง เมื่อทำไม่ได้ก็ตกลงที่จะเปียก
ด้วยกัน หลังติสสอง จึงสามารถเข้าไปหลบฝนที่
อาคารจอดรถได้ แต่ก็ไม่ได้นอนกัน ก็มาช่วยกัน

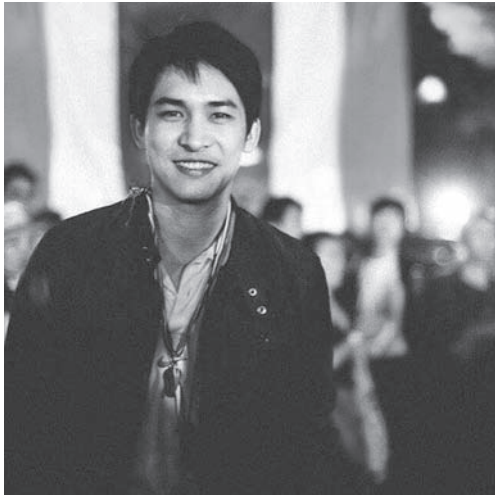
คุณถาวร เล่นเนียม อดิतीयการมือเก่า ใจซื่อ
มือ สะอาด แต่ตอนนี้ต้องมาคุมการ์ด กปปส.กว่า
๒,๐๐๐ คน จากคนเคยเป็นผู้รักษากฎหมาย แต่
ตอนนี้กลับถูกตำรวจไล่ล่าตามตัวทุกวัน คุณคิด
ว่าเขาทำไปเพื่ออะไร เพื่อคะแนนเสียงนั้นหรือ
ขอบอกเลยว่า ไม่ได้ง่ายอย่างนั้นหรอก ถ้าคุณ
ถาวรติดคุกนี้อาชีพการเมืองของเขาจบสิ้นเลยนะ

ឆ្នាំទី ២០ ច័ន្ទវិសាខ ២៥៦៧ • ពិសាខ ២៥៦៧ | ១៧

ย้ายกับประเทศและสถาบันกษัตริย์อย่างไม่รู้สึกละอายแก่ใจ เพราะฉะนั้นก็ขอให้เราตายจากกัน ณ บัดนี้เป็นต้นไป เพราะพวกคุณไม่ใช่คนไทยในความคิดของพวกเรามวลมหาประชาชนอีกต่อไป

● **Jedihan**

จากหมอกุ้ง....ถึงคนไทยทุกคน

● หมอกุ้ง หัวใจหล่อมาก

ชีวิตคนเราไม่มีอะไรมากมายหรอกครับ.. เกิด .. แล้วก็ต้องแก่.. เจ็บ..แล้วก็ต้องตาย!

แต่เราควรนึกถึงแผ่นดินที่ให้เราเกิดให้เราแก่ให้เราเจ็บ และเป็นแผ่นดินสุดท้ายที่เราจะทอดร่างไว้วิญญาณเอาไว้หรือไม่.. นั่นคือสิ่งที่เราควรไตร่ตรองให้ดีหรือไม่..

วันนี้ “บ้าน” เรากำลังมีปัญหาเพราะ “ทรราช ขายชาติ” และ “สมุนชั่วเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน” เราจะสละความสุขส่วนตัวเพื่อช่วยซ่อมบ้านหลังนี้ให้แข็งแรงและขจัด “ปลวก” ที่กัดกินบ้านเราได้หรือไม่ ... เราต้องช่วยกันนะครับ อย่างน้อยที่สุดก็ทำเพื่อ “พ่อ” ที่รักและเป็นห่วงเราที่สุด... พบกันราชดำเนินครับ!

อย่ารอภัยบน:ที่คนอื่นต่อสู้ให้

เมื่อวานเห็นพี่น้อง “มวลมหาประชาชน” สะพายกระเป๋าล้มภาระใบใหญ่เดินไปทีวีช่องต่าง ๆ

● จะบอกเล่าเรื่องราว
ความเสียสละ
การอดทนต่อสู้
ให้เด็ก ๆ รุ่นหลัง
ได้รับรู้

ช่อง ๓

ผมถามเขาไปทำไมมากมายไม่เอาไว้ที่สวนลุมฯละ? เขาตอบ “เราเตรียมมาเพื่อแกนนำให้ค้างด้วยกันที่สถานีทีวี”

เมื่อคืน คุณ Yuy Pranda ส่งรูปพี่น้องนอนค้างคืนที่ช่อง ๗ มาให้ดู ตอนเช้าคุณ Pusirirat Anuphan ส่งภาพมาจากช่อง ๙ ...เมื่อคืนฝนตกกระหน่ำหลายที่ พี่น้องของเราเปียกปอน ลำบากมาก..ผมน้ำตาไหลเลย! มันรู้สึกมากกว่าซึ่งใจ

ผมจะจดจำเรื่องราวความเสียสละ การอดทนต่อสู้ การจากครอบครัว..ความสะดวกสบายมานานข้างถนนในครั้งนี ้ไว้บอกให้เด็ก ๆ รุ่นหลังได้รับรู้

ท่านที่ยังอยู่บ้าน ท่านที่ยังไม่เคยออกมาอย่ารอช้ยขณะที่คนอื่นต่อสู้ให้

ออกมาเถอะนะครับ ตอนนี้พี่น้องของเราที่สวนลุมฯ ทอยไปสมทบตามทีวีช่องต่าง ๆ

● **กนก รัตน์วงศ์สกุล**

“หลังจากเองเหมือนพนอันชื่นใจ”

● ไม่พูดพล่ามทำเพลง จอดปั๊บบะแกมบูบ

คารวะน้ำใจเต็มเหนี่ยว..เป็นชาว กทม.จาก
 ประเวศขับรถมาถึงที่ชุมนุมตรงแยกจปร.ก็เอาของ
 ที่เตรียมมาผลไม้ ฝรั่ง มะม่วง บวกข้าวเหนียวอีก
 ร้อยกิโล มาทำแจกผู้ชุมนุมเลือกทาน ชักชวนคน
 ที่เดินผ่านไปมารับของกินเต็มพลัง หลังของหมด
 นั่งฟังปราศรัยจนก้านันพูดจบ ฟังผู้ใหญ่สาธิตต่อ
 จากนั้นทยอยเก็บของทำความสะอาดสถานที่
 ก่อนขึ้นรถกลับบ้านที่ประเวศ..

บอกว่ามาประจำ ได้เงินมาก็ไปซื้อของมา
สนับสนุนคนมาร่วมชุมนุม ได้ยินสังเกตการณ์อยู่
ข้าง ๆ เลยเห็นถึงความงดงามของน้ำใจที่ “หลั่งมา
เองเหมือนสายฝนอันชื่นใจ”...

ก่อนขับรถกลับประเวศได้โค้งคารวะแสดงความนับถือเต็มเหนี่ยวไปหนึ่งครั้ง ก่อนลาจากกันในช่วงเกือบห้าทุ่ม..

● เสริมสุข กษิติประดิษฐ์

เรื่องเล่าแม่ค้าไข่

เคยถามแม่ว่า ในตลาดพระประแดงจะซื้อไข่
ไปให้“มหปชช”ที่ไหนดี? แม่บอกร้านเจ้าป่าไผ่...

ว้าย ไม่เอาหรอกแม่ ปากคอร้ายมาก..แม่บอก
ว่า ราคาดี ไปซื้อที่นั่นเหอะ..

ตัวอย่าง...!!

พี่คะ..อยากได้ไข่ลักสามพันใบคะ

ไข่เรียกฟอง!!...สะบัดหน้า ๑ ที

ค่ะ เอาสามพันฟองนะคะ

มาเอา ๖ โมงนะ ชื้อไปทำไมมากมาย

(ลองใจ) ชื้อไปเวที กปปส.คะ

ใช้ทางตามอง..รวบเนอะ ทุ้มกันจัง
(ชักยั้งใจแหละ!)

● เจ้ป้าจัดไข่ แอมตังค์ช่วยลุงกำนัน ๕,๐๐๐ บาท

เช้าหกโมง...เจ้ปานั่งจัดไข่เอง

เจ้าคะ เสร็จยังคะ

ยัง รอดเดี่ยว เอาใหม่ ๆ สด ๆ ให้ เลือกเอง
เด็กแม่งซุ่ย เดี่ยวเอาของไม่ดีให้ คนเขาลำบาก
เพราะอึดอ ก...อ(อีกเป็นซุ่ด)...มาเยอะแล้ว ให้
เขากินของดี

อ๊ะ เอาตังค์ไปบริจาคให้ด้วยนะ (ให้มา ๕,๐๐๐ บาท)

เจ้าปา สุดเลิฟ

● *Sripattrra Junsangsook*

น้ำใจจากชดนิย

เพื่อนจากชิตินีย์ ส่งเงินมาบริจาคตาข่ายกัน
ระเบิดเพิ่มอีก ๑๓,๙๕๙ วันนี้อย่าลืมส่งเพิ่มมา ๔ ม้วน
เจ้าของร้านขายตาข่ายมาส่งถามว่าเอาไปทำอะไร
เราบอกเอาไปช่วยผู้ชุมนุม กปปส. และการ์ด

เจ้าของร้านค้าเลยเอาเงินที่เราจ่ายไปยื่นให้
๒,๐๐๐ อันนี้ผมช่วยด้วยนะครับ

● ตาข่ายจากน้ำใจชนิดนี้

และพูดว่า “เผื่อหาก กปปส. ต้องการความช่วยเหลืออะไรเกี่ยวกับการชิงยึดตาข่ายงานหลัก ยินดีช่วยเหลือฟรี ตลอดเวลานะครับ” ขอบคุณเพื่อนๆ และคนรักชาติที่ร่วมกันครั้งนี้

ขอให้ความดีของพวกเราจงดลบันดาลให้คนชั่วแพ้ยตัวเอง และขอให้รับกรรมเร็ววัน
สู้เข้าไปอย่าได้ถอย....

● via Chotee Nin

ลับมิดด้วยใจ

● ไปไหนไปกัน แม่ครัวต้องมีมิดคม จัดให้...

อาแป๊ะลับมิดคนนี้น่ารักมาก ตามมาจากราชดำเนินฯ มาสวนลุมฯ แล้วก็มาที่นี่.. บริการลับมิดให้ครัวต่าง ๆ ฟรี

ซึ่งครัวนี้เดินจากหลังเวทีเดินข้ามคลองมาแล้ว เลี้ยวซ้ายเลียบคลองผดุงกรุงเกษมจะมีครัวต่าง ๆ

อยู่ด้านในมีครัวเยอะแยะ ...

มีทั้งครัวยะลา ครัวระนอง ครัวจอมทอง ครัวป้อมปราบ ครัวสมุย

ครัว กปปส.อุดร ครัวปทุม ครัวจิตอาสา ครัวมินบุรี ครัวม่วงศิริ

ครัวอีสาน ครัวก็กล้วยก้านัน ฯลฯ

● Cathay Mee

มาแบบบุปผาไส

มีเพื่อนถามผมว่า “มึงออกมา ยอมเสี่ยงงานเสี่ยงการ มึงได้อะไรวะ”

กูถามตัวเองแล้ว ออกไปช่วยชาติและต่อต้านพวกหมิ่นสถาบัน กูไม่ได้อะไรเลย แถมเสียเงินด้วย แต่ที่กูได้คือความภูมิใจที่เป็นคนไทยคนหนึ่งที่ทำหน้าที่คนไทยโดยสมบูรณ์ ณ เวลานี้ ถ้าเป็นเมื่อหลายร้อยปีที่แล้ว กูคงได้เป็นนักรบสร้างชาติ รบกับข้าศึกที่เข้ามารุกรานแต่ชาตินี้ ได้ออกมาช่วยกู้ชาติ ไม่ต้องมีใครรู้ กูจะอยู่หรือจะตาย

กูรู้ทุกคนเดี๋ยวก็พอ กูทำดีที่สุดแล้ว ถึงตายก็เพื่อชาติ เพื่อภษัตริย์ที่กูรักและเคารพ หรือพวกมึงจะปล่อยให้ชาติเป็นแบบนี้ ปลอมให้พวกล้มล้างสถาบันมีอิทธิพลโดยไม่โดนจับ

มึงรู้อยู่แกล้งใจ ไ้พวกนี้อยู่ฝ่ายไหน มึงรอให้เขาล้มกันก่อน แล้วมึงจะลุกขึ้นมาสู้คนเดียว มึงทำได้เหอ มึงกล้าเหอ วันนี้กูมีเพื่อนที่คิดแบบกู ลุกขึ้นมาสู้ กูก็ต้องสู้ กูสู้คนเดียวไม่ได้ มึงเข้าใจไหม

แล้วยังถามต่ออีกว่า “พ่อแม่พี่น้องมึง เขาไม่พูด ไม่ว่าอะไรเหอวะ”

ชีวิตกูเกิดมา ทดแทนบุญคุณเท่าที่กูทำได้แล้ว กูไม่ใช่คนดีเต๋อะไรในสายตาใคร แต่กูก็มีจิตสำนึก และถ้าไม่ตาย กูก็ยังต้องตอบแทนพระคุณทุกคนต่อไป

แต่ตอนนี้ชาติกำลังถูกย่ำยี มันไม่ใช่แค่วันนี้ มันหมายถึงอนาคตของลูกหลาน ญาติพี่น้องกูให้อยู่เฉย ๆ เป็นไทยเฉย กูทำไม่ได้เหอ กูออกมา

ไม่ใช่เพราะเทพเทือก

ไม่ใช่ออกมาเพราะพรรคที่คนได้เลือกกัน ที่
ออกมาเพราะภูมิสมอง

รู้ว่าใครดีใครเลว ใครโกงกินบ้านเมือง และ
ใครอยู่กับพวกหมิ่นสถาบัน

ไม่รู้หรือ เทพเทือกเขาจะโกงจะกิน หรือ
ไปทำอะไรมาเมื่อก่อน

แต่ตอนนี้เขากล้าออกมาสู้ เพราะเขารู้ เขา
อาจจะเคยทำได้ เขาเลยรู้ว่าควรจัดการแบบไหน
ถ้าไม่มีเขา กูอยากรู้ว่าใครจะออกมาสู้ ใครจะรู้
เท่าทันไอ้พวกนั้น

มึงไม่ออกมาไม่เป็นไร “เพื่อน” ถึงมึงจะเป็น
ไทยเฉย มึงก็ยังเป็นเพื่อนกู

แต่กูจะเลิกคบกับมึง ถ้ามึงเป็นพวกไอ้พวกนั้น
มึงเข้าใจกูนะ

● *Thayang_Chumphon*

ลึก ๆ ในหัวใจหนูหล่อ บี-พุทธพงษ์

เมื่อคืนนั่งคุยกับคุณพุทธิพงษ์...หลายเดือนก่อน
ผมเคยถามเขาด้วยคำถามเดียวกับที่ถามใครต่อ
ใครหลายคนคือ ก้าวข้ามความกลัวช่วงไหนของ
การเป็นแกนนำ

...บี ตอบว่า ตอนที่นำมวลชนไปล้อม ครม.ที่
ไปประชุมในสโมสรกองทัพบก ถนนวิภาวดีรังสิต
(วันนั้นผมไปด้วย)...เพราะระหว่างประจัญหน้ากับ
ตำรวจทหาร เขาต้องยืนปราศรัยบนหลังคารถ
กับลูกหมี่ บรรยากาศตึงเครียดมาก แล้วก็เกิด
เสียงปืนดังขึ้น ตามมาด้วยความซุลมุนวุ่นวาย มี
การไล่จับคนร้าย มีคนบาดเจ็บ

...“ผมกับลูกหมี่ยืนบนหลังคารถแบบเป็นเป้า
ชัดเจน ตอนนั้นจะหลบก็หลบไม่ได้เด็ดขาดเพราะ
เราต้องควบคุมมวลชนไม่ให้ตกใจ ต้องยืนพูดต่อ
ไปเรื่อย ๆ ในใจก็คิดว่า จะโดนไหมเนี่ย...วันนั้น
เสี่ยงมาก เสี่ยงกว่าวันที่ไปหน้าสนามกีฬาดินแดง
ที่รับสมัครเลือกตั้ง...”

...ครั้นถึงเมื่อคืน (๑๗ พ.ค.๕๗) บีเอ่ยความ
รู้สึกให้ผมฟังหลังจากทราบข่าว ลุงก้านั้นขีด

● ยืนบนหลังคารถแบบเป็นเป้าชัดเจน ในใจคิดว่าจะโดนไหมเนี่ย

เส้นตายการชุมนุมไว้ที่ ๑๘-๒๗ พ.ค....(ด้วยท่า
ทางอดโรยบินดๆ...)

..บีเล่าว่า “ผมทำงานเต็มที ทำไปเรื่อย ๆ ไม่
คิดว่าจะมีการขีดเส้นตาย...ผมคิดว่าถ้ายังไม่
สำเร็จก็ทำไปเรื่อย ๆ..”

นี่คือความรู้สึกที่ไม่น่าจะต่างจากคนจำนวน
มาก หรือแทบทั้งหมดในกลุ่มมวลชนที่มองว่า
การขีดเส้นตายเป็นความพ่ายแพ้...ในการประชุม
แกนนำ กปปส.ทั่วประเทศเมื่อวานนี้ที่ทำเนียบ
รัฐบาล หลังจากกำลังประกาศว่า ถ้าปฏิบัติการ
๑๘-๒๖ ไม่สำเร็จ จะมอบตัวในวันที่ ๒๗ นั้น มี
คนลุกขึ้นค้านเต็มไปหมด และบอกก้านันว่า วันที่
๒๗ ไม่ใช่วันมอบตัว แต่เป็นวันแห่งชัยชนะ

....ด้วยเหตุนี้ ก้านันจึงขึ้นเวทีประกาศว่า ๒๗
เป็นวันแห่งชัยชนะ...

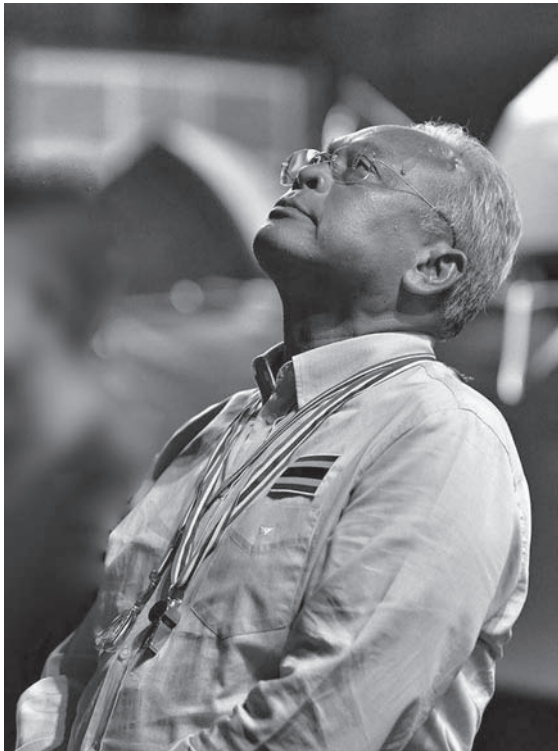
กลับมาเรื่องของพุทธิพงษ์...ที่คนจำนวนมาก
ไม่คาดว่า หนูหล่อ ภรรยาสวยรายนี้จะฮาร์ดคอร์
สุด ๆ...ผมจำได้ว่า เมื่อตั้งบลูสกายใหม่ ๆ เรา
อยู่ที่อาคารบางกอกทาวเวอร์ ในเขตเลือกตั้งของ
พุทธิพงษ์ แต่เขาไม่เคยมาออกรายการที่บลูสกาย
เลย หรือแทบไม่เคยให้สัมภาษณ์เลย จนกระทั่งมา
เป็นแกนนำ...แต่ผมได้พูดคุยกับเขามาหลายต่อ

หลายครั้งก่อนชุมนุม พบว่าทัศนคติของปีนั้นมี
ความเกลียดชังต่อระบอบทักษิณแบบสุดๆ ๆ ๆ ๆ
...โดยเฉพาะที่เขาจับไม่ได้เลยกับการชุมนุม
เผาบ้านเผาเมือง...ดังนั้นเมื่อมาเป็นแกนนำ สิ่ง
ที่คุกรุ่นในใจจึงระเบิดออกมาดังที่เห็น

งานสำคัญของปี นอกจากนำมวลชนไปตาม
สถานที่ต่าง ๆ กับเพื่อน ๆ แล้ว คือ กำนันสุเทพ
มอบภารกิจดูแลคนเจ็บคนตายและทนายท ที่เขา
และทีมตามไปดูแลตามโรงพยาบาล ที่บ้านและ
ตั้งทีมงานขึ้นติดตามดูแลครอบครัวผู้บาดเจ็บ
เสียชีวิต...(เอาไว้วันหน้าจะมาเขียนเรื่องอื่น ๆ ให้
อ่านอีกครั้ง)

● เถกิง สมทรัพย์

ปีกถึงหัวอกกำนัน...

● มันอาจไม่ยุติธรรมเลยสำหรับคนอายุอย่างกำนัน
ที่ต้องเอาภาระของทุกคนมาแบกเอาไว้ในตัวเอง

เมื่อคืนเป็นคืนที่ยากอีกคืนหนึ่งสำหรับผม
เราแยกย้ายกันออกจากวัดโสมนัสด้วยความโทมัส
นึกถึงหัวอกกำนัน แกคงยากกว่าเราอีกหลายเท่า

มันอาจไม่ยุติธรรมเลยสำหรับคนอายุอย่างกำนัน
ที่ต้องเอาภาระของทุกคนมาแบกเอาไว้ในตัวเอง
ความเป็นชาติเป็นของทุกคน

ดังนั้นทุกคนน่าจะแบ่งรับภาระไปจากคน
คนเดียวบ้าง ผมใช้เวลาทั้งคืนนั่งทบทวนถึง
เหตุการณ์ที่ผ่านมา นึกทบทวนถึงระบอบที่
ครอบครองประเทศ ที่สะกดทุกคนให้เป็นทาส
เพื่อแลกกับประโยชน์ที่ตนจะได้รับ เข้าไป
ครอบงำแต่ละอณูของการดำเนินชีวิต

ถ้าเรามองผิวเผินโดยไม่หยุดคิด หรือไม่
แยแสกับสิ่งที่จะตามมา ระบอบทักษิณคงไม่มีผล
อะไรในชีวิตและก็ไม่ต้องอนาถอะไร แต่ผม
อยากให้เราลองพิจารณาอย่างจริงจังดูสักนิดหนึ่ง
เราปล่อยให้คนคนหนึ่งใช้อำนาจที่มี ซึ่งก็ได้มา
จากการกระทำทุจริต บงการความคิดและอิสระที่
จะกระทำอย่างตรงไปตรงมา ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ
ในหน่วยงานต่าง ๆ ถูกวางตัวและกำหนด
โดยคนเดียวหรือเพื่อผลประโยชน์กลุ่มเดียว

เราปล่อยให้ระบอบนี้ฝังอยู่นานนับสิบปี เรา
ปล่อยให้บุคคลได้รับผลประโยชน์ส่วนตนที่
ระบอบนี้หยิบยื่นให้ และแน่นอนว่าต้องมีการ
ตอบแทนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม แต่
ทั้งหมดก็เพื่อสร้างความมั่นคง สร้างประโยชน์ให้
แก่คนคนเดียวหรือตระกูลเดียว

ระบอบนี้จะเกิดผลดีได้ต่อเมื่อคนที่ถืออำนาจ
มีคุณธรรม และมีเจตนาอย่างบริสุทธิ์ที่จะทำเพื่อ
ส่วนรวม แต่โชคร้ายที่ระบอบนี้ถูกนำมาใช้เพียง
เพื่อส่วนตนและพวกพ้อง เพียงแค่ความต้องการ
ที่จะมีทรัพย์สินมากที่สุด มีชีวิตที่พอใจที่สุดใน
ความอยากทุกชนิด ไม่ได้คิดอะไรเพื่อชาติใน
ฐานะของส่วนรวม

ที่น่าเสียใจกว่านั้นคือ ผู้ได้รับผลประโยชน์
จากระบอบนี้มองไม่เห็น หรือไม่ยอมมองถึง
ข้อเท็จจริงที่ว่า สิ่งที่เขาเหล่านั้นได้รับมามันมี
เงื่อนไขที่ต้องตอบแทนผูกมัดอยู่ และนี่ก็อาจเป็น
เหตุให้มีผู้สนับสนุนระบอบนี้อยู่ในทุกชนชั้น ไม่
จำกัดในการศึกษา ดังที่เราจะเห็นนักวิชาการ

หลายคนในหลายวงการออกมาปกป้อง รับรองระบบนี้อย่างถาวร

มาถึงตรงนี้ การที่จะมีคนคนหนึ่งลุกขึ้นมาเรียกร้องให้ทุกคนตระหนักรู้ถึงหายนะของระบบชั่วร้ายนี้ ชักชวนกันให้ทุกคนออกมาต่อต้าน มากำจัดออกไปจึงไม่ง่ายเลย ต้องอาศัยพลังความมุ่งมั่นที่จะทำให้ทุกคนได้รู้ถึงหายนะที่จะเกิดขึ้นแก่ชาติ ให้ออกมายืนหยัดต่อสู้ให้เห็นและเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การต่อสู้ไม่ใช่เรื่องตลกหรือเป็นเพียงการเล่นเกมที่แพ้-ชนะ แล้วเล่นใหม่

มันเป็นการเดิมพันถึงอนาคตของชาติของสังคมที่ดีของชาติ หมดจากกระดานนี้ไปแล้ว มันจะไม่มีเกมใหม่ให้แก้ตัวแล้ว ไม่ว่าฝ่ายไหนจะแพ้หรือชนะ จะไม่มีผู้เล่นที่เรียกร้องให้มีคนคุมกองเชียร์มาถือหางอีกแล้ว ฝ่ายแพ้ต้องถูกจำกัดอยู่ในกติกาที่อีกฝ่ายกำหนดไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่

ผมคิดทบทวนจนมาถึงตอนเช้า อยากจะบอกเพียงว่า อยากให้เราได้หยุดคิดอย่างจริงจัง อีกสักครั้งว่าเราควรจะต้องเตรียมตัว ปล่อยให้คนคนหนึ่งหรือเพื่อนร่วมชาติกลุ่มหนึ่งออกมาแบกรับภาระแทนเราอยู่หรือ จะยุติธรรมหรือที่เรายังคงใช้ชีวิตดื่มกินเสพทุก ๆ อย่างด้วยไม่นอนราตรีใด ๆ

เราโชคร้ายที่อำนาจตกอยู่ในมือของผู้ถือที่เป็นอธรรม เราจึงเห็นการกดขี่ ช่มชู้เกิดขึ้นกับคนที่ทำเพื่อความถูกต้อง เช่นเหตุการณ์ล้อมจับลอบทำร้ายต่าง ๆ

ยังคงมีอีกมากมายที่อยากจะแบ่งปันให้คิดจนถึงตอนนี้ก็วนกลับไปคิดว่า เราแค่ตัวตามยังข่มตาให้หลับได้ยากเมื่อผิดจากที่หวัง แล้วก็นั่นละ คนที่เป็นแลหน้าที่อยู่ในมวลชนจะหนักกว่าเราอีกเท่าไร ลำพังแต่เพียงร่างกายก็ลำบากอยู่แล้ว จิตใจจะขนาดไหน เหมือนที่ก้านันพูด แพ้ก็เดินเข้าคุก ไม่ได้ออกมาแล้ว แต่ที่น่าเสียใจคือ จะไม่มีกระดานใหม่ ไม่มีคนเล่นคนใหม่ให้แก้ตัวอีกแล้ว อย่างน้อยก็ในช่วงชีวิตผม.

● วันชัย สอนศิริ

คนไทยวันนี้ ๑๘ พ.ค. ๒๕๕๗

คนไทยวันนี้ส่วนใหญ่เมื่อมองไปข้างหน้าจะเห็นแต่ภาพตัวเองและครอบครัวที่น่ารัก น่าสงสาร ต้องดูแลเอาใจใส่อย่างยิ่งยวดลอยเด่นอยู่ ภาพอื่น ๆ ที่ยังพอเห็นได้บ้าง คือ ญาติ ๆ เพื่อน ๆ ที่สนิท ชิดชอบ หรือมีผลประโยชน์เกี่ยวเนื่อง มีกิจกรรมตีกอล์ฟร่วมกัน มีกิจกรรมสนุกสนานร่วมกัน คนอื่น ๆ นอกจากนี้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเหลียวตาไปมอง ชาติบ้านเมืองและส่วนรวม ยิ่งเป็นดังเศษธุลีสุดขอบฟ้า มันพร่ามัว ชั่วไม่ใช่ห่างไกล และไม่รู้จะมองไปทำไม อีกทั้งคิดอยู่แต่เพียงว่า ใครจะไป ใครจะมา ใครจะดี ใครจะชั่ว ใครจะโกง อย่าให้กระทบกับตัวกู ฐกริกกู และครอบครัวของกู ก็เป็นอันใช้ได้ ข้ออ้างสำหรับเอาไว้ตอบตัวเองให้ชื่นใจเสมอ ๆ เพื่อไม่ต้องรู้สึกผิดคือ

- ยังมีเงินไม่มากพอที่จะช่วยใครได้ ทำไมต้องเสียเงินกับเรื่องส่วนรวม เก็บไว้ให้ลูกดีกว่า

- ร่างกายไม่แข็งแรง

- อากาศร้อนเกินไป กลัวแดด

- ไม่ชอบผู้คนมาก ๆ

- ไม่อยากให้ใครหาว่าหัวรุนแรง บ้าการเมือง คลั่งชาติ ชอบสร้างความวุ่นวาย

- ทำไมต้องออกมาเสี่ยงบาดเจ็บล้มตาย

- ปล่อยพวกบ้า ๆ เขาทำกันไปเถอะ

- ไม่มีเวลาว่าง ไม่มีประโยชน์ต่อตัวเองและครอบครัว

- ติดงาน ติดเล่นกอล์ฟกับเพื่อน ติดต้องพาหมาไปเดินเล่น

- เป็นเรื่องของคนอื่น ไม่ใช่เรื่องของตัว อยู่บ้านสบายกว่า

- พวกที่ออกมาเสียผลประโยชน์ หรือรอรับผลประโยชน์เมื่อการเมืองเปลี่ยน

- พวกที่ออกมาคลัง ปชป.

- พวกที่ออกมาไม่ชอบทักษิณ

- พวกที่ออกมาเป็นคนโง่ ไม่รักตัวเอง และบ้า

- พวกที่ออกมาชอบก่อความวุ่นวาย วุ่นงาน

อยากดัง

แต่มีเหตุผลเดียวที่ซ่อนไว้ในใจอย่างลึกซึ้ง ไม่อยากให้ใครรู้ ไม่เคยอยากนำมาคิดเลย คือ ความเห็นแก่ตัว กลัวเหนื่อย กลัวเสียเงิน กลัวเกิดผลกระทบกับธุรกิจตัวเอง กลัวเจ็บ กลัวตาย

บ้านเมืองใดผู้คนมีความคิดดังนี้ บ้านเมืองนั้น ใกล้ถึงคราวล่มจมแน่แล้ว ไม่นานเกินรอ แหะ

เมื่อวันนั้นมาถึง ความ รำ รวย ความสุขสบายที่คุณมี ความมีชื่อเสียงที่คุณได้ ก็ไม่อาจช่วยให้ คุณได้พบเห็นความสุขอย่างที่เคยมี ความสุขจัก เป็น เพียง ความ ผัน อัน เลื่อนกลาง วันนั้น จงโทษตัวเองเกิด ที่มัวแต่ระเร่สุข สนุกสนาน จน ลืมบ้านลืมเมือง...

ลาว เวียดนาม กัมพูชา เคยเป็น เช่นไร ชาดไทยก็จะเป็นเฉกเช่นนั้น แต่ก็อาจจะดินะ ที่ตรงนั้นคนจน

คนรวยก็จะเท่า-เทียมกัน ถูกกระทำย่ำยีเหมือนกัน โอกาสตายเท่ากัน รับทุกข์เวทนาาร่วมกัน ล้นชาติไปด้วยกัน และได้เป็นทาสทักษิณพร้อม ๆ กัน หรือไม่กลัวหรอก เพราะทุกวันนี้ก็หากินกับ ทักษิณดีอยู่แล้ว...รวยดี สุขดี สบายดี

ผู้คนที่ผมได้พบในที่ชุมนุมสามารถกล่าวได้ว่า เข้มแข็ง มั่นคง อดทน เสียสละเพื่อบ้านเมือง กล้าหาญ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ แบ่งปัน รัก

ผู้คนที่ชุมนุม สามารถกล่าวได้ว่า
เข้มแข็ง มั่นคง อดทน เสียสละ
เพื่อบ้านเมือง กล้าหาญ เอื้อเฟื้อเผื่อ
แผ่ มีน้ำใจ แบ่งปัน รักบ้านรักเมือง
จิตสาธารณะเปี่ยมล้น

บ้านรักเมือง จิตสาธารณะเปี่ยมล้น ไม่เอาเปรียบคนอื่น ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน พบทั้งคน รวยมาก ๆ ๆ คนชั้นกลางและคนยากจน หาเช้ากินค่ำ เหล่านี้คือสังคมในฝันใช่หรือเปล่าครับ

ลองหลับตานึกภาพตัวเองว่า เรากำลังเป็น เช่นนี้หรือเปล่า วันนี้เวลายังมีเหลืออยู่บ้าง ชาติบ้านเมืองสำคัญกว่าตัวเรามากนัก เพราะ

ชาติ บ้านเมือง คืออนาคตของลูกหลานที่เรารัก ยิ่งกว่าตัวเรา เสียอีก เอาภาพ ขวานทองขึ้นมา พิจารณาลึกแหวบ หนึ่งใจ ลองดูเถิดว่าขวานบิน ไปมากน้อยแค่ไหน คนชั่วเต็มบ้านเต็มเมืองแล้ว ถึงเวลาที่เราต้อง ออกมาช่วยกัน ขับไล่ตระกูลชั่ว กินบ้านกินเมือง กินแผ่นดิน กินหิน กินแร่ กินน้ำมัน ให้พ้นไปจากแผ่นดินไทย ช่วยกัน สร้างสรรค์แผ่นดินธรรม แผ่นดิน

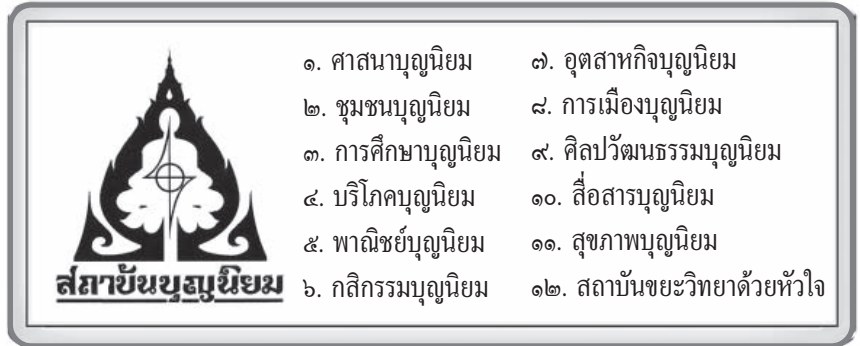
ทองไว้ให้ลูกหลานเราสืบไป

หากคุณไม่คิดจะออกมาเลย คุณก็ยังคงเป็นคนดีไม่โกงใคร ไม่ทำร้ายใคร ไม่คิดร้ายใคร รักลูก รักครอบครัว ดีครบเกือบทุกประการ.....เพียงแต่คุณไม่ได้ทำหน้าที่ที่สำคัญที่สุดในฐานะ "คนไทย" เท่านั้นเอง พวกเราจะทำแทนพวกคุณเองครับ

● มนุ เมฆสกุล วิศวกรไทยแก่ ๆ คนหนึ่ง

๗

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ชั่วโกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า
 จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ
 “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ
 หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน
 ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”
 นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)
 เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม
 ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต
 ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้
 ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”
 อย่างสนิทสนมและตายใจว่า
 ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น
 ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง
 เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์
 อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น
 ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ
 แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า
 ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม
 มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

เป็นไง...?

เปิดฉาก“บุญนิยม” หรือระบบ“บุญ” ที่เจริญเข้าขั้นปรมาตถัสสัจจะ(ความจริงตามนัยที่สูงพิเศษขั้นอารยะหรือโลกุตระ) ซึ่งการ“ได้บุญ” ดังกล่าวนี้นี้เป็น“บุญ”แบบโลกุตระ

ที่ผู้เขียนได้สาธยายสู่ฟังไปในฉบับที่แล้ว ก็เพิ่งเริ่มแค่หน่วยหนึ่งเท่านั้น

ผู้อ่านที่เพิ่งจะแรกรู้คำว่า “บุญนิยม” และได้รับรู้นิยามของคำว่า“บุญ” ในขณะ ที่แปลกไปจากที่เคยได้รู้ ได้ยึดถือมาเก่าก่อน

เมื่อมาได้รับรู้คำจำกัดความ หรือคำอธิบายความหมายที่ใหม่แปลกไปจากที่เคยเข้าใจมาแต่เดิม แปลกไปจากที่ได้เชื่อถืออย่างนั้นมาแต่เดิม

ซึ่งยึดถือกันว่า“บุญ” ก็ต้องหมายความว่า อย่างที่เชื่ออยู่ทั่วไป แทบจะกล่าวได้ว่า ทั้งวงการพุทธ บุญมีความหมายอย่างที่ยึดถือ เชื่อกันว่าหมายความว่าอย่างนั้น นั่นแหละ

เมื่อมาได้ยินได้ฟัง การยืนยันบ่งชี้ว่า “บุญ”มีความหมายเป็นอย่างนี้ที่ใหม่หู แปลกกับที่เคยยึดถือ เข้าใจมาแต่ไหนแต่ไร ก็คงจะงบ้าง หรือจะพอเข้าใจเพิ่มขึ้นบ้าง หรืออาจจะไม่เข้าใจเอาเลย

หรืออาจจะมีผู้หัวเราะฟันร่วงหลุดออกมา ๒ ซี่เลยก็ได้ ว่า โอโฮ..ช่างฝันเพ้อไปได้

จะเห็นไปว่า เป็นเรื่องเป็นไปได้บ้าง เป็นเรื่องเลอะเทอะสุดๆบ้าง สร้างวิมานฝัน หวานจินตนาการไปไม่เข้าท่าบ้าง ก็แล้วแต่

คำว่า “บุญนิยม”นี้ผู้บัญญัติคำ คิดตั้ง คำความนี้ขึ้นมาเพราะได้มี“พหุติลักษณะ” ที่เป็นจริงเกิดขึ้นแล้วจริง เป็นไปได้จริงแล้ว คนทำได้ เกิดจริงได้ มีความจริงยืนยง

ความจริงที่ว่านั้นก็คือ ทำ“บุญ”ถูกต้อง ตรงแท้กับความหมายของคำว่า“บุญ” อันเป็น“โลกุตระ” เป็นคุณธรรมขั้นที่เรียกได้ว่า “คุณวิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม)หรือ“คุณความดีขั้นเหนือกว่ากุศลสามัญโลกียะ”(อุตริมนุสสรธรรม) ซัดๆก็คือ “คุณความดีที่ถึงขั้นสามารถชำระ กิเลสออกได้” เดินทางสู่นิพพานแน่ จึงจะ นับว่าเข้าขั้นเกิด“คุณวิเศษ” ที่ภาษาศัพท์ ก็คือ อุตริมนุสสรธรรม ซึ่งเขียนตามบาลีคือ อุตตริมนุสสธัมม ไทยตัดอักษรออกบางตัว

ซึ่งความสำคัญยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่มากกว่าคำว่า “บุญ” และคำว่า“บาป”นี้เอง ที่จะต้องทำความเข้าใจชัดเจนถ่องแท้ เป็นสัมมาทิฐิ ให้ได้ ไม่เช่นนั้นละก็ ความเจริญเข้าขั้น “คุณวิเศษ”ถึงนิพพาน หรือถึงอรหัตต์ เป็น ที่สุดนั้น มีอาจสามารถเกิดได้ แน่ยิ่งกว่าแน่

จึงต้องตีความคำว่า“บุญ”ให้แตก ทำความเข้าใจกันอย่างสำคัญกันจริงๆ กับคำว่า “บุญ” นี้แหละ ให้รู้รอบลึกสุดถ่องแท้ ทั้งเปลือก ทั้งเนื้อ ทะลุไปถึงแก่นแท้ กันดู

และจะมีคำว่า “กุศล” เข้ามาวิจัย วิจารณ์เทียบเคียงให้เห็นอย่างสำคัญ เพื่อจะได้กระจ่างทะลุถึงเนื้อแท้ของคำว่า “บุญ” ได้ชัดลึกกันถึงที่สุด

พจนานุกรม ฉบับปรับปรุงใหม่ ของ
พระอัครคณาธิการ(ชินทร์ สระคำ) กับ รศ.
ดร.จำลอง สารพัดนึก ท่านให้คำแปลไว้ว่า

บุญ แปลว่า บุญ, ความผ่องแผ้วแห่ง
ดวงจิต, ความสะอาด, ความสุข, ความดี

คำแปลคำแรกที่ว่า บุญ นั้น นั้นแหละ
คือคำแปล จากภาษาบาลีที่ว่าบุญ ก็กลาย
มาเป็นภาษาไทย คือบุญ

บุญ หรือ บุญ ก็คำเดียวกันนั่นเอง

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
แปลความคำว่าบุญ ไว้ว่า

บุญ คือ การกระทำดีตามหลักคำสอน
ในศาสนา; ความดี, คุณงามความดี. ว. ดี
เช่น คนใจบุญ, มีคุณงามความดี เช่น คน
มีบุญ [บุญ มาจากบาลีคือบุญ สันสกฤตคือ บุญ]

ซึ่งเห็นชัดว่า ความหมายทั้งหลายที่คน
ไทยในประเทศกระทั้งปราชญ์ราชบัณฑิตได้
เข้าใจและยึดถือกันแล้วนั้น ล้วนยึดเอาได้
แค่ความหมายผิวๆกว้างๆของคำว่าบุญ

สรุปที่ยึดเอาได้ก็หมายเอา “ความดี”
เป็นหลัก เช่น คนใจบุญ ก็คือคนใจดี หรือ
คนใจมีความดี นั่นเอง และคนมีบุญ ก็คือ
คนมีดีหรือคนมีความดี กว้างๆกลางๆเท่านั้น

“ความดี” นั้นนี้ มันมีความหมายตรง
กับคำว่า “กุศล” ในภาษาสันสกฤตหรือ “กุศล”
ในบาลีเป็นไวยากรณ์ ซึ่งยังเป็นความดีกว้างๆ
กลางๆ ทั่วไปเป็นโลกีย์เสียแหละมาก จน
แทบจะกล่าวได้ว่า ความดีแบบ “กุศล” นี้ไม่มี

คำนิยามจะชี้บ่งพาไปสู่นิพพานแล้ว

มีมากก็แต่ ที่นิยามกันว่า กุศลแปลว่า
ความดี อกุศลก็แปลว่า ความไม่ดี หรือไม่
ใช้ความดี กันเท่านั้น

วนอยู่ในวงวนของสมมติสัจจะวงเดิม

ถ้ากุศล มีความหมายว่า น่าได้ น่ามี
น่าเป็น “อกุศล” ก็มีความหมาย กลับหัวกัน
กลับไปกลับมา หมุนอยู่ในมิติเดิม คือ
หมายความว่า ไม่น่าได้ ไม่น่ามี ไม่น่าเป็น
ก็เป็นความหมายตรงกันข้ามกันอยู่ในวงกลม
เดียว วนอยู่ในวงเดิมอยู่อย่างนี้

ความหมายของคำว่า “ความดี” ที่เป็น
“กุศล” จึงไม่ค่อยได้เห็นนัยะที่ชี้ “สภาพหมุน
รอบเชิงซ้อน” ที่มีวงวนหลุดพ้นออกนอก
วงเก่า เป็นเชิงซ้อนหลุดออกไปเป็นวงใหม่
กุศลจึงไม่ให้ความรู้สูงขึ้น เพิ่มขึ้นแห่งผล
ของคุณธรรมอันมีการให้ความรู้หลายมิติ

กุศลไม่ขึ้นนัย “หลุดพ้น” ออกจากวงกลม
วงเดียววงเดิม พัฒนาสู่วงใหม่ที่สูงขึ้นไปได้
เลย ก็ได้แต่ “เข้าๆ-ออกๆ” ในสมมติ ในมาน
ในสมมติกัน วนอยู่ในภพเดิมภูมิเดิม

ไม่เหมือนคำว่า “บุญ” ที่ทุกวันนี้ก็ยังมี
คำนิยามอันอธิบายได้ว่าจะพาไปสู่นิพพาน

“บุญ” จึงมีนัยต่างจาก “กุศล” ลำคัญยิ่ง

กล่าวคือ “กุศล” ไม่มีมิติที่เป็นระบบของ
“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” ที่มีต้น-กลาง-ปลาย
ขึ้นสู่รอบสูง เพิ่มมิติของขั้นสูงขึ้นไป เลื่อน
ขึ้นเป็นรอบสูงขึ้นๆจนถึงยอดสูงสุด ตาม

ความหมายของหลักปฏิบัติธรรมที่มี“การออกจากกาม”(เนกขัมมะ) บ่งชี้ปรมาตถ์ชัดๆ

จึงไม่รู้ชัดเจนแจ่มแจ้ง เช่น ในกามภพ ขั้นต้น ก็ปฏิบัติให้จิตเป็น“สมาธิ”ที่“ออกจากกามชั้นอบายภูมิ” หลุดพ้นออกจากภพวนนี้ ไม่วนอยู่ในโลกต่ำนี้อีกแล้ว ได้“เข้าถึงภาวะใหม่หรือภูมิใหม่”(สมาบัติ,สัมปทา)เป็นขั้นแรก

แล้วก็ปฏิบัติต่อไป เลื่อน(จิต)“ออกจากกิเลสกาม”(เนกขัมมะ)ของภูมิใหม่นั้นอีก จน“เกิดขึ้น”(อุปพัชติ)ในภูมิใหม่ต่อไปใหม่ แล้วจิตใจก็มี“การออกจากกาม-ออกจากสมาธิ”(วุฏฺฐาน)ขั้นนี้สูงขึ้นไปอีก เป็นรอบใหม่ที่เป็นขั้นใหม่ต่อไป เป็นการหลุดพ้นจากภพเดิม สูงขึ้นสู่ภพใหม่ไปตามลำดับ จนถึงที่สุด

ที่ผู้ปฏิบัติทำกาม-ทำสมาธิมักเรียกกันด้วยภาษาว่า“เข้ากาม-ออกกาม” หรือ“เข้าสมาธิ-ออกสมาธิ”นั่นเอง

นี่แหละคือ การล่องพ้นจากขั้นต่ำ ขึ้นสู่ขั้นสูงขึ้น ซึ่งมีภาษาว่า ความหลุดพ้น(วิมุตติ, วิโมกข์)จากกิเลส หรือความหลุดพ้น(วิมุตติ, วิโมกข์)จากภพต่ำสู่ภพสูงขึ้นๆ

ที่ภาษาวิชาการอีกคำว่า ชนะ,ล่องพ้น, ผ่านเลยไป(สมตักกมะ) แล้วก็สู่การเข้าถึง (อุปสัมปทาหรือสมาบัติ)ภพวนหรือภพภูมิใหม่อีกที่สูงขึ้นไป ต่อจากนั้นเมื่อปฏิบัติเจริญอีก ก็มี“การออกจาก”(วุฏฺฐาน)ภพภูมินั้นไปอีก จนถึงภพวนแห่งภูมิที่สูงสุด ขั้นอรหัตต์

แต่เพราะมีมิจฉาทิฎฐิกันอยู่จริง การ

ปฏิบัติก็ไม่ใช่ไตรสิกขาที่สัมมาทิฎฐิ หรือแม้ยืนยันว่าได้ปฏิบัติไตรสิกขาที่ดี ปฏิบัติจรรยา ๑๕ วิชชา ๘ กิติ หรือแม้จะยืนยันว่าปฏิบัติมรรคอันมีองค์ ๘ ปฏิบัติสัมมาสมาธิ ปานนั้นเลยก็ตาม หรือจะปฏิบัติอื่นๆใดๆ อีกก็เถอะ ก็ไม่มีทางเกิด“อธิปัญญาสิกขา”ที่เข้าขั้น“สัมมาญาณ”หรือ“วิชชา ๘” อันเป็น“วิปัสสนาญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิด-ความดับ”ที่เป็นปรมาตถธรรม”(จุตูปปาตญาณ)

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิดทางจิตทางวิญญาณ”(โอปปาติกโยนิ)ด้วย“วิปัสสนาญาณ” และไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความดับหรือความตาย”(นิโรธ,นิพพาน)ขั้นปรมาตถธรรม ที่เป็น“นิโรธสมาบัติ”อันถูกต้อง“สัมมานิโรธ”

เมื่อ“ทิฎฐิ”ผิด(มิจฉาทิฎฐิ)จึงหลงเข้าใจ“จุตูปปาตญาณ”ว่า เป็นการตาย(จิต)-การเกิด(อุปบัติ)ของตัวตนที่หมายเอา“สรีระ”อันมีรูปมีร่างของบุคคลตัวตนเราเขาอยู่เท่านั้น

ซึ่งเป็นมิจฉาทิฎฐิหลายชั้น ชั้นที่หนึ่ง เห็นกันแค่“รูปร่าง”(สรีระ) แทนที่จะเห็น“ปรมาตถธรรม”คือ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

ชั้นที่สอง ก็ไปมัวเห็นแค่“กายในกาย”อยู่เท่านั้น(ซึ่งคำว่า“กาย”นี้ยังมีมิจฉาทิฎฐิอยู่อย่างซับซ้อนอย่างมีนัยสำคัญ) แทนที่จะได้พิจารณาปรมาตถธรรมเข้าไปสู่“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” แล้วได้ผลเจริญอธิปัญญาสิกขา ถึงขั้นบรรลุธรรมไปตามลำดับ อันมีการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จ

อิริยาบถอยู่(อัญญ วิโมกเข กาเยน ผุสิตวา วิหริติ)

ซึ่งมีไ้เรื่อง“ปรมัตถธรรม”ที่มีวิปัสสนา
ญาณรู้ชัดลัมผัสได้ต่างๆ มีภาวะเห็นอยู่หลุดๆ

ผู้มี“บุญ”นั้นหมายถึงผู้ที่มี“ความดี”
เข้าขั้นในจิตมี“การเอาออกไป” ไม่ใช่จิตมี
“การเอาเข้ามา” หรือ“การตั้งใจเอา-ตั้งใจขอ
มาให้ตน” หรือไม่ใช่ความดีแค่อยู่“กลางๆ”
ไม่ออก-ไม่เข้า หรือซ้ำหลงผิดว่า“มีแต่ได้มา”

ความดีแบบ“กุศล”ยังมีความหมาย
กลางๆกว้างๆ ที่ผู้ปฏิบัติต้องมีปฏิภาณรู้
จุดหมายมุ่งเจาะเข้าหาจุดสำคัญ ที่เป็นแก่น
สำคัญให้ได้ ถ้าหากผู้ปฏิบัตินั้นศึกษาปฏิบัติ
กระทั่งสามารถชำระ(ปุนติ)กิเลสในสันดานตน
ได้ ผู้ปฏิบัตินั้นก็ถึงขั้นมีความดีขั้น“ได้บุญ”

คำว่า“ความดี” จึงหมายเอาดีทางโลก
ก็ได้ ดีทางธรรมก็ได้ เมื่อผู้ศึกษาไม่รู้ชัด
ไม่คมแม่นยำ“ความดี”ที่ลึกซึ้งถึงขั้นปรมัตถ
ธรรม ตรงภาวะนั้นๆกันจริงๆ ก็ไม่สามารถ
จะปฏิบัติบรรลุปุทธธรรมขั้นอาริยะ

ถ้าเข้าใจความหมายของ“บุญ”ไม่เจาะ
ตรงเข้าเป้าสำคัญปฏิบัติให้ตายไม่ได้บรรล
ุทธธรรมแน่นอน เพราะเข้าใจคำว่า“ความดี”
ได้แค่กว้างๆกลางๆ ยังไม่แม่นยำชัดลึกถึง
เนื้อแท้ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

เรานำหลักฐานต่างๆมาประกอบยืนยัน
ถึง“บุญ”และ“กุศล”ย้ำซ้ำกันให้ละเอียดอีกที่

จากพจนานุกรม บาลี-ไทย รวบรวม
เรียบเรียงโดย พระอุตรคณาธิการ(ชวินทร์

สระคำ) กับ รศ.ดร.จำลอง สารพัดนึก มีว่า

กุศล(สันสกฤต)หรือกุศล(บาลี) แปลกัน
ว่า ๑) นป. บุญ ความดีงาม, กรรมดี ; ๒) ค.
ฉลาด, ชำนาญ, ดีงาม, ถูกต้อง, เป็นกุศล

ถ้าใครเข้าใจเอียงและเชื่อหนักไปข้างว่า
“บุญ”นี้มีความหมายไปเป็น“ความดี”กว้างๆ
ซึ่งไม่ลึกเท่า“กุศล” โดยเห็นว่ากุศลลึกกว่า
ก็คงยากที่จะปฏิบัติธรรมบรรลุโลกุตระ

คำว่า“กุศล” ก็หมายถึง“ความดี” ที่มี
ความหมายซ้ำซ้อนกันกับคำว่า บุญ

ถ้าไม่รู้ถึงเนื้อแท้ ไม่เห็นแก่นจริงว่า

“บุญ” นั่นคือ “การชำระกิเลสในสันดาน
ให้หมดจด” เมื่อกิเลสสะอาดหมดจดก็เป็น
“ความผ่องแผ้วแห่งดวงจิต, ความสะอาด แฉม
คือ ความสุข, ความดี” อีกก็ไม่มีปัญหาอะไร

ถ้าไม่แม่นยำชัดลึกความหมายสำคัญแท้
ในคำว่า“บุญ” ก็ปฏิบัติธรรมของพุทธพลาต
เป้าหมาย ไม่สามารถบรรลุโลกุตระธรรมแน่ๆ

เพราะจะไม่ชัดเจนในสภาวะของ“บุญ
กับบาป” และของ“กุศลกับอกุศล” ก็จะฟัง
คำสอนของพระพุทธเจ้าเพี้ยนไปจากพุทธ
ลัทธิจะ ก็เข้าไม่ถึงปรมัตถธรรม จนเป็นที่สุด
ต้องชัดจริงถึง“ปรมัตถลัทธิจะ” ไม่เช่นนั้น
ก็ไม่สามารถแยก“บุญ”ได้ว่า แตกต่างจาก
“กุศล”อย่างไร? แค่นี้?

จะไม่สามารถแยก“อกุศล”ได้ว่าแตกต่าง
จาก“บาป”อย่างไร? แค่นี้? ก็สิ้นบาปไม่ได้

● เก้าสมัย ใหม่เสมอ

คำตอบอยู่ที่คนเป็น ๆ รู้เช่นเห็นชาติสัตว์สังคมสงสาร !

หนีไม่พ้น คนดีเลือกข้างเป็น

แม้การเมืองไทย จะก้าวไกลเกือบถึงฝั่งฝัน มา
ตันตรงจระเข้ยักษ์ขวางคลองเข้าให้ หนีไม่พ้น
กองทัพจำเป็นต้องเข้ามาช่วยแก้สถานการณ์อีก
ครั้งหนึ่ง

เริ่มด้วยประกาศกฎอัยการศึก ยังไม่พอ
เยียวยา เลยต้องรัฐประหารเผด็จศึกให้หมดเรื่อง
จนอยู่หมัด

น่าเห็นใจมวลมหาประชาชน กำนันสุเทพ
พาลุยสุดฤทธิ์ด้วยสันติ อหิงสา กระทั่งล้มตาย
เกือบ ๓๐ เจ็บเกือบ ๘๐๐ ยังโค่นล้มรัฐบาล
อีโง่สุดด้านไม่ได้สักที จนเป็นผีหัวขาด ก็ยังจะ
ดันทุรังรักษาการอยู่ไม่เสร็จนั่นแหละ

ฝ่ายเป็นกลางสำคัญเช่นวุฒิสภา มัวเงื่อง่า
ราคาแพง หวังแก้ปัญหาให้จบโดยไม่เกิดขัดแย้ง
ตามมา ไปหลงให้คำรัฐบาลปีศาจ กลัวไม่เข้าเรื่อง

น่าเสียดายรองประธานวุฒิจึงไม่ถึงชะเลย ทั้ง
คณะวุฒิสภาพวกกล้าดีสามัคคีมีไม่มากพอ เลย
ขาดโอกาสทำบุญใหญ่แก่แผ่นดิน

งานนี้บอกความจริงว่า ข้าราชการผู้มี
อำนาจต่างซี้ซลัด ไม่กล้าทำหน้าที่เป็นกลาง
อย่างตุลาการ ซึ่งต้องซี้ถูกผิดแพ้ชนะได้เสียกันไป
สุดท้ายกลายเป็นทหารใหญ่ทนดูไม่ไหว เมื่อ
การเมืองแก้ด้วยการเมืองมันไปไม่เป็น ด้วย
นักการเมืองกลายเป็นโจรชะเอง ทหารต้องออก
มารักษาบ้านเมืองไว้ก่อน

**เคราะห์ดีที่พระสยามเทวาธิราชมีจริง
แผ่นดินสยามจึงกลับคืนสู่ความสงบสุขได้โดย
ไม่เกิดสงครามกลางเมืองนองเลือดใด ๆ**

นี่เป็นเพราะความถูกต้องชอบธรรม โดย
ทำนองคลองธรรมผิดชอบชั่วดี ทั้งตามกฎหมาย
ข้อแม้บ้านเมือง ล้วนยังอยู่ในสายเลือดมโนธรรม
สำนึกดีของผู้คนเต็มแผ่นดิน

แม้ทหารบอกเป็นกลางจะไม่เข้าข้างไหน
ครั้งพวกซี้ซ้าทักษิณตั้งเค้าทำรุนแรงด้วยอาวุธ
สงคราม ปลุกระดมเถื่อนถ่อย บ่อนทำลาย
สามัคคีให้เกิดปั่นป่วน

เหตุร้ายเช่นนี้ ทหารจำเป็นต้องควบคุมเพื่อ
ความสงบสุขของบ้านเมือง นี่เท่ากับทหารไม่เข้า
ข้างโจรร้าย ก็เป็นฝ่ายเดียวกับคนดีที่ต้องคุ้มครอง

**ฉะนั้น ความเป็นกลางคือไม่เข้าข้างบุคคล
แต่จำเป็นต้องเลือกข้างความถูกต้องชอบธรรม
อยู่วันยังค่ำ**

ต้นน้ำทักษิณมิกัล

๘๒ ปี พิสูจน์แล้ว ประชาธิปไตยต้องล้มลุก
คลุกคลาน มันก้าวกระโดดไม่ได้ดังฝัน

เพราะประชาธิปไตยเป็นเรื่องของคนดีที่
ตกลงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข จำเป็นต้องเสียสละ
ส่วนรวมมาก่อนส่วนตัวเสมอ

ยิ่งเป็นชาวพุทธเต็ม ๆ ยิ่งต้องมีอธิปไตยใน
ตัวเองก่อน โดยไม่เบียดเบียนสิทธิเสรีภาพ ประารถนา
บำเพ็ญบุญเพื่อประโยชน์สุขของมหาชนเป็นใหญ่

นั่นเทียว

ดังพระปณิธานองค์ประมุขอันว่า **เราจัก
ครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่ง
มหาชนชาวสยาม** นี่เป็นตัวอย่าง

นับเป็นบุญล้นเหลือของเราเหล่าพสกนิกร
ขณะเดียวกัน เรากลับเคราะห์ร้ายด้วยถือ
พุทธกันผิดเพี้ยน แยกขาดพระบ้านพระป่า ต่าง
สุดโต่ง

ฝ่ายอยู่เมืองก็ติดพู่เฟื่องลามยศสรรเสริญหา
สุข ฝ่ายอยู่ป่ากลายเป็นเช่นฤๅษีชีไพรไม่เอาไหน
กับสังคม จะล่มจมยังงใจใจเป็นกลางวางเฉย
เลยใจดำล้นดี

เพราะถือพุทธตามกระแสหลัก นักปกครอง
การเมืองจึงหลงอำนาจราชศักดิ์ไปด้วยกันกับ
พระสงฆ์องค์เจ้า

ถึงไม่ประหลาดที่พุทธเราไม่เอาอ่าวกับ
การเมือง กลัวเปลืองตัว ยิ่งเชื่องสนิทว่า การเมือง
เป็นเรื่องสกปรก ยื้อแย่งบ้าอำนาจ ศาสนาอย่าไป
เกี่ยวการเมือง

การเมืองเขายังไม่อย่าให้ศาสนาไปยุ่งย่าม
**ความล้มเหลวของศาสนาทางการเมืองเช่นนี้
จึงเป็นเหตุเอื้ออำนาจ ลัทธิทุนสามานย์ทักษิณ-
มิกัลกินรวบประเทศ จนแผ่นดินลุกเป็นไฟใน
รอบสิบปีที่ผ่านมา**

ไปไม่ถึงดวงดาว ใช้เสียเปล่า

อย่างไรก็ดี ในขณะที่การเมืองเลวร้ายหนักข้อ
ขึ้นทุกวัน ดักดานอยู่ในวงจรอุบาทว์อัปปริยไป
จัญไรมาอยู่หลายสิบปีติดก มันผลักดันประชาชน
ตื่นรู้กว้างขวางรวดเร็วอย่างขนานใหญ่ นับตั้งแต่
ปี ๒๕๔๔ เป็นต้นมา

นักการเมืองหน้าเก่า ๆ กลายเป็นกลุ่มชน
ผูกขาดอำนาจรัฐบาล รวมศูนย์ที่รัฐสภา พวกนี้
ชอบดูถูกการชุมนุมประท้วงว่าเป็นการเมือง
ข้างถนน

ครั้นถึงวันนี้ ปรากฏการณ์มวลมหาประชาชน
นับล้าน ๆ มาชุมนุมกันโดยสงบ สันติ อหิงสา

ครั้งแล้วครั้งเล่า บังเกิดขึ้นได้กลางกรุงอย่างน่าประหลาด อันไม่เคยเป็นไปได้อีก ก่อนหน้าที่จะสามัคคีมากมอลมิตฟ้ามัวดิน ดังก้านันสุเทพเทือกสุบรรณ นำพาประท้วงล้มทรพิษผลปานนี้

งานชุมนุมประท้วงของ กปปส.ที่ทำมาทั้งหมด นับเป็นผลสำเร็จก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ได้ฟ้าใต้ฟ้านักการเมืองไทย งดงามด้วยคุณภาพ คุณธรรม บริสุทธิ์ ทั้งมากมอลพร้อมพรุ่งเหนือชั้นกว่าคณะอื่นใดในประเทศ

ไม่มีหน้าไหนหาญแข่งประชันได้เลยจริง ๆ นอกจากพวกขี้ไม้เหมือนอึ่งอ่างพองลม หวังหลอกเงินชักชวนมาสู่แล้วรวบ

จึงมีพักต้องกลางแคลงในมติมวลมหาประชาชนที่ปรากฏให้ประจักษ์โชนโถ่ ง่ายตรงสด ๆ ทนใจเหนือชั้นกว่า ประชามติที่รื้ออ่านเสนอกันอยู่ได้ โฉนจะเทียบชั้นกับชุมนุมประท้วง ๑ คน ๑ เสียง ๒ ตีน อันนับเป็นประชาธิปไตยทางตรงชั้นหนึ่ง ดังพ่อครูจัดอันดับไว้

ดังนั้น หากเคารพมติมหาชน ประชาธิปไตยเสี่ยงข้างมาก มติมวลสันติที่ชาว กปปส.ลำแดงตัวยอมเหลือเพื่อขอให้ประมวลผลไม่มีผิดอยู่แล้ว

เฉพาะอย่างยิ่งวุฒิสภาหรือประธาน หากมีวุฒิสภาจะปัญหาอ่านออกมติมหาชน ควรเดินหน้าหานายกรัฐมนตรี ตั้งรัฐบาลเบ็ดเสร็จไม่ยากเย็น ก็นาเห็นใจในความคิดต่าง

ช่างเถอะ ถึงส่งลูกต่อให้วุฒิสภาไม่สำเร็จยังโซ่คดที่กองทัพรับไม้ไปต่อยอดเรียบร้อยโรงเรียน จปร.

นับเป็นบุญมหาศาลของประเทศ เมื่อกองทัพยังเป็นของประชาชน เป็นหลักประกันมั่นคงของบ้านเมือง มวลมหาประชาชนลงทุลงแรงอุตสาหะโค่นล้มรัฐบาลทรราชมาจนสุดฤทธิ์ หมดกระบวนทำยอมสมควรแก่เวลา เป็นโอกาสให้ผู้มีกำลัง คักดีฐานะพริกพร้อมรับใช้แผ่นดิน ต่อยอดดังที่เกิดคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) รับภาระถูกจ้งหะลงตัวอย่างน่าเป็นปลื้ม

หลังจากก้านันสุเทพ นำขบวนสันติ กปปส.

มือเปล่ากับนกหวีด ใช้สันติ อหิงสา อโหสิเป็นพลังสงบ สยบเหล่าร้ายเถื่อนถ่อย ให้ล่าถอยแพพ่ายจนเราชนะรายทางมาตลอด กระทั่งจวนจ่อเส้นชัย

และแล้วจู่ ๆ พอดีมีกองทัพหลักสำคัญหันมาประกบท้ายให้ยุติอย่างสวยงาม เท่ากับสามัคคีมวลมหาประชาชนได้คงคาพยุพครบทุกภาคส่วนร่วมขบวนขับเคลื่อนปฏิวัติประชาธิปไตยใหญ่ยิ่งครั้งนี้ด้วยกันถ้วนหน้า

ประชาธิปไตยไทยใหม่

'ต่อแต่นี้ไป หลังรัฐประหาร ๒๒ พฤษภาคม ๕๗ เมื่อพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นำทุกเหล่าทัพกับตำรวจ ประกาศควบคุมอำนาจการปกครองประเทศอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด หลังประกาศกฎอัยการศึก ๒ วัน ประเทศว่างเว้นนายกรัฐมนตรีนุ่มีอำนาจเต็มมาถึงตั้งแต่ ๗ พ.ค.เมื่อศาลรัฐธรรมนูญตัดสินเอกฉันท์ ๙:๐ คดีย้ายเลขา สมช. ไม่ชอบธรรม น.ส.ยิ่งลักษณ์ต้องหลุดจากรักษาการนายก รต.

แม้ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกครั้งหนึ่ง คือ ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ต้องสะดุดตัวบทแทรก รัฐประหารเป็นระยะแก่วิกฤติเสมอมา หวังว่าคราวนี้จะเป็นหนสุดท้ายจริง

ปรากฏการณ์ขบวนการชุมนุมประท้วงโดยสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ กองทัพนกหวีด มวลมหาประชาชนพาขับเคลื่อนกว่าหกเดือน ได้ผลชนะรัฐบาลยิ่งลักษณ์มาตลอด

ในที่สุดธรรมะยอมชนะอธรรมเสมอ ดังที่ศาลรัฐธรรมนูญรับรองการต่อสู้สันติวิธีของ กปปส. ข้าราชการยังคุ้มครองเต็ม ๆ อีกต่างหากงานล้มล้างรัฐบาลทรราช ทรยศประชาชนเป็นหน้าที่พลเมืองดี ดังที่ก้านันสุเทพนำขบวนลุกขึ้นเป็นขบวนต่อรัฐบาลนางมารร้าย เพื่อปราบกบฏของแผ่นดิน นี่ถือว่าถูกต้องชอบธรรมกองทัพสันตินักกว่า ๕ ล้านคน แสดงตัวยืนกรานตัดสินแล้ว

ต่อเนื้ไป ไทยเฉย ไม่ใช่แล้ว การเมืองภาค

ประชาชนจะต้องเดินคู่ขนานไปกับรัฐบาลและรัฐสภา ไม่ปล่อยให้เสียงเรียกร้องกระดังงาทำระยำ ต่ำบอน มันต้องดัดตนน้ำเลือกตั้งฝูงสัตว์เข้าสภา ฯลฯ ดังเช่นเคยทำโหวตโนด้านเลือกตั้งน้ำเน่า กองทัพธรรมโดดเข้าไปหนุนเต็มตัว ต่อสู้รัฐบาลห้าร้อยตั้งแต่ปี '๔๙ โล๊ะตะเพิดทักษิณ ลู้สมักร โล๊ะล่าสมชาย ช่วยล้มอภิสิทธิ์ จนถึงล้างบางด้านโง่ยิ่งลักษณ์

พอกันทีกับการเมืองเลวชาติอย่างทักษิณ ทำ เผด็จการทุนสามานย์ โคตรโกงมหาโหด จนประชาชนหูดาสว่าง

การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง แต่ต้องตามกติกาประชาธิปไตยแท้ ๆ ทั้งถูกต้องทำนองคลองธรรมด้วย

แม้เผด็จการถือธรรมเป็นอำนาจ ย่อมแก้ปัญหาวิกฤตตามกาลเทศะได้ เมื่อทำเพื่อประโยชน์สุขมหาชนเป็นตัวตั้ง

บ้านเมืองเริ่มคืนสู่สงบสุขทันตาเห็นด้วยฝีมือพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้มีอำนาจเต็ม จัดระเบียบในพระปรมาภิไธย น่าเชื่อมั่นในปฏิบัติการอันซื่อตรง เด็ดขาด อ่อนน้อมถ่อมตน ดูรอบคอบ ไม่ประมาท น่าชม คอยติดตามอย่าคลาดสายตา

ธรรมาธิปไตยไทยคู่ฟ้า

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ เคยฝันเฟื่องว่าจะเต็มใบ อดสำหรับร่างรัฐธรรมนูญชะดิบติ กะให้พรรคโตโดยคนเลือกพรรค พรรคเลือกคน ครั้นเจอทักษิณใช้เงินฟาดหัวเข้าให้ไล่ซื้อทั้งพรรคทั้งคน ไม่วายเกิดเผด็จการรัฐสภาไปฉิบ

ต่อให้แก้ลำด้วยรัฐธรรมนูญ ๕๐ ก็ยังไม่รอด แก่แต่ระบบไม่ถึงตัวคน มันยังไม่เสร็จเพราะคนหัวหมอลั่นแฉ่งจนประเทศเดินหน้าไม่ได้ กองทัพต้องผ่าทางตันด้วยยาแรงสูงสุด

ฉะนั้น เมื่อไม่ซื่อตรง ระบอบประชาธิปไตยจึงกลายเป็นทักษิณาธิปไตยบวรธนาธิปไตย ระบอบทักษิณ คือ ประชาธิปไตยสามานย์ สมาน

กับคอมมิวนิสต์ตกยุค

หรือเผด็จการรัฐประหาร '๔๙ พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน ทำเสียของหมด ขึ้นต้นหลงเขี้ยว มอบดอกไม้ ไม่ทันไรไปเอื้อทักษิณริบจัดเลือกตั้ง จบเห่ด้วยหัวหน้า คมช.ผ่าเสนอนิรโทษเองเลย

เทียบรัฐประหารปัจจุบัน พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ไม่ทำโง่ ๆ เสียศักดิ์ศรีข้าราชการ เพราะทำเพื่อประชาชนส่วนใหญ่ ชี้อำนาจทักษิณ ปั่นป่วน ใช้อาวุธสงคราม ยุแยงแบ่งประเทศ ทำลายสถาบัน ทหารหาญอย่างท่านประยุทธ์ไม่ยอมให้เกิดมหาภัยเช่นนั้นเด็ดขาด

เผด็จการด้วยผู้ใช้อำนาจมีใจเป็นธรรม แทนที่จะเลวร้าย กลับเป็นคุณใหญ่หลวงแก่แผ่นดิน

เรียกว่า ทั้งประชาธิปไตยหรือเผด็จการ เมื่อใช้ไม่ขาดจากครรลองธรรมาธิปไตย รู้ประมาณ ถูกกาลเทศะ ย่อมแก้ไขสถานการณ์ดังที่หลาย ๆ อย่างเริ่มมีทางออก เช่น ชาวนาได้เงินค่าข้าว น้ำดีใจหลาย

ระบบอะไรจะดีไม่ตี ใช้ได้หรือไม่ จึงอยู่ที่คนผู้มีอำนาจจัดการเป็นสำคัญ

เป็นอันว่า เมืองไทยยังมีบุญฤทธิ์รักษา ดุลพระสยามเทวาริราชคุ้มครองจนเป็นที่ยกย่องว่าเป็นเมืองพุทธ มีชาวพุทธถึง ๙๕%

คนไทยยังโง่เสียก็ภัยกันง่าย รักสงบ ถึงจะเกิดเหตุวิปริตในชนกลุ่มน้อย เฉพาะอย่างยิ่ง นักการเมืองหยิบมือพาบ้านเมืองปั่นป่วน

พอคนส่วนใหญ่รู้เท่าทันทักษิณ ทั้งนักการเมืองทุกพรรค คนออกมาต่อต้านยึดเยื่อเป็นปรากฏการณ์สามัคคีมวลมหาประชาชน ใช้ประชาธิปไตยทางตรง เจ้าของอธิปไตยประกาศประท้วงล้มหลาม เกิดการศึกษาการเมืองภาคประชาชนถึงครึ่งค่อนปี จะหาไหนเสมอเหมือน

ปฏิวัติประชาชนนำปฏิรูปวัฒนธรรมการเมืองไปไกลแล้ว ผันประเทศเดินหน้าต่อได้สวย ด้วยผู้มีอำนาจจะหาญกล้าทำหน้าที่เพื่อชาติ ประชาชนสักแค่ไหน ยังไงก็ดีกว่าสัตว์การเมืองหน้าซื่อ โง่หนักแผ่นดิน ฟัน้องดูไป... ๒

นิวยอร์กไทม์ยกมวลมหาประชาชนให้เป็น “บุคคลแห่งปี”

ปฏิบัติการบำเพ็ญเพียร สู่ชัยชนะ (กิเลส)

ผ่านพ้นเดือนที่ขึ้นชื่อว่าร้อนที่สุดของประเทศไทย “เมษายน” ที่ได้พัดพาเอาความร้อนของอากาศและอุณหภูมิร้อนของสถานการณ์บ้านเมืองที่มีการเข่นฆ่า ทำร้าย ทำลายคนดี ด้วยระเบิด ปืน อาวุธสงครามต่าง ๆ อย่างไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง เพียงเพื่อสนองตอบต่อกิเลสตัณหาที่อยากครอบครองอำนาจของคนบางกลุ่ม รวมทั้งทุกขร้อนของประชาชนที่ต้องแบกรับเคราะห์กรรมของประเทศจากนักการเมืองที่ขาดจิตสำนึกในการรับใช้ประชาชน เข้าสู่เดือนใหม่ ที่คงจะเป็นเดือนแห่งประวัติศาสตร์หน้าสำคัญอีกครั้งหนึ่งของบ้านเมืองเรา ที่อาจนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่สู่การปฏิรูปประเทศ

การต่อสู้ทางการเมืองบนท้องถนนยุติลง ปฏิบัติการพากเพียรชุมนุมบนท้องถนนด้วยความเสียสละของมวลชนหาประชาชน ที่ทำลายสถิติการชุมนุมอย่างยาวนานด้วยความสงบ สันติ อหิงสา และปราศจากอาวุธอย่างแท้จริง ด้วยความอดทน พากเพียรมาอย่างยาวนานร่วมครึ่งปีจนเป็นที่ประจักษ์สู่สายตาของชาวโลก จน น.ส.พ.ยักษิ์ใหญ่อย่างนิวยอร์กไทม์ถึงกับยก **มวลชนหาประชาชนให้เป็น “บุคคลแห่งปี”**

ด้วยการร่วมกันปฏิบัติการบำเพ็ญเพียรของมวลชนหาประชาชน เสียสละความสุขส่วนตน ที่ได้กินอยู่สุขสบายที่บ้าน ละทิ้งความสุขเพื่อตน มาลำบากกินนอนอยู่บนถนน เพื่อความสุขของประเทศชาติ หลอมรวมหัวใจที่รักชาติไว้ด้วยกัน ปฏิบัติพากเพียร ยืนหยัดด้วยความสันติ อหิงสา อย่างไม่ลดละ เป็นการชุมนุมแบบอารยะที่มีแต่ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มิมีตรไมตรีที่ดีให้แก่กัน และกัน จนเป็นภาพที่งดงามดังสายธารแห่งความดีที่หล่อหลอมไม่ขาดสายตลอดระยะเวลาของการชุมนุม และจะยังยืนยาวนานอีกต่อไป

ในการชุมนุมครั้งนี้ ฉันไม่ได้เข้าร่วมอย่างเต็มที่เหมือนการชุมนุมทุก ๆ ครั้งที่ได้มีโอกาสกินอยู่หลับนอน ฝึกฝนตนเองท่ามกลางมวลหมู่มิตรดี สหายดี เนื่องจากปัญหาสุขภาพ และติดขัดภารกิจด้านการงานและการเรียน จึงอาจจะไม่ได้เข้าไปช่วยงานมากนัก แต่ก็ได้รับโอกาสเรียนรู้สิ่งดี ๆ และสิ่งใหม่มากมายจากการชุมนุมครั้งนี้ทั้งการฝึกฝนการเป็นนักข่าวการเมืองภาคสนามการฝึกเป็นผู้ดำเนินรายการวิปัสณาข่าว รวมไปถึงที่เพิ่งผ่านมาไม่นานนี้ คือการได้สัมผัสสู่สนามของนักข่าวรัฐสภา ได้มีโอกาสเข้าไปทำข่าวในสถานที่ประชุมของสมาชิกวุฒิสภา (สว.) และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ในการประชุมของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติทางการเมือง

ฉันได้รับโอกาสในการทำงานหลายด้านด้วยความเมตตาของผู้ใหญ่ที่ให้โอกาสฝึกฝนตนเอง

จากเด็กที่ไม่คิดอะไรไม่เก่ง ไม่ดีเลย ทำอะไรไม่ค่อยเป็น ก็ได้ทำอะไรเป็นมากขึ้น ได้คิดอะไรดี ๆ มากขึ้น และได้เพิ่มพูนทักษะการทำงานหลายด้าน ดังธรรมะจัดสรรให้ได้พัฒนาตนเองยิ่ง ๆ ขึ้น

จากเด็กวัดธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่พยายามฝึกฝนตนเอง แต่ก็รู้ว่าตนเองนั้นยังพอกพูนไปด้วยกิเลสตามประสาวัยรุ่น อาจจะขยับบ้างแต่ขี้เกียจอยู่บ่อย ๆ อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ อยากได้ อยากมีไปตามกิเลส ก็พยายามเรียนรู้และค่อย ๆ ลด ละ เลิกไปที่ละอย่าง ๆ แต่ฉันว่าตัวเองโชคดีที่ได้อยู่วัด อยู่ท่ามกลางความร่มเย็นของผู้มีศีล ที่แต่ละผู้แต่ละคนต่างล้วนมาเพื่อฝึกขัดใจตัวเอง เพื่อได้ล้างกิเลสทั้งนั้น

ฉันเองก็ได้มาฝึกขัดใจตัวเอง ได้อะไร ๆ ที่ไม่สนใจตัวเองไปที่ละนิด ได้ขัดเกลาไปที่ละหย่อม บางครั้งโดนขัดแรง ๆ กิเลสก็มีปฏิกิริยาเจ็บปวดทรมันทรมาน แต่เดี๋ยวก็หายก็ลุกขึ้นเดินหน้าล้างกิเลสตัวอื่น ๆ อีก เพราะตัวเรามากกิเลสมากมาย เหลือเกินที่ต้องกำจัดและนี่แหละคือกำไรของการได้อยู่วัด การได้ฝึกตนเอง เคียวกราดจิตวิญญาณตัวเองให้เข้มแข็งพอที่จะยืนหยัดต่อสู้กับกิเลสได้อย่างไม่พ่ายแพ้

และสิ่งสำคัญที่ฉันค่อย ๆ ได้มาอยู่เสมอ ๆ คือได้เรียนรู้และเข้าใจจิตวิญญาณของตนเองมากยิ่งขึ้น ๆ ยิ่งเราได้รู้จักกิเลสและเข้าใจมัน แยกแยะกิเลสออก ฝึกฝนลงมือปฏิบัติประหารกิเลสจากน้อย ๆ สู่กิเลสใหญ่ ๆ เราจะได้จิตวิญญาณที่อิสระเสรี เป็นจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์แท้ดั้งเดิมของมนุษย์กลับคืนมาที่ละนิด ๆ

โชคดีที่สุดของชีวิต คือ การได้มาเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า เป็นหลานหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ ได้อาศัยอยู่ภายใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรในบ้านอโศกหลังนี้ และทุกสิ่งเหล่านี้ก็เป็นเครื่องตอกย้ำเตือนใจให้ฉันยั้งรับ และพากเพียรเป็นนักปฏิบัติธรรมที่ดีต่อไป

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● สัญชาติคน จนรวย ล้วนซีโลก
มักเป็นโรค เห็นแก่เงิน กงหนักหนา
คิดดักเงิน คุดดักทอง ต้องเอามา
เป็นของข้า บ้าเกินกว่า สัตว์ใดใด.

สัญชาติคน

(ครหิตชาดก)

ได้มีภิกษุรูปหนึ่ง ถูกกิเลสครอบงำ จนกระทั่งจิตอ่อนแอไม่แน่วแน่ในพระศาสนา เพื่อนภิกษุทั้งหลายจึงนำภิกษุนั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดา พระพุทธองค์จึงตรัสถามภิกษุนั้น

“ได้ยินว่าเพราะความเบื่อหน่ายในสภาพความเป็นนักบวช เธอจึงเกิดจิตใคร่อยากอย่างคนฆราวาสทั่วไปจริงหรือ”

ภิกษุนั้นกราบทูลตามตรงว่า

“เป็นความจริงตามนั้น พระเจ้าข้า”

“ก็แล้วเป็นเพราะสาเหตุใดกันเล่า”

“เพราะอำนาจกิเลสพระเจ้าข้าคิดถึงความสะดวกสุขในการมีข้าวของเงินทอง ได้ครองเรือนอยู่เสพสบาย”

ทรงสดับเช่นนั้นแล้ว พระศาสดาจึงทรง

แสดงธรรมสั่งสอนให้สละแก่ภิกษุนั้น

“ดูก่อนภิกษุ แม้แต่สัตว์เดียรฉานในโบราณกาล ก็ยังรู้จักติเตียนรังเกียจกิเลส นี่เธอได้บวชแล้วในพระศาสนา นี้เหตุใดยังจะใคร่อยากอย่างนั้น ด้วยอำนาจกิเลสอีกเล่า”

แล้วทรงนำเรื่องในอดีตนั้นมาตรัสแสดง

ใน

.....
อดีตกาล พระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

มีพราหมณ์ผู้หนึ่งจับพญาวานรตัวหนึ่งได้ในป่าหิมพานต์ เพราะเห็นพญาวานรมีรูปร่างงดงามเฉลียวฉลาดเหมาะที่จะเป็นสัตว์เลี้ยงคลไ้แก่บ้านเมือง จึงนำไปถวายแด่พระเจ้าพรหมทัต

เมื่อพญาวานรได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี อยู่ใน

พระราชวังเป็นเวลานาน ได้เรียนรู้กิริยาอาการ ความประพฤติต่างๆ ของมนุษย์ ก็ได้ประพฤติ ปฏิบัติตามอย่าง กลายเป็นลัทธิเรียบร้อยมีมารยาท เป็นที่ว่าง่ายเชื่อฟังด้วยดี ทำให้พระราชาทรง เ็นดูสงสาร ทั้งทรงเลื่อมใสในความประพฤติได้ ดิงามของพญาวานรนั้น

ในที่สุดจึงทรงตัดสินใจ รับสั่งหาตัวนาย พรานป่าผู้นั้นมา แล้วตรัสกำชับว่า

“เจ้าจงนำพญาวานรตัวนี้ เอาไปปล่อยใน ที่ที่เจ้าจับมาได้ ให้มันเป็นอิสระ มีชีวิตอยู่ อย่างเป็นสุขที่บ้านเกิดอันเหมาะสมของมันเกิด”

นายพรานก็ได้ไปกระทำตามพระราชบัญชา นั้น พญาวานรจึงได้กลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิมของตน พอบรรดาพวกวานรทั้งหลายได้พบเห็นพญาวานร แล้ว ต่างก็ดีใจพากันชื่นชมยินดีใหญ่ ตรง เข้าห้อมล้อมรอบตัว นำมาที่บนหลังแผ่นหินใหญ่ ก้อนหนึ่ง รุมกันถามอย่างสงสัย

“ท่านหายไปอยู่ที่ไหนมาตั้งเนิ่นนาน”

“เราถูกนายพรานจับตัวไป แล้วได้ไปอยู่ใน พระราชวังของพระราชแห่งกรุงพาราณสี”

พญาวานรฟังแล้วยิ่งตื่นเต้นสนใจมากกว่าเดิมซักต่อ

“อ้าว! ถ้าอย่างนั้น ท่านหนีพ้นมาได้อย่างไรกัน”

พญาวานรพูดตอบด้วยความภูมิใจ

“ไม่ยากหรอก เราตั้งใจประพฤติตามกิริยา อากาที่ดิงามของพวกมนุษย์ ไม่ทำอะไรขัดใจ มนุษย์ทั้งหลาย แม้ผู้คนจะมายั่วเข้าเหย่ ทำ เราให้เป็นลิงสำหรับล้อเล่นก็ตามที พระราชา จึงทรงนิยมชมชอบเรา เลื่อมใสการประพฤติตัว ของเราว่าดิงาม ด้วยความพอพระทัยดังนี้ จึง เห็นใจเรา ได้ตรัสให้ปล่อยเรามา”

“โอ้โฮ! ท่านรู้จักนิสัยข้อประพฤติต่างๆ ของ พวกคนทั้งหลายด้วยหรือ ช่วยบอกให้พวกเราฟัง เถิด พวกเราอยากฟัง อยากจะรู้ว่าผู้คนเขาคิด อย่างไร เขาชอบทำอะไรกันบ้าง”

พญาวานรส่ายหน้า ด้วยอาการไม่อยากจะ เอ่ยถึง พร้อมกับบอกปิดทันที

“พวกท่านอย่าไปอยากรู้อยากเห็น แล้วก็ อยาามาถามพฤติกรรมของพวกมนุษย์กับเราเลย”

แม้จะพยายามปฏิเสธสักเท่าใด พญาวานรก็ เอาแต่รบเร้าไคร่อยากรู้ให้ได้

“บอกเถิดท่าน พวกเราอยากฟังเหลือเกิน”

ทำให้พญาวานรต้องบอกให้รู้ในที่สุด

“พวกท่านจงฟังให้ดีเถิด **ชั้นชื่อว่ามนุษย์** **ทั้งหลาย** ไม่ว่าจะเป็นพระราชาก็ตาม หรือตลอด จนเป็นพราหมณ์นักบวชก็ตาม ล้วนมักจะกล่าว แต่คำว่า นันของเรา โนนของเรา โดยไม่รู้ถึง ความไม่เที่ยง ไม่รู้ถึงความไม่มีอยู่

คนทั้งหลายมักมีปัญหาทราวม ไม่เห็น อารยธรรม(ธรรมของผู้ใจสูงประเสริฐ) พากัน พุดแต่เรื่องราว นีทรัพย์สินเงินทองของเรา นี บุตรภรรยาข้าทาสาของเรา เพื่อรำพันกันอยู่ อย่างนี้ทั้งกลางคืนและกลางวัน

ในเรือนแต่ละหลัง มักมีเจ้าเรือนอยู่สองคน คนหนึ่งไม่มีหนวดเครา แต่จะมีนมท้อยยาน เกล่ำ ผอมมวย ที่หูเจาะรูเอาไว้ ส่วนเจ้าของเรือนอีกคน นั้นมีหนวดเครา พุดจาเสียงดัง มักใช้ปากเป็นหอก กล่าววาจาทิ่มแทงผู้คนทั้งหลายในบ้านว่า เจ้าจง ทำสิ่งนี้ อย่าไปทำสิ่งนั้น กล่าวเสียดแทงใจอยู่ ทุกวันเช่นนี้....”

ขณะที่พญาวานรจะเล่าต่อไปนั้น บรรดาวานร ที่ฟังอยู่ทั้งหมด ต่างพากันยกมือขึ้นปิดหูจนแน่น ปากก็ส่งเสียงกันระงม อย่างสุดที่จะอดทนฟังต่อ ไปได้อีกแล้ว

“โอ๊ย ! ท่านอย่าได้พูดต่อไปอีก พวกเรา ไม่น่าได้ยินได้ฟังสิ่งเหล่านี้เลย ผู้คนทั้งหลาย ช่างกิเลสหนายิ่งนัก”

วานรทุกๆ ตัวว่าติเตียนมนุษย์อย่างนี้แล้ว ก็ เบื่อหน่ายผู้คน ไม่สนใจที่จะอยากรู้นิสัยของมนุษย์ อีกเลย พากันแยกย้ายไปในที่อยู่ของตนตามเดิม

.....

พระศาสดาทรงนำพระธรรมนี้มาแสดงแล้ว ก็ตรัสว่า “พญาวานรในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทของเรา ในครั้งนี้ ส่วนพญาวานรได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรม ครั้นเวลาจบสังฆธรรม แล้ว ภิกษุรูปนั้นก็ได้อำนาจอยู่ในไสตปัตติผลทันที **๓** (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๘๗, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๖๐)

หลักสูตร “สร้างประเทศ” มีแต่คนพูด แต่ไม่มีคนทำ
แต่หลักสูตร “ทำลายประเทศ” ทำกันทุกหย่อมหญ้า
ทั้งนักการเมือง ไพร่ อำมาตย์ ที่ต่างขยันกันทำลายบ้านทอน !
จะปรับโครงสร้าง จะปฏิรูปก็รีบๆ ทำเสีย ก่อนที่แผ่นดินจะตกเป็นของคนไม่กี่คน !

หากเป็นสำนักวาติกันโบราณ แคนผู้นำไปทำพิธี
สะเดาะเคราะห์ แก้วดวงชะตา แก้วเจ้ากรรม
นายเวอร์
ก็คงโดนปลดเรียบร้อย ล้านดูหมิ่นพระเจ้า!
ยังมีเรื่องแผ่นดินไหว-น้ำท่วม คนโบราณเขา
ถือเป็นรัฐบาลกาลกิณี
พอมดหมอผีต้องรวมพลไล่รัฐบาลยิ่งลักษณ์

มีบางเรื่อง น้ำท่วมทุ่ง-ผักบุ้งโหรงเหรง
ยกหลักฐานเป็นร้อย ๆ ชิ้น
ร่างเอกสาร แสดงเหตุผลเป็นพัน ๆ แผ่น
แต่พอร้อนตะแครงเหลือ “จืดเตี้ยว” ที่ใช้ได้!
ปรากฏการณ์นักกฎหมาย ทนายรับจ้าง
หลอกตระกูลชินวัตร จึงอุบัติขึ้นด้วยประการฉะนี้!
ทำงานประจบนาย เป็นเรื่องธรรมดา

แต่หากแค่โง่โง่ฉลาด แค่อึดจิดมาก หรือทำเป็นเก่ง แต่ไร้ความสามารถ

หรือหลอกนายให้เชื่อว่าชนะ ทั้ง ๆ ที่แพ้ก็สมควร “กุดหัว!”

หากชนะ-ฉันทเก่ง หากแพ้-ศาลถูกซื้อ!

ปรากฏการณ์เรื่องเดียวกันนี้อาจมีให้ศึกษามากมาย มีทั้งอุทาหรณ์ ทั้งคติสอนใจ

เด็กบางคน ร้องไห้จะเป็นจะตาย พ่อแม่ก็ศิโรราบ พุนหัวให้ทุกอย่าง

พระมหาสถ ตัดสินแม่จริงกับแม่ปลอมด้วยการให้ตั้งลูกคนละข้าง

รัฐบาล รับ **จำนำข้าว** ในราคาสูงกว่าการซื้อขายในท้องตลาด ชาวนาพอใจให้หมดสิ้น เลือกตั้งครั้งไหนก็ต้องชนะครั้งนั้น (เพียงแต่โชคร้ายที่หวังผลประโยชน์กันเอง)

กองทัพ ประกาศกฎอัยการศึก ยึดประเทศควบคุมทุกอย่าง ด้วยเหตุผล “**ประชาชนตายไป ๒๐ คน บาดเจ็บร่วมพัน**” จึงต้องออกมาจัดการ

เลขาศาลปกครอง มีจดหมายชี้แนะ ช่วยสนับสนุนนายตำรวจคนหนึ่งให้เลื่อนชั้น วันนี้ถูกตั้งกรรมการสอบ เจ้าตัวอ้างว่า “**ไม่เสียหายใคร ๆ เขาก็ทำกัน!**” (แบบนี้ ๑๐๐ ต่อ ๑ ออกแน่นอน)

สำหรับระบบงานในศาล เชื่อไหมว่า “**ความล่าช้า**” คือ การทำลายความยุติธรรม?

สำหรับ **การศึกษา** เพียงแค่จัดกิจกรรมให้นักเรียนบริหารจัดการกันเอง **ครูเป็นแค่ที่ปรึกษา** เด็กของเราจะมีทักษะชีวิตเลอเลิศ พลอยทำให้ทักษะการคิดพัฒนาเจิดจ้า

สำหรับ **เศรษฐกิจพอเพียง** เพียงเกษตรกรปลูกในสิ่งที่กิน - กินในสิ่งที่ปลูก และผลิตเองในสิ่งที่ใช้ ชีวิตก็รอดปลอดภัย

สำหรับ **รัฐบาลรักษาการ** จำเป็นต้องลาออกเพราะชาวนาเขารอเงินรัฐบาลจากขายข้าว ยืนรอเกือบล้านคน

หากไม่ลาออก แม้จะอ้างว่าถูกกฎหมาย เป็นความชอบธรรมแต่ไร้ความเป็นคนมัก ๆ เลยจะบอกให้

กรณีศึกษา เรื่องสุดท้าย เมื่อ**รัฐบาล**โยกย้ายข้าราชการอย่างไม่เป็นธรรม เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาต้อง “ปลด” ทุกคนในคณะรัฐบาลที่ยกมือสนับสนุน

และแล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็มีจริง

ลำพังเอาคนออกจากราชการโคตรยากสุดๆ !
หลักฐานไม่ชัดเจนจะกระจำก็เอาออกไม่ได้

มาทำงาน เข้าสามเย็นสามสาม เงินเดือนไม่ขึ้นมาหลายปี เพราะวันลาวันหยุดเกินก็ยังเอาออกไม่สำเร็จ

การโยกย้ายเลขาสภาความมั่นคงไปเป็นที่ปรึกษานายกฯ เพื่อขยับ ผบ.ตำรวจมานั่งแทนเพื่อให้พี่เขยของตัวเองได้เป็น ผบ.ตำรวจ

จึงเป็นเรื่องที่สามัญสำนึกตัดสินได้

ทั้งเป็นเรื่องไม่อายุฟ้าอายุดินกันเลย

ขอบคุณความเหิมเกริมที่คณะองสตุฎถึ!

แทนที่จะรับผิดชอบ กลับอ้าง “สายอำนวยการรวมหัวกันพิพากษา!”

บ้านเมืองสยามประเทศ ที่จะแหลกพินาศจนสยามเทวาธิราชก็มีอาจแบกรับ เพราะเหตุดังนี้

ข้อ ๑ หากความยากจน ยังเป็นของคนส่วนใหญ่ที่ไม่ช่วยกันแก้ไข

เพราะความจน สมอียิ่งเลอะเลือน จะพิจารณา ถูกผิดได้ยาก

การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดจะมีใจไปคิดถึง “ส่วนรวม” ได้อย่างไร?

ข้อ ๒ ปลุกกระดม ขยายความให้คนในประเทศเกลียดชังกัน “เราจน ยากแค้นเพราะใคร?” “ใครเอาเปรียบเรา?”

ออกสื่อ ออกทีวี ๑๐ ปี ก็เห็นผล !

หลักสูตร “สร้างประเทศ” มีแต่คนพูด แต่ไม่มีคนทำ

แต่หลักสูตร “ทำลายประเทศ” เขามีกันแล้ว ทำกันทุกหย่อมหญ้า

ทั้งนักการเมือง ทั้งไพร่ ทั้งอำมาตย์ ที่ต่างขยันกันทำลายบ้านทอน !

จะปรับโครงสร้าง จะปฏิรูปก็รีบๆ ทำเสีย ก่อนที่แผ่นดินนี้จะตกเป็นของคนไม่กี่คน ! **๒**

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• ลมณะโพธิรักษ์ •

ใน“เราคิดอะไร”ฉบับที่แล้ว อาตมาได้สาธยายถึง“ความเลื่อม”ของคน ที่เลื่อมจาก“พุทธธรรม” ชัดๆก็คือเลื่อมจากธรรมะที่มีเนื้อหา“พุทธ”แท้ๆของพระพุทธเจ้า หรือเต็มๆก็คือ เราเลื่อมจากพุทธศาสนาไปแล้ว

เรายังมีพุทธเหลือติดติดงูอยู่เท่าไร? หรือเรายังมีความเป็นพุทธเหลืออยู่ เท่าที่คนโบราณท่านว่า เหลือแค่ผ้าน้อยห้อยหู?

หรือมันจะไม่มีผ้าน้อยเหลืออยู่เลย?!!

โดยการตรวจสอบดู“ความจริง”ของตนๆ แต่ละคน ว่าพฤติกรรมของเรา ชีวิตของเรา ตั้งแต่เกิดมาจนปานนี้นั้น ได้มีชีวิตดำเนินไป มันตรงตามคำตรัสพระบรมศาสดาหรือเปล่า?

ตรวจสอบ พินิจพิจารณาถึงความเป็นอยู่ เราเป็นอย่างไรที่ท่านตรัสนั้นจริงๆ ทุกๆคำ แต่ละความ แต่ละข้อ แต่ละความหมายที่พระพุทธเจ้าตรัสนั้น ชีวิตของเราเป็นไปตามที่ท่านว่า ประพฤติตนเป็นไป ตรงตามที่ท่านตรัสนั้นมั๊ย? จริงมั๊ย?

ถ้าตรงตามคำตรัส แต่ละข้อ แต่ละคำ แต่ละความ จริงตามนั้นแล้วละก็ ก็นั่นแหละ เราเลื่อมแน่ เลื่อมไปจริงตามคำตรัสของพระพุทธองค์จริงเลย ตรวจไปเลยแต่ละข้อ

เราเป็นอยู่ เป็นไปอย่างไร? แค่นี้? ตรงตามคำตรัสก็ข้อ...???

ตั้งแต่ ข้อ ๑ ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ หมายความว่า ไม่ได้ไปพบ ไปคารวะภิกษุ ชัดๆคือ ไม่ได้ไปศึกษาธรรมะจากภิกษุ

ถ้าแม้ว่า เริ่มข้อแรกก็ตรงเข้าไปแล้ว นั่นคือเราเลื่อมจริง เริ่มตั้งแต่ข้อต้น เรา“เลื่อม” คืออะไร?

คนที่ชื่อว่า “เลื่อม” นั้น คือ สิ่งที่“ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเรา”นั่นแล “เลื่อม”ลง

“เลื่อม”คำนี้ หมายความว่าอย่างสำคัญ คือ เป็น“ความตกต่ำของภาวะที่ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเรา”นั่นแล“เลื่อม” หรือต่ำลง-ชั่วลง-เลวลง-ไม่เจริญขึ้น

แล้ว..สิ่งที่“ทรงไว้เป็นแก่นชีพในตัวเราแท้ๆ” ละ คือ อะไร?

สิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ”ก็คือ “ธรรม” ของผู้นั้น ในตัวผู้นั้นๆ

“ธรรม” คือ สภาวะที่ยัง“มี”ยืนยง ความเป็น-ความมีอยู่ ยังมีภาวะไม่สูญสิ้นไป ในตัวคนแต่ละคน “ค่า”ของคนมีอยู่หรือไม่

ถ้าผู้ใดสามารถปฏิบัติตน จนกระทั่งเป็นผู้มี“ธรรม”ถึงขั้นภาวะสูงสุดได้จริง ผู้นั้นก็มี“ค่าของความเป็นคนประจำตนแต่ละคน”(อัตตภาวะ)ไปกับตน ที่เป็น“ธรรม”ขั้นภาวะสูงสุดนั้น อยู่

“ค่า”สูงสุดของความเป็น“คน”ที่ว่ามีได้แก่ “ธรรม”ขั้น“วิมุตติ”เป็นต้น ซึ่งผู้มี“วิมุตติ”แล้วต่อไปก็มี“อมตะ”เป็นที่“หยั่งลง

(โอคธา) หรือ“ถึงที่สุด”(โอคธา)

ซึ่งผู้ใดยังมี“การถือเอา”(สมาทน)ธรรม
ชั้น“อมตะ”นี้เป็นเครื่องอาศัยอยู่ *ยังไม่ยอม*
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ยังไม่ยอมตายสูญ
สนิทขั้นสุดท้าย) ก็ผู้มี“ธรรมภาวะสูงสุด”
แล้วนี้แหละ คือ ผู้เป็น“อรหันต์”

ส่วนผู้มี“ธรรม”ภาวะสูงสุด แล้วจะ
อาศัยความเป็น“ธรรม”อันสูงสุดนี้อยู่นาน
เป็น“อรหัตตภาวะ”อันเป็นชั้น“อรหันต์”
อยู่นานไป อีกนานเท่านั้น トラบที่ท่าน
จะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำหรับตน
เอง ก็เป็นเรื่องส่วนตัวเฉพาะตัวของท่าน

นี่คือ สิ่งที่คนทุกคน*“ควรมีในตน-
ควรมีในแก่นชีพของแต่ละคน”*

ทีนี้..ถ้าใช้คำว่า“อธรรม” ก็คือ *สิ่งไม่ควรมี*
ในตน ไม่ควรมีในแก่นชีพของแต่ละคน

ดังนั้น คำว่า“อธรรม” จึงหมายความว่า
ทุกๆจริง ๆว่า ในความเป็นคน *ไม่ควรมี*
สิ่งนั้นหรือภาวะนั้นในตนทั้งภาวะภายนอก
โดยเฉพาะภาวะภายใน คือใจตนเลย

ก็ต้องขออธิบายแทรกไว้ตรงนี้หน่อย
ว่า สิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ
หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” ที่ภาษามีว่า
“ธรรม”นี้ ยังมีนัยะที่จะกำชับอีก คือ ต้อง
ขอจำกัดความคำว่า“ธรรม”ให้ชัดเจนอีกที

“ธรรม” หรือ ธัมม อันเป็น ธรรม
นิยาม ในที่นี้หมายถึง ธาตุที่เป็นองค์
แห่งการรู้ ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้ เป็น

ธาตุที่มีชีวิตในตนที่เป็นสัตว์ชั้น“จิตินิยาม”

เรากำลังหมายถึง สภาวะแห่งชีพใน
ความเป็น“สัตว์”(จิตินิยาม) ซึ่งเป็นสภาวะที่
เหนือกว่าหรือสูงกว่าสภาวะแห่งชีพในความ
เป็น“พืช”(พินิยาม) โดยจำเพาะหมายเอา
“สัตว์ระดับคน”ที่เดียว [ไม่ใช่แค่สัตว์เดรัจฉาน]

“ธรรม”จึงคือ ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้,
ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้ อันเป็นสภาพที่
ทรงไว้ในผู้นั้นแน่นอนแล้วเที่ยงแล้ว(นิยต)

จึงจะชื่อว่า “ทรงไว้เป็นแก่นชีพ หรือ
เป็นสมบัติหรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ”

อย่าลืมนะว่าขณะนี้ เรากำลังหมายถึง
“ธรรม”ที่มีสถานะถึงขั้น“ภาวะสูงสุด” ภาวะ
แท้ๆที่มี ที่เป็นอยู่จริง(สังกรรม)ในผู้นั้น

ดังนั้น ภาว่นี้จึงได้ชื่อว่า “ความจริง”
หรือ “ต้นเหตุ(ประธาน)ต้นตอของชีพผู้นั้นๆ
หรือของคนผู้นั้นๆ”

ก็เป็นภาวะเดียวกันกับที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่า “มโนปพพังคมา ธัมมา”นั่นเอง

ซึ่งหมายถึง สภาวะหนึ่งๆ ที่ดำรง
ความเป็นลักษณะของคนนั้นผู้นั้น เฉพาะ
ของตนเองอยู่ ยังอาศัยสภาวะนั้นอยู่ หรือ
ยังไม่สูญสิ้นสลายสภาพเดิมแท้ที่“เป็นตน”
(ยังเป็น อัตตาหรืออัตมัน อยู่)

ถ้าแก่น“ภาว่นี้”ของคนผู้ใด เป็น สิ่ง
“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือ
เป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” หรือ“ธาตุที่เป็น
องค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้”

ที่ยังเป็นธาตุรู้ระดับ“ปุถุชน”(ยังมีใจ“ภาวะสูงสุด”)

ปุถุชน คือ คนมีกิเลสหนาขึ้นๆๆๆ กิเลส กิเลสโตขึ้นๆกิเลส (ปุถุแปลว่า หนา,โต,ใหญ่, มาก,อ้วน,ทวีขึ้นๆๆๆ)

ปุถุชน หมายความว่า ผู้ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้ ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้ เป็นธาตุที่มีชีวิตในตน ซึ่งเป็นสัตว์ชั้น“จิตนิยาม”

ที่ยัง“อวิชชา” หรือยังไม่หมดสิ้นอวิชชา จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อกุศลจิต”ที่มันเป็นกิเลส หรือรู้แต่ยังกำจัดไม่สิ้น เพราะไม่มี“ปัญญา”ขั้น“วิปัสสนาญาณ”ที่สามารถหยั่งรู้ความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมัตถธรรม) จึงยังมีกิเลสอยู่แน่

หรือผู้นั้นยัง 모르จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่เป็นกิเลส”แม้แต่ตัวแรก(ผัสสะกายทิฐิ) อย่างถ่องแท้(โยนิโส)อย่างถูกต้องตัวตนสภาวะแท้(สัมมา)ชนิดที่รู้จักตัวตนตัวแท้ จนรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นไม่มีความข้องใจสงสัย(พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์)

ถ้าผู้ใดมีภูมิรู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่เป็นกิเลส”แม้แต่ตัวแรก(ผัสสะกายทิฐิ) อย่างถ่องแท้(โยนิโส)อย่างถูกต้องสภาวะ(สัมมา)ชนิดที่ไม่มีวิจิกิจฉา(พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์) แล้วปฏิบัติตามขั้นของหลักเกณฑ์(ศีล)ที่ตนสมารถ กระทั่งสามารถทำให้กิเลสนั้นๆ ลดละจางคลาย หรือดับลงได้

นั่นคือ ผู้นั้นบรรลุธรรม มีภูมิธรรมขั้น“พ้นสัลลพตปราคาสังโยชน์”(พ้นสังโยชน์ ๓)

ผู้ใดปฏิบัติได้สำเร็จตามหลักนี้ ถ้าเป็นขั้นต้น ก็เป็นอารยบุคคล ขั้นโนโตบ้าน

ถ้าปฏิบัติได้ดีสุดประเสริฐสุด หมดสิ้นเกลี้ยกสิเลสในจิตตน ถึงขั้นไม่เหลือเศษ

ของ“อธรรม”แม้แต่อาสวะหรืออนุสัย เป็นผู้สิ้นอาสวะหรือสิ้นอนุสัย ผู้นั้นชื่อว่า อรหันต์

จึงเป็นผู้เหลือแต่“ธรรม”แท้ๆที่บริสุทธิ์สะอาด เป็นผู้ที่ไม่ติดของท่านั้นกิเลสหรือ“อธรรม”ไม่สามารถเกิดในจิตท่านได้อีกแล้วตลอดไปนิรันดร์

คนผู้นี้แหละที่ชื่อว่า เป็นผู้มี“กาย”เป็น“ธรรม” หรือเป็นผู้มี“ธรรมกาย”

คำว่า“กาย” หมายถึง องค์รวม หรือองค์ประชุมของรูปนาม

“องค์รวมของรูปนาม”นั้น คือ คนที่มี“จิตใจ”และมี“สัมผัส”ปกติอยู่ในสังขมอันเต็มไปด้วยโลกธรรมที่มอมเมาอยู่เนือง

แต่ท่านผู้นี้ มี“จิตใจสะอาดแล้ว”จากกิเลส และสะอาดอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนแล้วด้วย จึงชื่อว่าพรหมกาย หรือธรรมกาย(กายคือองค์ประชุมของรูปนามที่สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสจริง) ซึ่งเป็นผู้มี“กายเป็นธรรม”(กายไม่มีธรรมอีกแล้ว) ตราบที่ยังไม่บริณพพานเป็นปริยสาน

“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”อันคนควรมีนี้ จะต้อง“ทรงไว้ซึ่งธาตุจิต”

ธาตุจิต หรือสิ่ง“ทรงไว้เป็นแก่นชีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” หรือ“ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐาน

หรือสิ่งที่รองรับการรู้”ของผู้มีความเป็น “สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่(เอกัคคตาจิต)ดังเช่นที่ กล่าวนี้ เป็นไปได้ปานฉะนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้สิ่งเหล่านี้โดยชอบด้วยพระองค์เอง จึงนำมาประกาศให้โลกได้รู้ตาม

ซึ่ง“สิ่งทรงไว้เป็นแก่นซีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ” หรือ “ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้” ของผู้“ไม่เหลือเศษของ“อธรรม” แม้แต่อาสวะหรืออนุสัย เป็นผู้สิ้นอาสวะหรือสิ้นอนุสัย ถึงขั้น“วิมุตติ” นี่คือ อรหันต์

ผู้เชื่อว่า อรหันต์นั้น เป็นผู้มีคุณวิเศษ ผู้บรรลอรหันต์มีวิมุตติเป็น“แก่น”(สาระ) แล้ว จึงเป็นผู้มีจิตหยั่งลง(โศคา)สู่ความเป็น “อมตะ” ซึ่งเป็น“ธรรม”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร

ผู้มี“ธรรม”หรือ“ธรรมกาย”ขั้น“อมตะ” หมายความว่า ความไม่ตาย และเป็น“คุณวิเศษ”(อุตฺตมานุสสรรม)ตามลำดับแห่งสังขาร

ซึ่งคุณวิเศษนี้มีความพิเศษลึกล้ำยิ่ง อีกประเด็นหนึ่งว่า คนผู้อมตะนี้ จะตายอย่าง“ไม่เหลืออะไรเลยเป็นท้ายสุด(ปรินิพพาน เป็นปริโยสาน) ก็ตายได้

ฟังแล้วก็ทำให้เข้าใจไปได้ว่า คำนึงเกี่ยวกับ“ความไม่ตาย”

ถ้าแม่นยำหมายเอา “ความไม่ตาย”ของอะไร“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งสภาวะนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่เคยปรากฏให้สัมผัสได้เป็น

สามัญของความเป็นคนได้เลย แล้วหมายเอาว่า ที่เรากำลังพูดถึงนี้ คือ ความไม่ตาย ถ้าหมายเอาสภาวะนี้ ก็ผิด

เพราะขณะนี้ สภาวะที่เราหมายเอานี้ คือสภาวะที่“ทรงไว้เป็นแก่นซีพหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นคุณค่าในตัวเราแท้ๆ(ของคน)” หรือ“ธาตุที่เป็นองค์แห่งการรู้, ฐานหรือสิ่งที่รองรับการรู้”(ซึ่งเป็นธาตุจิตที่ทรงไว้ในคนที่เรียกว่า“ธรรม”)

“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่นี้จึงหมายเอา “เอกัคคตาจิต”ของอรหันต์ อันหมายถึง สภาวะหนึ่งของคน ในตัวคน

เพราะภาวะขั้น“อมตะ”นี้เป็น“คุณวิเศษ (อุตฺตมานุสสรรม)”และเป็น“ธรรม”(สิ่งที่ทรงไว้อยู่ในคน)ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพธัมมา อนัตตา)

“ธรรมะ”ที่คนจะพึงได้ พึงมีนี้ จึงเป็น ความลึกซึ้งสุดลึกล้ำ(คัมภีร) เห็นตามได้ยาก (ทุทฺทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทฺรฺนโฏสา) สงบสนิทอย่างวิเศษเกินสามัญ(สันตะ) สุขุมประณีตยิ่ง (ปณฺธิตา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตักกาวจฺจา) ละเอียดขึ้นนิพพานทีเดียว(นิปุณฺณา) รู้เฉพาะบัณฑิตแท้(ปณฺธิตเวทนียา) ซึ่งจริงที่สุดพระพุทธเจ้าตรัส ย้ำแล้วย้ำอีกในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖, ๓๐, ๓๔, ๓๘, ๔๒, ๔๔, ๔๖, ๔๗, ๔๘, ๔๙, ๕๐

จนกระทั่งมีศาสนานับไม่ถ้วนพระองค์ ที่ทรงจำนนต่อ“สภาวะหนึ่ง”ที่ยิ่งใหญ่นี้ และ เชื่อว่าเป็น“ความไม่ตาย”ที่นิรันดร์ เรียกภาวะ

นี้ว่า“อาตมัน(อัตตา)” ที่ยิ่งใหญ่สูงสุดเรียกว่า “ปรมาตมัน” ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จะให้อะไรอยู่ อะไรตายก็ได้ รวมทั้งให้“ชีวิต”สำคัญแก่คน ภาวะแห่ง“ชีวิต”นี้คือ“จิตวิญญาณ” ของคน ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแห่งพุทธ สามารถตรัสรู้ว่า มีคุณสมบัติเป็นแก่นชีพ ได้ถึงขั้นมี“อุภโตภาควิมุตติ” นั่นคือ ผู้สัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย” สำเร็จอริยาบถอยู่ อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็น ด้วยปัญญา (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)

และได้ตรัสรู้ชื่อว่า “จิตวิญญาณ”นี้ ไม่เที่ยง(อนิจจัง) เป็นทุกข์(ทุกขัง) ซึ่งแท้จริง ที่สุด ก็คือ จิตวิญญาณที่เป็น“สภาวะหนึ่ง” นี้ มีใช้ตัวตน(อนัตตา) มีใช้ภาวะนิรันดร์

ผู้บรรลุอรหัตต์มีวิมุตติเป็น“แก่น”(สาระ) แล้ว จะเป็นผู้มีจิตหยั่งลง(โศคธา)สู่ความเป็น “อมตะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร)

ผู้“อมตะ”หมายความว่า ความไม่ตาย ซึ่งเป็นคุณวิเศษตามลำดับแห่งสังขารธรรม

คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)อันยิ่งใหญ่ คือ จิตที่เป็นภาวะแห่ง“ความไม่ตาย”(อมตะ)นี้ เมื่อผู้ปฏิบัติจนบรรลุธรรมได้จริง คุณวิเศษ นี้ก็ย่อม“หยั่งลง”(โศคธา)ในจิตใจของผู้นั้นแน่

ต้องแม่นยำตรงชัดในสภาวะธรรมให้ ดีๆนะ ว่า สภาวะธรรมนี้คือ “ความไม่ตาย” (อมตะ)ทางจิตวิญญาณ อันมีอยู่ในความเป็น คน โดยเฉพาะที่กำลังอยู่ในร่างของคนที่ยัง ไม่ได้ตายทางกายแตกตายไป(กายสสะเภทา)

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติได้ทำ“ความหลุดพ้น” (วิมุตติ)บรรลุผลสำเร็จใน“ธรรม”สูงสุดแล้วจริง

จิตวิญญาณจึงมีคุณวิเศษอันเป็นธรรม ที่เรียกว่า“อมตะ”หยั่งลง(โศคธา)สู่จิตตามลัทธิจะ

“ความไม่ตาย”(อมตะ)นี้มีได้หมายความว่า ถึง “ความไม่ตาย”ของชีวิตที่เป็นร่างภายนอก อันนับเอาองค์ประกอบด้วยดินน้ำไฟลมที่ ให้จิตใจอาศัยตาย-เกิด เกิด-ตายหมุนเวียน อยู่ในโลก แต่เป็น“ความไม่ตาย”ของกิเลส

กล่าวคือ กิเลสของผู้นี้ได้“ตาย”ดับสิ้น หมดสนิทถาวรยั่งยืนแล้ว จึงไม่มีกิเลสเกิด อีกแล้วในจิต เมื่อไม่มีเกิดอีกเลยถาวร จึง ไม่มีกิเลสใดๆจะ“ตาย”อยู่ในจิตอีกต่อไป

นี่คือ ความไม่ตาย ที่หมายถึงในที่นี้

และความพิเศษนี้มีลึกล้ำยิ่งอีกว่า คน ผู้อมตะนี้จะตายทางร่างกาย(องค์ประชุมของ รูปนาม)ก็ตายได้ ซึ่งตายครั้งนี้ตายแล้วสูญไป เลย สนิทถาวร(บริณีพพาน)กันเลย ปานนั้นด้วย

ตายอย่างสูญสนิทถาวรหรือที่เรียก ตามศัพท์ว่า บริณีพพานนี้ เป็น“การตาย”ขั้น สุดท้ายแห่งอสังขารภาวะท้ายสุดเป็นปริโยสาน

หมายความว่าชัดเจนชัดๆก็คือ ตายดับสูญสิ้นสุด หมดไม่เหลืออะไรกันอีกแล้ว แม้ภาวะ ของ“อมตะ”ที่เป็นเครื่องอาศัยท้ายสุดแห่ง ตน ที่เรียกว่า“อรหัตต”ขั้นที่สุดคือ อรหัตต์

ผู้“อมตะ”นี้ก็สามารถทำได้

นั่นก็หมายถึงผู้มี“อมตธรรม” สามารถ จะ“ตาย”เป็นลำดับท้ายปลายสุด สุดๆที่ว่า

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ดับสุดท้ายที่ท้ายสุด)
กันเป็นที่สุดแห่งที่สุดสิ้นรอบของอวสาน

ซึ่งในศาสนาพุทธนั้น รู้แจ้งจริงในทุก
สรรพสิ่งล้วนมิใช่ตัวตน ไม่สับสนในทุก
สรรพสิ่ง “สัพเพธัมมา อนัตตา” จึงทำตนดับ
สูญสิ้นสุดภาวะแห่งตน”(ปรินิพพาน)อย่างเป็น
“ปริโยสาน”(สุดท้ายที่ท้ายสุด)ก็ได้ ยังไม่ดับก็ได้

กล่าวคือ “อมตะ”นี้ ยังไม่ตายทางร่าง
กาย โดยอาศัย“อตตภาวะ”(อรหัตต)ที่ไม่มี
กิเลสอีกแล้วนั้นอยู่ช่วยทำประโยชน์ให้แกโลก
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “โลกานุกัมปายะ”

อารยธรรมจึงเป็นคุณวิเศษที่วิเศษสุด
ด้วยประการฉะนี้ ท่านผู้บรรลุนิพพานขั้น
“วิมุตติ”เป็น“อมตะ”แล้วนี้ จะไม่ตายก็ได้ จะ
ตายสูญสนิทไปเลย โดยไม่มี“ร่างแห่งกาย”ที่
จะตายแล้ว จะไม่เวียนวนมาเกิดมีองค์
ประชุมของธาตุดินน้ำไฟลมเวียนกลับมาอีก
ก็ได้ ท่านมีความรู้อันยั้งนี้แล้วที่สามารถจะ
ทำ“ปรินิพพาน”เป็น“ปริโยสาน”ได้แล้วทุก
ท่าน แล้วแต่ว่าแต่ละท่านจะสมควรใจอย่างไร

ซึ่งผู้อ่านมาถึงบรรทัดนี้แล้ว ก็จะเห็น
ความลึกล้ำมีนัยซับซ้อน ประหนึ่งจะทำให้
สับสน หรือจะดูเป็นกลกลับกลอก ดูเหมือน
วนไปวนมา จนอาจจะทำให้เห็นว่า เป็นเรื่อง
ไร้ความจริง ไร้สาระแท้ ปานนั้นกันก็ได้

ทว่าแท้จริงแล้วเป็นความจริงที่เป็นจริง
ที่ยิ่งยอดประเสริฐสุด มีผู้ศึกษาจน“สัมมา
ทิฏฐิ” แล้วสามารถปฏิบัติให้เกิดผลได้จริง

และมีมายาวนานได้ถึงวันนี้กว่า ๒,๖๐๐ ปีแล้ว

ดังนั้น ผู้สนใจก็ลองศึกษาตรวจสอบ
ความจริงพิเศษนี้กันดูเถิด อาตมาขอเอา
“มุลสูตร”จากพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๕๘
มาแจกแจงอธิบายกันให้ชัดๆขึ้นไปกว่านี้
ดูบ้าง

เริ่มแรก พระพุทธเจ้าชี้ความสำคัญให้
เห็นว่า ผู้ปฏิบัติต้องตั้งต้นด้วย“ฉันทะ”เป็นมูล
ฉันทะนั้นก็คือ มีความยินดีพอใจ เป็น
“ต้นเค้า”(มูล)ที่สำคัญในการปฏิบัติ เป็น“ต้น
ทุนจุดแรกที่แท้ของใจ”(มูล) ซึ่งต้องมีก่อนอื่น
นี้คือ “มุลสูตร” ข้อ ๑

จนกระทั่ง สามารถมี“การทำใจในใจ”
(มนสิการ)เป็น หมายความว่า ทำใจของตนได้
ถูกต้องถ่องแท้(โยนิโส)ตรงที่จิตตาย(อกุศลจิต
ตาย=นิโรธ) จิตเกิด(โอปปาตโยนิ=กุศลจิตเกิด) ซึ่ง
เรียกว่า มี“มนสิการ”เป็น“แดนเกิด”(สัมภาวะ)

เมื่อสามารถทำใจของตนให้ตาย(ดับ)-
ให้เกิด(อุบัติ)ได้ โดยสามารถทำให้“อกุศล
จิต”ในตนตาย(นิพพาน)ดับสิ้นสนิทลงได้ จิต
ตนจึงบริสุทธิ์ขึ้นจริง จิตนี้ก็เป็น“จิตใหม่”

นี่คือ การเกิด(ชาติ)ของจิตหรือการเกิด
ทางจิตใจ(โอปปาตโยนิ) ซึ่ง“เกิด”ชนิดที่พิเศษ
(นิพพัตติ,อภินิพพัตติ) สามารถเกิดเป็นจิตใหม่
อย่างแท้จริง จนจิตนี้ไม่มีเชื้อกิเลสเกิด-ตาย
อยู่ในจิตใจของเราอีกแล้ว จึงเป็นจิตอมตะ

หรือที่ท่านใช้ศัพท์ว่า โอภาณันติ ก็ดี
ซึ่งแปลว่า ปฏิสนธิแล้ว,การหยั่งลง หรือศัพท์

ที่ว่าโอคธากัถิ ที่ท่านแปลว่า *หยั่งลงสู่อมตะ (อมโตธ)*, หรือ *หยั่งลงสู่นิพพาน (นิพพานธ)* ล้วนคือ การเกิดทางจิตใจทั้งสิ้น

กุศลจิตที่เป็นการเกิด (ชาติ) ทางจิตใจ ขั้นพิเศษ ซึ่งเป็น “โอปปาติกโยนิ” เรียกว่า โอภักนตีกัถิ นิพพัตตีกัถิ อภินิพพัตตีกัถิ ล้วนหมายถึง โยนิโสมนสิการ นี่แหละคือ การทำใจในใจ (มนสิการ) ถูกต้องถ่องแท้ (โยนิโส) จนกระทั่งลงไปถึงที่เกิด (โยนิโส, *สัมภวะ*) และสามารถทำ “การตาย-การเกิด” ขึ้นในจิตใจได้อย่างเป็นกุศลในปรมาตมธรรมแท้จริง

นี่คือ “มูลสูตร” ข้อ ๒

สำหรับ “มูลสูตร” ข้อ ๓ นั้นยิ่งชัดเจนยิ่ง เพราะจะมี “สัมผัส” เป็น “เหตุเกิด (สมุทัย) หรือเหตุ (สมุทัย) ในการปฏิบัติไปสู่ผล-ไปเกิดผล” อย่างถูกต้องตามทฤษฎีปฏิบัติของ ปฏิจจสมุปปาท อันเป็นแบบพุทธ (ตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปทีเดียว)

ซึ่งการปฏิบัติมี “สัมผัส” ของทวาร ๖ ตามหลักปฏิจจสมุปปาทนี้แหละ ที่จะสร้าง “สัมมาสมาธิ” ได้ตรงพระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจิตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

ในมหาจิตตาริสกสูตรนี้ชี้ให้เห็นชัดว่า “สมาธิ” ของพุทธนั้น เรียกว่า “สัมมาสมาธิ” และต้องปฏิบัติด้วย “มรรคองค์ ๘”

ซึ่ง “สมาธิ” เฉพาะของพุทธนี้ จะต้องปฏิบัติด้วยการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” ได้แก่

“สัมมาทิฏฐิ” เป็นประธาน และมี “สัมมาวายามะ” กับ “สัมมาสติ” ๒ องค์ทำงานร่วมช่วยประธาน (สัมมาทิฏฐิ) ควบคุมสังวรปฏิบัติ “มรรค” อีก ๔ องค์ คือ “สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ” รวมเป็นมรรค ๗ องค์ ในขณะที่ลืมตาเปิดทวารทั้ง ๖ มีชีวิตสามัญปกตินี้เอง แล้วจะเกิด “สมาธิ” ที่เป็น “สัมมา” (สัมมาสมาธิ) อันเป็น “สมาธิ” ที่เป็นคุณวิเศษ (อุตตริมนุสสธรรม) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ซึ่งจะไม่ใช้การปฏิบัติให้เกิด “สมาธิ” ด้วยวิธีหลับตาปิดทวารทั้ง ๕ ข้างนอก แล้วเข้าไปปฏิบัติสังวรสำรวมอินทรีย์คือใจ ทวารเดียวอยู่ในภวังค์ จนเกิด “สมาธิ” เป็นอันขาด

แต่ต้องปฏิบัติสังวรสำรวมอินทรีย์ ๖ ในขณะที่มีเหตุ-ปัจจัย (เกิดรูปนาม) ครบพร้อมไปด้วย “ผัสสะ ๖” ที่เกิดจากการสัมผัสกันของประสาทรูป ๕ และโคจรรูป (วิสัยรูป) ๕ แล้วเกิด “วิญญาณ ๖” ให้ผู้ศึกษา รู้ “วิญญาณ” แท้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗๓ หรือข้อ ๑๖๑ เป็นต้น)

จึงชื่อว่าพร้อมด้วยอายตนะ ๖ ผัสสะ ๖ เวทนา ๖ ตัณหา ๖ จึงจะรู้ครอบภพ ๓ ชาติ ๕ เป็นการปฏิบัติตามปฏิจจสมุปปาทบริบูรณ์

ใน “มูลสูตร” ข้อ ๓ เป็นการชี้บ่งอย่างชัดเจนว่าการปฏิบัติแบบพุทธต้องมี “สัมผัส” (ผัสสะ) เป็น “เหตุเกิด” ที่ท่านใช้คำว่า “สมุทัย” (มีผัสสะเป็นสมุทัย) ในการปฏิบัติทีเดียว

ซึ่งจะไม่ใช้การปฏิบัติให้เกิด “สมาธิ”

แบบหลับตาเข้าภวังค์ สังวรสำรวมอินทรีย์ ๖ ไม่ได้ เพราะไม่มีทวาร ๕ เปิดรับวิถีปริบูรณ์

ซึ่ง“สมาธิ”แบบนั้น ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ” ที่เกิดการเรียนรู้ครบกาย-วาจา-ใจ ภายนอก ภายใน เรียนรู้ครบ“รูป ๒๘” ครอบ“นาม”ที่เป็นจิต ๘๙ หรือ ๑๒๑ และเจตสิก ๕๒ มีภาวะจริงใต้งๆปรากฏการณ์อยู่เป็นอภิธรรม ได้ผลขั้นปรมาตธรรมสูงสุดสัมบูรณ์

จึงพูดเรื่อง“กาย”(องค์รวม,องค์ประชุม)กันไม่รู้เรื่อง เพราะ“สัญญา”ความเป็น“กาย”จะต่างกันคนละความรู้ คนละความมุ่งหมาย การประสพผลจึงเกิด“ผล”ต่างกัน

“ธรรมกาย”ก็ต่างกัน “พรหมกาย”ก็ต่างกัน เช่น พูดถึง “กายปัสสัทธิ”ซึ่งหมายถึง ความสงบระงับแห่งนามธรรมหรือเจตสิก (อันได้แก่ความสงบระงับแห่งกองเวทนา-สัญญา-สังขาร ไม่ใช่“ร่าง”ที่เป็น“กาย”อันเป็นธาตุดินน้ำไฟลมข้างนอกเลยแท้ๆ) เห็นมัยว่ากำหนดหมาย(สัญญา)ต่างกัน

หรือ“กายกัมมัฏฐตา” ซึ่งหมายถึง ความคล่องหรือความเป็นของควรแก่การงานแห่งกองเวทนา-สัญญา-สังขาร ก็ไม่ใช่“ร่าง”ที่เป็นดินน้ำไฟลมเลย ก็เห็นต่างกันอีก

แม้แต่“กายมุกตา”ก็มีลักษณะต่างกัน ซึ่งหมายถึง ความห้าวอ่อนของ“กาย”(องค์ประชุมของเจตสิก ๓) ความห้าวอ่อนแห่งนามธรรมคือเจตสิก ๓ ก็เวทนา-สัญญา-สังขาร นั้นแหละ “กาย”ก็ไม่ใช่ดินน้ำไฟลมอยู่ดี ดังนี้ เป็นต้น

เพราะการศึกษา“กาย”พิจารณา“กาย”

ในการปฏิบัติกับความเป็น“กาย”ขณะที่มี “วิมุตตญาณ ๖”ตั้งอยู่ให้เราได้ศึกษาพิจารณา (วิมุตตญาณลัทธิ ๗) กับการศึกษา“กาย”พิจารณา “กาย”ในการปฏิบัติขณะที่ไม่มี“วิมุตตญาณลัทธิ ๗”นั้น มันต้องต่างกันแน่นอน

ความเป็น“สัตตาวาส ๙” หรือความเป็น “สัตว์”ทางจิตทั้งหลาย ย่อมต่างกันแน่นอน

การ“พ้นสังโยชน์”(พ้นความเป็นสัตว์) จึงต่างกัน โดยเฉพาะการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”ก็เป็นคนละเรื่องอย่างชัดเจน

ส่วน“มูลสูตร” ข้อ ๔ มี“เวทนา”เป็น “ที่ประชุมลง”(สโมสสรณ)

เมื่อมี“การประชุมลง”จึงเกิดเป็น“องค์ประชุมหรือองค์รวม”(กาย)ขึ้นมาให้ศึกษา

ผู้ศึกษาจึงศึกษากันได้จากของจริงที่เป็นนามธรรม คือปรากฏการณ์แท้ๆเกิดอยู่ให้พิจารณา“เวทนา”อันเป็น“ที่ประชุมลง”(สโมสสรณ)นี้แหละ จะสามารถพิจารณา“เวทนาในเวทนา” ชนิดที่มีของจริงให้รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“มโนปวิจาร ๑๘”ในส่วเป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘”อันเกิดอยู่เป็นอยู่จริง ชัดๆใต้งๆ

และเมื่อสามารถปฏิบัติมีมรรคผลก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปวิจาร ๑๘”ที่เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ชัดๆที่ยืนยันทสภาวะจริงอยู่ไหนไหน

ผู้ปฏิบัติก็สามารถปฏิบัติกระทั่งบรรลุสูงสุดครบ“เวทนา ๑๐๘”ได้ถ้วน มีญาณ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์เทวดา-มาร-

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

พรหม อันเป็น“โอปปาติกสัตว์”ตัวแท้ต่างๆ เพราะผู้ปฏิบัติที่เป็นไปพร้อม,ร่วมกัน,ไปด้วยกัน,กำกับกัน”(สหคต)ด้วยการปรุงแต่ง(สังขต)อันมีทั้งเหตุทั้งปัจจัยที่อยู่ใน“กามาวจรภูมิ-รูปาวจรภูมิ-อรุปาวจรภูมิ” ทำให้สามารถได้เรียนรู้สัมผัสของจริงครบองค์ประชุม(กาย) และทำให้กำหนดรู้ได้ทั้งรูปภายนอก(พหิตหารูปาน)ทั้งรูปลึกไปถึงชั้นอรุปภายใน(อัสสัคตังอรุปสัณณ)ตาม“วิโมกข์ ๘” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๒ ของ“วิโมกข์ ๘”นี้เอง

ซึ่งยืนยันความเป็น“กาย” คือ องค์รวมหรือองค์ประชุมในการสัมผัสอยู่ทั้งรูปทั้งอรุปและทั้งภายนอกทั้งภายใน ที่“เป็นไปพร้อม”(สหคต)

จึงสามารถศึกษาพิจารณาตรวจสอบได้ทันทีต่อเนื่องกันอยู่ในขณะปฏิบัติที่มีทั้ง“กามาวจรภาพ-รูปาวจรภาพ-อรุปาวจรภาพ”ที่เป็น“สหคต”ครบพร้อม

ผู้ปฏิบัติสามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้เป็นภาวะที่ปรากฏอยู่จริง(ปาตุภาวะ) มีของจริง(ปาตุสัจจะ)ให้ศึกษาพิสูจน์ว่า อะไรคือ“ตัวตนของกิเลส”(อตัตตะ ๓) เกิดอยู่อย่างไร เป็นอย่างไรแปรปรวนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทำให้มันลดละได้อย่างไร ดับไปได้ไหน และกำจัดสิ้นไปได้แล้ว หรือเหลืออีกไหม แค่นั้น

หมดสิ้นจนเที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน(ฐวัง)จนแน่ใจว่านิรันดร์ตลอดกาล(สัสสตะ) ไม่แปร

เปลี่ยนไปอีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้แล้ว(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) เป็นที่สุดนั้น เอาอะไรเป็นการตัดสิน

พระพุทธเจ้าทรงให้เอา“เวทนา”นี้เองเป็นเครื่องตัดสิน เมื่อมี“สัมผัส”เป็นปัจจัยจึงเกิด“สังขาร”

เพราะอวิชชาเป็นปัจจัยจึงเกิดสังขาร
ดังนั้น เราจึงต้องศึกษา“สังขาร”

กายสังขารคือ องค์ประชุมหรือองค์รวมทั้งกาย-วาจา-ใจ(นัจจะ-คิตตะ-วาทิตตะ ; โดยมีใจเป็นเหตุหลัก ; มโนปุพพังคมา ธัมมา)

วจีสังขาร คือ องค์รวมหรือองค์ประชุมของภาษาสัมผัสเสียงสำเนียง(คิตตะ-วาทิตตะ : โดยมีใจเป็นเหตุหลัก ; มโนปุพพังคมาธัมมา)

จิตสังขาร คือ องค์ประชุมหรือองค์รวมที่ปรุงแต่งของจิตในจิต หรือเวทนาในเวทนา

กาย คือ องค์รวมหรือองค์ประชุม ที่มี“นามธรรม”ร่วมอยู่ด้วยเสมอ

เพราะภาวะที่เป็นกิเลสตัวแท้คือ “จิต”เป็นนามธรรม การเกิด-การดับ หรือการเกิด-การตายของความเป็นสัตว์จึงต้องเป็นเรื่องของสัตว์ทางจิตใจ(สัตตา โอปปาติกะ)

ภาวะใดเกิดย่อมมีภาวะนั้นๆจริง มีภาวะใดลดละก็รู้ก็เห็นภาวะจริงนั้น เมื่อภาวนานั้นดับหรือตาย ก็เห็นอยู่ใต้งๆว่าดับว่าตาย

คนจะ“พ้นอวิชชา”ได้เพราะสัมผัสภาวนานั้นๆจึงได้รู้จักภาวนานั้น และเมื่อได้เรียนรู้สัมมาทิฏฐิจริงก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของจริง

เพราะเมื่อมีเหตุปัจจัย“เป็นไปพร้อม” (สหคต)ด้วยการปรุงแต่ง(สังขต)ที่มีทั้งเหตุทั้งปัจจัยที่อยู่ใน“กามาวจรภูมิ-รูปาวจรภูมิ-อรุฬาวจรภูมิ”

พระพุทธเจ้าทรงใช้“เวทนา ๑๐๘”เป็นเครื่องศึกษาตัดสินโดยยืนยันจาก ๓ กาล คือ อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต

กล่าวคือ เมื่อปฏิบัติทุกปัจจุบัน มีสัมผัสเป็นปัจจัย รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของจริง ทั้งรูปและนามครบครันตลอดมา และได้มรรคได้ผลอย่างไร ก็มีสังขญาณ-กิจจญาณ ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความจริงตามความเป็นจริงนั้นๆมาตลอด

สังสมผลลงเป็น“ส่วนอดีต”(บุพพันตา)ไปตามลำดับของ“ผลธรรม”ที่ทำได้(อริชาข้อที่ ๕ ตามที่ยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

ซึ่งผู้ปฏิบัติทุกปัจจุบัน ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยสังขญาณ-ด้วยกิจจญาณในสังขธรรม นานาสารพัดที่ทำสำเร็จได้ดีขึ้นๆ ชำนาญขึ้นๆ

ในขณะที่ยังไม่บริบูรณ์ก็ทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถเห็นจริงว่า ภาวะที่ยังมี“ส่วนอนาคต”(อปันตา)ยังไม่เที่ยง(อริชาข้อที่ ๖ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒) ยังไม่เด็ดขาด เพราะมันยังไม่ปักมัน มันยังไม่เที่ยง ยังไม่ยั่งยืน ยังมีอะไรมาหักล้างได้ ยังมีการกลับกำเริบได้อยู่

กระทั่งมีผลตกผลึกลงในจิตมีมวลปริมาณที่มากพอ ยิ่งคุณธรรมสังสมคุณภาพ (ระดับของความดีงาม)-คุณนิธิ(คลังแห่งความดีงาม)-

คุณราศี(ประกายแห่งความดีงามที่เปล่งให้รู้) ก็ถึงขีดบริบูรณ์ลัมบูรณ์พอ อย่างแนใจยิ่ง มั่นใจยิ่ง

ว่าคุณธรรมที่เป็นผลธรรมของตณนั้น เป็น“ตถตา”(ความเป็นความจริงความแท้ ซึ่งเป็นแล้วเช่นนั้น เป็นไปเองตามที่ให้เป็นได้นั้น เป็นเช่นนั้นเอง) แน่แล้ว ถึงขั้นมั่นใจว่าเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

จึงสามารถมั่นใจได้ถึง“ส่วนอนาคต”(อปันตา) แม้อนาคตคือ ภาวะที่ยังไม่เกิด ยังมาไม่ถึง ยังไม่เห็นเลย ก็ตาม ก็สามารถแนใจยิ่ง ปักใจมั่นได้อย่างพันชาติสุดแท้

เพราะสามารถรู้ได้จาก“ผลธรรม”ที่ได้สะสมลงเป็นส่วนอดีต(บุพพันตา) กับ“ผล”ทุกปัจจุบันที่ได้ปฏิบัติเป็นสังขญาณ-กิจจญาณว่า กิเลสสวะมันดับสนิทเกลี้ยงเป็น“สูญ”อย่างมี“ตถตา”(ความเป็นความจริงความแท้ ซึ่งเป็นแล้วเช่นนั้น เป็นไปเองที่เป็นเช่นนั้น[อตตโมหติ] เป็นเช่นนั้นเอง)ทุก“ตถตา”ล้วนเป็น“สูญ”อย่างเที่ยงแท้ -ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนแล้ว-ไม่มีอะไรหักล้างได้แล้ว-ไม่กลับกำเริบอีกจริง

จึงจะปฏิญาณกับตนเองได้ ว่า สัจจะครบสมบูรณ์ กิจได้ปฏิบัติมาครบบริบูรณ์ ก็สามารถตัดสินได้ด้วยจิตที่เป็น“กตญาณ”เป็นที่สุด ว่า กิเลสสวะของเรานั้น “สูญสนิท”เที่ยงแท้ ยั่งยืน-ตลอดกาล ฯลฯ ●●

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

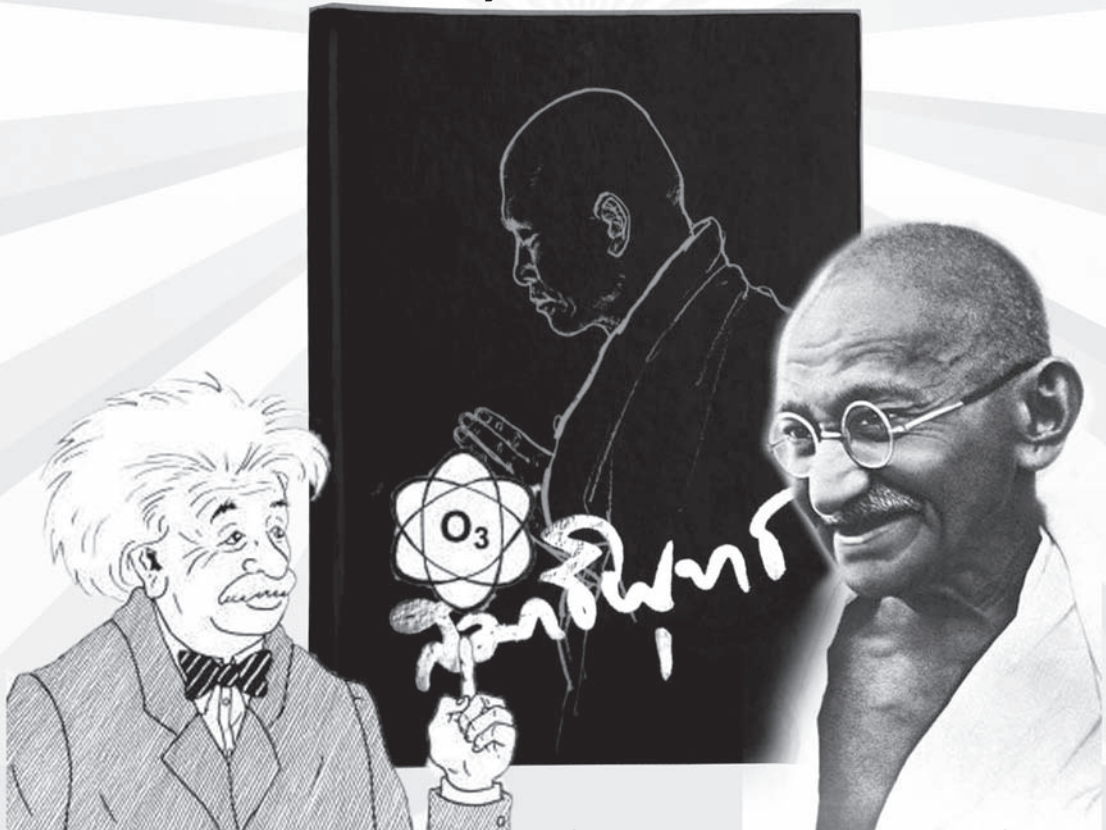

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๖

● เรายังรู้ไม่ถึงหนึ่งในพันของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่ธรรมชาติเผยตัวให้เราดูและนั่นทำให้ผู้เข้าถึงต้อง..อ่อนน้อมถ่อมตน นี่คือการเข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง ... ไอน์สไตน์

● ข้าพเจ้านั้น หาใช่เป็นนายไม่ หากเป็นคนใช้ของอินเดีย และของมนุษยชาติ โดยผ่านการเป็นคนใช้ของอินเดีย และเป็นคนใช้ที่เจียมใจ เจียมกาย... คานธี

● ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่อ..คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ? ก็เห็นแล้วว่า ผู้คนเขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำ จงตนเองออกรู้สึกกว่า เราเหมือน “นกแร้ง” ตัวหนึ่ง... สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๕

ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่ ยิ่งหยาบ ยิ่งละเอียด !

แม้จะมีกลุ่มประชาธิปไตยที่ยึดได้แค่เปลือก ๆ ต้องเลือกตั้ง! ออกมาต่อต้านการทำรัฐประหาร แต่พอครูลกลับมองว่าเหตุการณ์บ้านเมืองที่เป็นไปขณะนี้ เป็นพัฒนาทางการเมืองของประเทศไทยที่จะได้ศึกษากันอย่างยิ่ง ถึงอย่างไร ๆ ประเทศไทยก็ต้องดีขึ้นอย่างแน่นอน และในช่วงเปลี่ยนผ่าน มีคำพูดระดับผู้นำหลายท่านที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ คำพูดของเขาเหล่านี้ให้อะไรแก่แผ่นดินบ้าง???

❖ เธอภาคภูมิใจ แต่ประเทศไทยอาการหนัก

.....(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้แถลงข่าว
ภายหลังจากที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย
ให้พ้นจากสถานภาพนายกรัฐมนตรี ๗ พ.ค.)

.....ดิฉันขอยืนยันว่า ตลอดระยะเวลาที่ดิฉัน
ปฏิบัติงาน และทำงานมาตลอดรัฐบาลนี้ ดำเนิน
การด้วยความตั้งใจ ทุ่มเทในการทำงานเพื่อ
พี่น้องประชาชน ทุ่มเททำงานเพื่อตามที่พี่น้อง
ประชาชนได้ไว้วางใจในการเลือกรัฐบาลนี้มา และได้
ยึดหลักในการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความ
ซื่อสัตย์สุจริต และไม่เคยมีพฤติกรรมที่ส่อไปใน
ทางทุจริตตามที่กล่าวหาได้

.....วันนี้ดิฉันก็ได้ทำงานมาทั้งหมดเป็นเวลา ๒ ปี
๙ เดือน ๒ วันค่ะ ทุก ๆ นาที ทุก ๆ วันของ ๒ ปี ๙ เดือน
๒ วันนั้น เป็นนาทีของความภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่ใน
ฐานะนายกรัฐมนตรี.....(ความภูมิใจของเธอคงไม่
ต่างกับเด็ก ๆ ที่ได้เล่นตุ๊กตา แต่เมื่อตุ๊กตาตัวนี้
กลายเป็นคนไทย ๖๐ กว่าล้านที่ได้รับชะตากรรม
ไม่ต่างจากชานาที่ร่ำไห้เดือดร้อนทั้งแผ่นดิน)

❖ เมื่อมีหน้าที่เพื่อหาทางออก แต่ไม่ทำหน้าที่ จึงหมดหน้าที่ ต้องถูกให้ออก

**“นิวัฒน์ธำรง”มาเพื่อไทย ถกแกนนำพรรค
เมินร่วมประชุม ๗ ฝ่าย !!!**

เวลา ๑๖.๒๐ น.ที่พรรคเพื่อไทยนายนิวัฒน์ธำรง
บุญทรงไพศาล ปฏิบัติหน้าที่นายกรัฐมนตรี ที่
ปฏิเสธเข้าร่วมประชุมกับตัวแทน ๗ ฝ่าย ได้มา
ประชุมร่วมกับแกนนำพรรค และตัวแทนฝ่าย
รัฐบาลที่ไปร่วมหารือทางออกกับตัวแทน ๗ ฝ่าย
ที่ชั้น ๑๐ ของพรรค เพื่อกำหนดทำที่ที่เตรียมจะ
ไปพูดคุยกับ กอ.รล.อีกครั้งในวันที่ ๒๒ พ.ค.โดย
ใช้เวลาหารือเกือบ ๓ ชั่วโมง ทั้งนี้ ที่ประชุมได้
หารือถึงกรอบการเจรจาในวันที่ ๒๒ พ.ค. โดย
จะเสนอให้ กกต. ดำเนินการจัดการเลือกตั้ง
โดยเร็วที่สุด

ด้านนายนิวัฒน์ธำรงกล่าวภายหลังการ
ประชุมร่วมกับแกนนำพรรคเพื่อไทยว่าหลักการ
ของรัฐบาลยังคงเหมือนเดิม คือทุกอย่างต้องเป็น
ไปตามกรอบกฎหมาย เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ
และหลักการประชาธิปไตย

❖ นายแน่มาก.....

**นายรักษาความหยาบของระบอบทักษิณเอาไว้
เอาไว้จนวาระสุดท้าย!**

ด้านนายจาตุรนต์ ฉายแสง รมว.ศึกษาธิการ
โพสต์เฟซบุ๊กว่า เห็นข่าวที่ กอ.รล. มีหนังสือเชิญ
บุคคลสำคัญหลายฝ่ายไปประชุมหารือเพื่อแก้

ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองแล้วก็พอเข้าใจได้ว่า กอ.รส. และ ผบ.ทบ. คงพยายามจะแสดงบทบาทในการแก้ปัญหาตามแนวทางของตน แต่คิดว่าขณะเดียวกันก็แสดงว่า ผบ.ทบ. กำลังสับสนและเข้าใจผิดในสถานะของตนเองอย่างมาก ผบ.ทบ. และ กอ.รส. มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย ไม่มีหน้าที่ และยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางการเมืองด้วย จึงไม่ควรวางตัวเป็นผู้ที่จะมาแก้ปัญหาการเมืองของประเทศอย่างที่ทำอยู่

ดูรายชื่อผู้ถูกเชิญก็ยิ่งพบว่า เป็นความเข้าใจผิดในสถานะของตนเองหนักเข้าไปใหญ่ ผบ.ทบ. เชิญรักษาการประธานวุฒิสภา และ กกต. ทุกคนไปประชุมได้อย่างไร ควรจะให้ท่านเหล่านี้เชิญ ผบ.ทบ. ไปประชุมจึงจะถูก หรือไม่ ผบ.ทบ. ก็ควรจะขอเข้าพบเพื่อไปสอบถามว่า องค์การเหล่านี้ต้องการให้ดูแลและควบคุมพลอดภัยอย่างไร ยิ่งการเชิญรักษาการนายกฯ และคณะก็ยิ่งผิดใหญ่ ผบ.ทบ. เทียบเท่าอธิบดีจะมาเชิญนายกฯ ไปประชุมไม่ถูกต้องแน่ (ASTV ผู้จัดการออนไลน์ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓)

❖ ชีวิตที่สับสน.ธมด.ทท.มม.อห!

(สบายมาก ธรรมดา หายห่วง เมื่อไม่เอาอะไร)

คำเปิดใจของกำนัน สุเทพ ในคืนวันที่ ๒๕ เม.ย. ที่เวทีสวนลุมฯ

“ผมดีใจมากครับพี่น้อง ในชีวิตไม่เคยดีใจอะไรเท่านี้ ดีใจที่ได้ตัดสินใจลงมายุ่นต่อสู้อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่กับพี่น้อง เพื่อชาติเพื่อแผ่นดินโดยไม่ต้องเป็นห่วงชีวิตของตัวเอง ไม่ต้องเป็นห่วงอนาคตของตัวเอง ไม่ต้องเป็นห่วงครอบครัวของตัวเอง ไม่ใช่ผมเป็นคนเก่ง หรือเป็นคนวิเศษ แต่ผมได้ถามใจตัวเอง ถามลูกเมียและญาติพี่น้องว่า ถ้าชีวิตของเราจะอยู่ด้วยความสุขสบายส่วนตัวแล้วปล่อยให้ประเทศชาติของเราอยู่ยบยับลงไปต่อหน้าต่อตา มันจะมีความสุขไปได้อย่างไร?

ผมถามมาแล้ว และพี่น้องทั้งหลายที่มาพร้อมต่อสู้กับผม ก็ได้พูดอย่างเดียวกันให้ผมได้ยินได้

ฟังทุกวันทุกวัน นั่นแหละ! คือสิ่งที่เราตัดสินใจ เมื่อเราได้ตัดสินใจร่วมกันแล้วว่า... ชีวิตเราครอบครัวเรา กิจการของเราจะเป็นอย่างไร ไม่สำคัญเท่ากับว่า **ชาติและแผ่นดินนี้จะเป็นอย่างไร? นี่คือนิสัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนรักชาติรักแผ่นดินอย่างพวกเราทุกคน..”**

นายสุเทพกล่าวทิ้งท้ายว่า กปปส.ยืนยันต่อคณะผู้บริหารและพนักงานสหภาพ เราไม่ได้ต่อสู้เพื่อประโยชน์ของใคร เพราะลาออกจากพรรคประชาธิปัตย์ (ปชป.) แล้ว และจะไม่กลับมาเป็นนักการเมืองอีก ไม่ได้เป็นการต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจ รวมถึงตนและเพื่อน ๆ ไม่ต้องการตำแหน่งใด ๆ เมื่อต่อสู้เสร็จแล้ว จะกลับบ้านไปเป็นประชาชนคนธรรมดา

❖ หัวหน้า คสช.ล้น ปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุด บอก....ยังมีอำนาจยังต้องทำตัวให้เล็กลง!

วันนี้ (๒๖ พ.ค.) ที่หอประชุมกิตติขจร กองบัญชาการกองทัพบก ผู้สื่อข่าวถามว่าพล.อ. ประยุทธ์จะรับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเองหรือไม่ โดย ผบ.ทบ. ตอบว่า ทำไม่ต้องถามในสิ่งที่มาไม่ถึง โดยตามขั้นตอนยังงังต้องมีนายกรัฐมนตรี

....การใช้อำนาจต้องระมัดระวังยังมีอำนาจมากยังต้องทำตัวให้เล็กลง อย่าคิดว่าตัวเองมีอำนาจแล้วจะทำได้ทุกอย่าง ผมไม่เคยคิดอย่างนั้น”

ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่.....ไอน์สไตน์

เรายังรู้ไม่ถึงหนึ่งในพันของหนึ่งเปอร์เซ็นต์
ที่ธรรมชาติเผยตัวให้เราดู

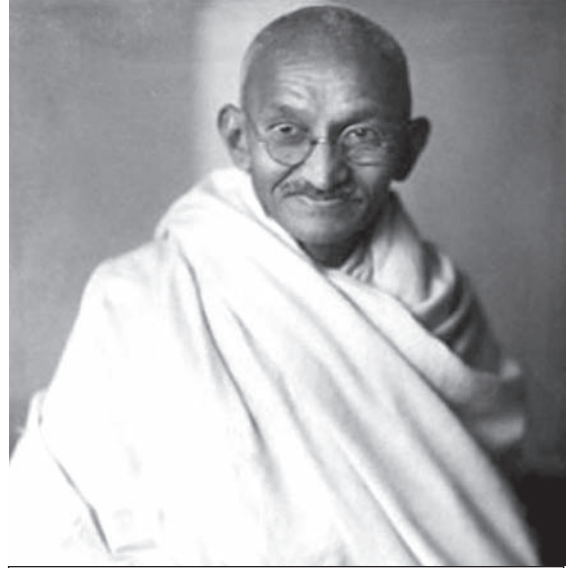
จงมองให้ลึก ลึกเข้าไปในธรรมชาติ แล้ว
ท่านจะเข้าใจทุกสิ่งดีขึ้น

เมื่อแมลงเต่าทองคลานไปบนพื้นโลก มันไม่รู้
เลยว่าผิวโลกโค้งมน เราช่างโง่เขลาที่ได้รู้ความจริง

เมื่อปัจจัยจำนวนมากเข้ามาสู่ปรากฏการณ์
อันซับซ้อน กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ส่วน
ใหญ่จะใช้ไม่ได้ การทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นมีความ
แม่นยำจำกัด เพราะมีตัวแปรมากมายมีปฏิกริยา
ร่วมกันในขณะที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะธรรมชาติ
ไม่มีระเบียบ

สิ่งที่ฉันเห็นในธรรมชาติคือโครงสร้างอัน
อัศจรรย์ที่เราไม่มีวันเข้าใจได้สมบูรณ์เลย

และนั่นทำให้ผู้เข้าถึงต้อง..อ่อนน้อมถ่อมตน
นี่คือการเข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง

ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่.....คานธี

ข้าพเจ้าไม่เคยอวดอ้างว่าตนเองมีสิ่งใดพิเศษ
กว่าผู้อื่น ข้าพเจ้ามิใช่ศาสดาพยากรณ์ ข้าพเจ้า
เป็นผู้แสวงหาลัทธิธรรม ด้วยความเจียมใจ
เจียมกาย และมีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหา
ลัทธิธรรมให้จนพบ ข้าพเจ้ายอมเสียสละทุกอย่าง
เพื่อจะได้เผชิญหน้ากับพระผู้เป็นเจ้า พฤติกรรม
ทุกประการของข้าพเจ้าไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสังคม
การเมือง มนุษยธรรม หรือจริยธรรม ล้วนมี
เป้าหมายในอันที่จะได้เผชิญหน้ากับพระผู้เป็นเจ้า

และโดยเหตุที่ข้าพเจ้าทราบดีว่า พระผู้
เป็นเจ้านั้นมักจะประทับกับผู้ที่ต่ำต้อยน้อยหน้า ที่
พระองค์ได้ทรงประทานกำเนิดมา มากกว่าที่จะ
ประทับกับผู้ที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าจึงพยายาม
ที่จะเข้าถึงผู้ที่ต่ำต้อยน้อยหน้า ข้าพเจ้าจะเข้าถึง
เขาเหล่านั้นโดยปราศจากการรับใช้เขาไม่ได้ ด้วย
เหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงฝึกฝืนที่จะรับใช้ ชนชั้นที่ถูก
กดขี่ บีทา แต่ข้าพเจ้าจะกระทำเช่นนั้นโดยไม่
ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงต้อง
เข้ายุ่งเกี่ยวกับการเมืองด้วยประการฉะนี้

จะเห็นได้ว่า ข้าพเจ้านั้นหาใช่เป็นนายไม่
หากเป็นคนใช้ของอินเดีย และของมนุษยชาติ

โดยผ่านการเป็นคนใช้ของอินเดีย และเป็นคนใช้ที่เจียมใจเจียมกาย คนใช้ที่ตื่นนอนต่อสู้อยู่ และยังหนีความผิดพลาดบกพร่องไปไม่พ้นข้าพเจ้าทราบดีว่าทางที่ข้าพเจ้าจะต้องเดินต่อไปนั้นจะทุรกันดาร ข้าพเจ้าจะต้องลดตนเองให้เหลือแค่ศูนย์ トラบใดที่คนเรายังไม่ทำตนให้เป็นคนสุดท้ายในบรรดาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันแล้วไซ้ トラบนั้น เขาจะไม่มีทางบรรลุความหลุดพ้นได้ อหิงสา เป็นขอบเขตสุดท้ายแห่งการเจียมใจเจียมกาย

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศใด ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องตกแต่งประจำสำนักของพระราชชา ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ ของชาวมุสลิม ชาวยุโรป และชาวปาเลซี เช่นเดียวกับที่เป็นคนรับใช้ของชาวฮินดู คนรับใช้นั้นต้องการเพียงความรัก ความเมตตา หาใช่เกียรติยศหรือชื่อเสียงไม่ และトラบใดที่ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ トラบนั้นข้าพเจ้าก็คงได้รับความรัก ความเมตตาเป็นแน่นอน

ยิ่งเล็ก ยิ่งใหญ่.....สมณะโพธิรักษ์

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเราก่อกรรมอยู่ตลอดเวลาไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภยศหรือ? ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญ คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ? ก็เห็นแต่ว่า ผู้คนเขารับไม่ได้ เขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำ จนตนเองออกรู้สึกที่ว่า เราเหมือน “นกแร้ง” ตัวหนึ่ง ที่มีเพื่อนฝูงหมู่เล็กหมู่น้อย กระจัดกระจายอยู่ในสังคมประเทศ

แต่ก็ไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้อยชีวิตอะไรหรอก ก็รู้อยู่ว่าตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ควรหรือไม่ เท่าใด ก็เพียรตรวจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้นจะมากเกิดมาอย่างไร จะกี่ชาติ อาตมาชัดเจนจริง ๆ ว่า มันไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่ากับการเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบอย่างจบสมบูรณ์ที่สุด ไม่มีวิชาความรู้

แขนงไหนใดอื่นเลยในโลกจะรวมเอาความครบพร้อมแห่ง “สรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็นคน” ไว้ได้เท่า “วิชาพุทธศาสตร์”

อาตมาจึงขอมิชีวิตอยู่กับ “วิชา” นี้แลตลอดกาลนาน แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติ ๆ ๆ ๆ ก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการนิทนาว่าร้ายไม่ได้รับสรรเสริญ ก็ขอแค่...อยู่กับสัทธรรม!

สำหรับส่วนของ “สุข” อาตมาก็เข้าใจแล้วในโลกียสุขกับโลกุตระสุข และอาตมาย่อมมุ่งอาศัย “อุปสมสุขที่เป็นโลกุตระสุข” ตามความสามารถของตนแน่แท้ ดังนั้น หากจะเหลือ “อัฐิแห่งกามสุขัลลิกานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลกียสุข” ฝั่งหนึ่ง (อันตา) อาตมาก็ต้องล้างของตนแน่ หรือจะเหลือ “อัฐิแห่งอัตตคิลมถานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลกียสุข” (อันตา) อีกฝั่งหนึ่ง อาตมาก็ต้องจัดการไม่ให้เหลือให้ได้จริง ๆ

“สุขอันสงบจากอัสสาทะแห่งโลกีย์” นี้แลสุดวิเศษยิ่งจริงแท้

คุณละ!...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ? [๓](#) อ่านต่อฉบับหน้า

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

ประชาธิปไตยที่ตีมิใช่ตัดสินกันที่การเลือกตั้งเท่านั้น
แต่การเลือกตั้งที่ไม่เป็นธรรม
ก็คือเครื่องมือหาเงินของมหาอำนาจทุนนิยมสามัญ

ขอขอบคุณ

ขอขอบคุณมวลมหาประชาชนที่ออกมาชุมนุมกับแกนนำ กปปส. ที่ผ่านมา ช่วยให้รัฐบาลยุคนายกรัฐมนตรีชื่อ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ภู่นี้ ๒.๒ ล้านล้านบาทไม่สำเร็จ ประชาชนไทยทุกคนที่มีสัญชาติไทยไม่ต้องเป็นหนี้เป็นเวลา ๕๐ ปีอย่างเฉียดฉิว!

เฮ้อ! ค่อยหายใจโล่งปอด

และขอขอบคุณฝ่ายทหารที่ออกมาประกาศกฎอัยการศึก และประกาศควบคุมอำนาจการปกครองประเทศ ช่วยให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนผู้บริสุทธิ์ ทำให้ไม่มีการยิงระเบิด M๗๙ และ M.๑๖ หรือด้วยอาวุธต่าง ๆ ใส่ประชาชนที่บริสุทธิ์

อีกทั้งยังช่วยหยุดยั้งการข่มขู่ศาลด้วยวิธีต่าง ๆ นานา

จากเหตุการณ์ต่าง ๆ มาถึงวันนี้ ประชาชนเริ่มเข้าใจชัดแล้วว่า ประชาธิปไตยที่ตีมิใช่ตัดสินกันที่การเลือกตั้งเท่านั้น แต่การเลือกตั้งที่ไม่เป็นธรรมก็คือเครื่องมือหาเงินของมหาอำนาจทุนนิยมสามัญที่สามารถซื้อประชาชนที่เห็นแก่ตัวจัดในแต่ละประเทศ ให้เลือกผู้แทนที่เป็นข้าของทุนนิยมสามัญมาสูบเลือดเนื้อวิญญาณของคนในชาตินั้น ๆ ให้สิ้นชาติสิ้นแผ่นดินได้

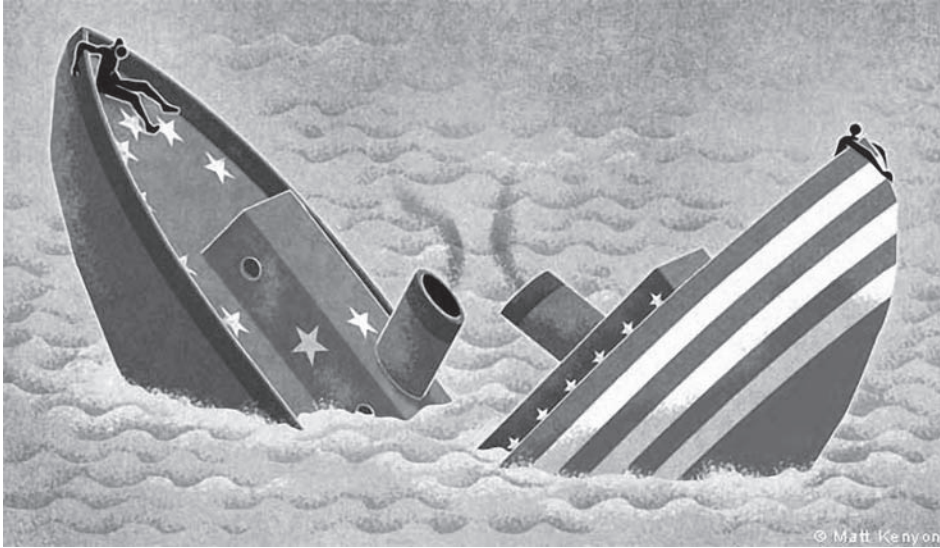
๒

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๖

คนพิวชาวที่มีอายุมากกว่า ๘๕ มีความเสี่ยงกว่าคนทั่วไป ๖ เท่า
และมีอัตราการฆ่าตัวตายที่สำเร็จสูงด้วย
และด้วย “วัฒนธรรมปืน” (มีปืนกว่า ๒๐๐ ล้านกระบอก)
สหรัฐฯจึงเป็นประเทศที่มีอัตราการฆ่าตัวตายด้วยปืนสูงที่สุดในโลก

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

● ในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมที่ร่ำรวย
เยาวชนจำนวน ๑.๒๕ ล้านคนตั้งครกในแต่ละปี
และประมาณ ๓๖๐,๐๐๐ กลายเป็นคุณแม่วัย
วัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนหญิงชาว
อเมริกันมีอัตราตั้งครกสูงเป็น ๒ เท่าของ
ประเทศอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในทุกจำนวนเยาวชน
หญิงอายุระหว่าง ๑๕-๑๙ ปี จำนวน ๑,๐๐๐ คน
มีอัตราตั้งครกและออกลูกสูงถึง ๕๒.๑ คน ใน
ขณะที่ญี่ปุ่นและเกาหลีมีอัตราเพียงพันละ ๔.๖
และ ๒.๙ คนเท่านั้น สรุปได้ว่าร้อยละ ๒๒ ของ
หญิงอเมริกันอายุ ๒๐ ปีตั้งครกในวัยเยาวชน
อัตรานี้เป็นอัตราที่สูงและตรงข้ามกับแนวโน้มใน
ประเทศทั่วโลก ซึ่งสตรีจะมีลูกช้าลง สตรีใน

ประเทศสเปนและเนเธอร์แลนด์โดยเฉลี่ยมีลูก
เมื่ออายุเกือบ ๓๐ แนวโน้มในปัจจุบันคือสตรีจะ
แต่งงานช้าลงหรือไม่แต่งงาน โดยเฉลี่ย แม่อายุน้อย
มักมีชีวิตไม่มั่นคง มักมีฐานะยากจนและต้อง
ออกจากโรงเรียนมากกว่าปกติสองเท่า มีสิ่งที่
บ่งชี้ว่าแม่วัยเด็กมักมีภูมิหลังที่ยากจน และ
ต้นเหตุของการตั้งครกในวัยเด็กได้แก่ปัญหา
ทางการเงินและอารมณ์ในวัยเด็กรวมทั้งมารดา
เคยตั้งครกในวัยเด็กด้วย เกิดอะไรขึ้นกับสังคม
อเมริกัน เพราะเยาวชนอเมริกันไม่น่าจะตกอยู่ใน
สภาวะดังกล่าว สหรัฐฯเป็นสังคมที่ไม่บังคับให้มี
เพศศึกษาในโรงเรียน สิ่งที่จะช่วยสร้างความเข้าใจว่า
เชกส์เป็นเรื่องธรรมดาและทุกคนในโลกต่างมีเชกส์

ได้แก่โทรทัศน์และภาพยนตร์ ซึ่งมักแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง (เจอกันตอนเช้านอนกันตอนสายหรือเจอกันตอนบ่าย นอนกันตอนค่ำ???) รวมทั้งการที่สังคมมีความเป็นปัจเจกและมีเสรีภาพสูง???

● ตลอด ๔๕ ปีที่ผ่านมา อัตราการฆ่าตัวตายทั่วโลกสูงขึ้น ๖๐ เปอร์เซ็นต์ และองค์การอนามัยโลกประเมินว่า ในปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) มีคนเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตายทั่วโลกประมาณหนึ่งล้านคน ในขณะที่จำนวนของการพยายามฆ่าตัวตายสูงกว่านี้ประมาณ ๒๐ เท่า และการฆ่าตัวตายเป็นต้นเหตุการตายที่สูงเป็นอันดับ ๓ สำหรับผู้ที่อายุระหว่าง ๑๕-๓๔ และเป็นจำนวนการตายที่สูงกว่าการตายที่เกิดจากการขัดแย้งจนต้องใช้อาวุธทั่วโลกเสียอีก

สำหรับในสหรัฐฯ ชาวอเมริกันที่ตายจากการฆ่าตัวตายมีจำนวนสูงกว่าที่ตายจากการฆาตกรรมในปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) ผู้ที่ตายจากการฆ่าตัวตายมีจำนวนสูงกว่าการตายจากการฆาตกรรม ๑.๗ เท่า ผู้ที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ได้แก่ชาวไร่ชาวนาที่ต้องพ่ายแพ้ต่อการเกษตรแบบอุตสาหกรรม คนสูงอายุที่ถูกทอดทิ้งและเยาวชนที่ไม่สามารถทนกับแรงกดดันของสังคมสมัยใหม่ได้ คนผิวขาวที่มีอายุมากกว่า ๔๕ มีความเสี่ยงกว่าคนทั่วไป ๖ เท่า และมีอัตราการฆ่าตัวตายที่สำเร็จสูงด้วย และด้วย “วัฒนธรรมปืน” (มีปืนกว่า ๒๐๐ ล้านกระบอก) สหรัฐฯจึงเป็นประเทศที่มีอัตราการฆ่าตัวตายด้วยปืนสูงที่สุดในโลก

หนังสือพิมพ์มติชนประจำวันที่๑ตุลาคม๒๕๔๙ รายงานว่าองค์การอนามัยโลก ได้เปิดเผยสถิติการฆ่าตัวตายของประเทศต่างๆ ดังนี้ :-

ญี่ปุ่น	๒๔.๑	คนต่อแสนคน
สวีเดน	๑๓.๕	คนต่อแสนคน
สหรัฐฯ	๑๐.๕	คนต่อแสนคน
ไทย	๗.๗	คนต่อแสนคน

(ติดอันดับอีกแล้ว)

ประเทศไทยซึ่งวิ่งไล่ตามระบบทุนนิยมอย่างคลั่งไคล้มาเป็นสิบ ๆ ปี ก็กำลังรีบทำสถิติเพื่อไต่

อันดับการฆ่าตัวตายอย่างรีบร้อนเช่นเดียวกัน???

● “เงินทองคือของมายาข้าวปลาคือของจริง” คำกล่าวเช่นนั้นเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของอาหารซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัย ๔ ของมนุษย์ ขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นได้ว่ารัฐบาลไทยให้ความสำคัญแก่เกษตรกรน้อยกว่าที่ควรมาก และยังเปิดโอกาสให้อาหารจากภายนอกเข้ามาตีตลาดอาหารจากการผลิตภายในประเทศด้วย เช่น การเซ็นสัญญาการค้าเสรีกับจีน ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ซึ่งยินยอมให้ประเทศทั้ง ๓ ดังกล่าวส่งกระเทียม พืชเมืองหนาว นม ไวน์ ฯลฯ เข้ามาจำหน่ายได้อย่างเสรี ซึ่งเป็นการทำลายความมั่นคงด้านอาหารและความสามารถในการพึ่งตนเองของประเทศอย่างน่าอดสู ทั้งนี้เพื่อแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์ในด้านโทรศัพท์มือถือ และอะไหล่รถยนต์ซึ่งเป็นของนายทุนไม่กี่คน และก็ต้องพึ่งต่างชาติอยู่ดี ในขณะที่สหรัฐฯ ประชาคมยุโรปและญี่ปุ่นต่างให้การสนับสนุนแก่เกษตรกรเป็นเงินจำนวนมหาศาล นอกจากสนับสนุนเกษตรกรรมภายในประเทศแล้ว ประเทศเหล่านั้นยังส่งอาหารราคาถูกเนื่องจากได้เงินสนับสนุนไปยึดตลาดในประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ ตามแผนการล่าอาณานิคมด้านอาหารอีกด้วย!!!

ประเทศในประชาคมยุโรปให้เงินสนับสนุนเกษตรกรทุกประเภท ภายใต้นโยบาย Common Agricultural Policy เป็นจำนวนเงินมหาศาล ตัวอย่างเช่นวัวแต่ละตัวจากจำนวน ๒๑ ล้านตัวที่เลี้ยงอยู่ จะได้เงินสนับสนุนตัวละ ๒.๕๐ ดอลลาร์ต่อวัน ซึ่งจำนวนเงินที่ได้ทำให้วัวแต่ละตัวสามารถเดินทางท่องเที่ยวรอบโลกได้อย่างน้อยปีละครั้ง อย่างไรก็ตาม วัวสัญญาชาติญี่ปุ่นเป็นวัวที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินสูงที่สุด โดยได้รับการสนับสนุนถึงตัวละ ๗.๕ ดอลลาร์ต่อวัน และถ้าเนื้อวัวญี่ปุ่นเดินทางท่องเที่ยวรอบโลกพร้อมวัวยุโรป วัวญี่ปุ่นจะได้บินในชั้นธุรกิจเลยทีเดียว

สำหรับสหรัฐฯ ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) สหรัฐฯได้เพิ่มเงินสนับสนุนและการช่วยเหลืออื่น ๆ ให้

เกษตรกร (บริษัทข้ามชาติด้านการเกษตร) อีกเป็นจำนวนมาก จนอยู่ระดับเดียวกับประชาคมยุโรป ซึ่งจะเป็นเงินถึง ๑๘๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในระยะเวลา ๑๐ ปี ข้างหน้า และจะสนับสนุนโดยไม่สนใจกับปริมาณความต้องการของตลาดด้วย โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้มีการผลิตที่เกินความต้องการ เพื่อกดราคาในตลาดโลกให้ตกต่ำลงอีก ซึ่งหมายถึงความพินาศย่อยยับของเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนา วิธีการทำลายเกษตรกรในประเทศกำลังพัฒนาอีกวิธีหนึ่งคือ การกดต้นทุนให้เกษตรกรดังกล่าวผลิตแต่วัตถุดิบ เพื่อการส่งออกเท่านั้น เพื่อไม่ให้ผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่ม โดยการตั้งภาษีขาเข้าสำหรับผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปให้สูงกว่าที่ควร ในขณะที่คนหนึ่งในห้าของโลก มีรายได้ต่ำกว่าวันละหนึ่งดอลลาร์หรือประมาณ ๓๗ บาทต่อวัน สหรัฐฯและพวกกลับซ้ำเติมด้วยการกระทำดังกล่าว

● ในกว่า ๖๐ ประเทศทั่วโลก มีกับระเบิดกว่า ๑๐๐ ล้านลูกถูกฝังอยู่ เพราะความขัดแย้งต่าง ๆ ของมนุษย์ในระยะเวลาที่ผ่านมา ชาวกัมพูชาหนึ่งในทุก ๆ ๒๓๖ คน มีมือหรือเท้าด้วนเพราะกับระเบิด และยังมีกับระเบิดอีกนับแสนลูก ที่รอการระเบิดหรือการกำจัดตลอดแนวชายแดนไทยและกัมพูชา

กับระเบิดถูกใช้ครั้งแรกในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพื่อปกป้องพื้นที่ และเพราะมันมีราคาเพียงลูกละ ๓.๕ ดอลลาร์หรือ ๑๓๐ บาท มันจึงถูกใช้ตลอดมาอย่างกว้างขวางและหลังการสู้รบ กับระเบิดซึ่งไม่ถูกกำจัดทำร้ายร่างกายและจิตใจของพลเรือนผู้บริสุทธิ์อย่างสาหัส องค์การรณรงค์เพื่อเลิกการใช้กับระเบิดสากล (International Campaign to Ban Landmines- ICBL) เรียกกับระเบิดว่า “อาวุธที่ผิดกฎหมาย” เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) มีการประชุมเพื่อยกเลิกการใช้กับระเบิดและ ๑๓๔ ประเทศ ได้ลงนามในสัญญาเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๐๐๓ (๒๕๔๗) บรรดาสมาชิกตกลงเลิกใช้กับระเบิดและทำลาย

กับระเบิดที่มีอยู่ในคลังเก็บของตนทั้งหมด และมีการสมทบทุนเพื่อกู้กับระเบิดในประเทศต่าง ๆ เป็นเงิน ๓๐๙ ล้านดอลลาร์ด้วย อย่างไรก็ตาม มี ๔๗ ประเทศยังไม่ได้ลงนามในสัญญาและประเทศเหล่านั้นยังมีกับระเบิดเก็บไว้รวมกันถึง ๒๐๐ ล้านลูกด้วย ประเทศที่เป็นสมาชิกถาวรของสภาความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติคือสหรัฐฯ รัสเซียและจีนต่างก็ไม่ยอมลงนาม โดยเฉพาะสหรัฐฯถึงกับต่อต้านและบริษัทยุอเมริกา ๓๐ บริษัทปฏิเสธที่จะผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์ต่อต้านกับระเบิดด้วย ผู้คนส่วนใหญ่ที่ถูกสังหารหรือพิการเพราะกับระเบิด ต่างก็เป็นผู้คนที่ไม่มีอำนาจใด ๆ และประเทศที่มีกับระเบิดฝังอยู่มากที่สุด ก็มักเป็นประเทศที่ยากจนที่สุด ประเทศเหล่านี้ขาดทรัพยากรทุกชนิดสำหรับการกู้ระเบิด และมีระบบการรักษาพยาบาลที่ย่ำแย่ และไม่ดีพอที่จะช่วยผู้รอดชีวิต

สำหรับสหรัฐฯ นอกจากไม่ร่วมลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้แล้ว สหรัฐฯยังไม่ร่วมลงนามในสนธิสัญญาอื่น ๆ อีก เช่น สนธิสัญญาการไม่ใช้แรงงานเด็ก สนธิสัญญาตั้งศาลอาชญากรรมโลก สนธิสัญญาลดการผลิตอาวุธปืนขนาดเล็ก รวมทั้งถอนตัวจากการเจรจาที่นครเกียโวโตในเรื่อง “โลกร้อน” ด้วย ฉะนั้น สหรัฐฯซึ่งมีคริสต์ชนเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ และถือได้ว่าเป็นประเทศที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม กลับเป็นประเทศที่ให้คุณค่ากับ “ความเมตตา” และ “ความยุติธรรม” ดังที่พระเยซูคริสต์ได้สั่งสอนไว้น้อยมาก ???

● จอห์น เพอร์กินส์ ผู้แต่งหนังสือเรื่อง “พหุชนชาติทางเศรษฐกิจ” หรือ Confession of An Economic Hitman ซึ่งเป็นหนังสือขายดีระดับโลก กล่าวว่า “สถิติของเราเองเกี่ยวกับความรุนแรง ความหูดุ การเสพติด การหย่าร้างและอาชญากรรม แสดงให้เห็นว่าแม้เราจะถือได้ว่าเป็นหนึ่งในสังคมที่มั่งคั่งที่สุดในประวัติศาสตร์ มันก็อาจกลายเป็นสังคมที่มีความ

สุขที่น้อยที่สุดในเวลาเดียวกัน ทำไมเราจึงจะต้องให้คนอื่นเอาอย่างเรา”

องค์กร New Economic Foundation (NEF) ของอังกฤษ ได้เปิดเผยผลการสำรวจที่เรียกว่า ดัชนีแอปปี แพลเน็ตหรือโลกที่มีความสุขว่า วานูอาตูซึ่งเป็นประเทศเกาะเล็ก ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นประเทศที่ประชาชนมีความสุขที่สุด โดยมีประเทศไทยอยู่อันดับ ๓๒ และมีสิงคโปร์และสหรัฐฯ อยู่อันดับที่ ๑๓๑ และ ๑๕๐ ตามลำดับ ฉะนั้น ข้อมูลข้างต้นและผลการวิจัยดังกล่าวยืนยันได้อย่างชัดเจนว่า สหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในด้านสังคมและคุณธรรม ???

๒๐. สหรัฐฯ ผู้โดดเดี่ยว : ในสมัยสงครามเย็นความรู้สึกต่อต้านสหรัฐฯ ในยุโรปถูกถ่วงดุลโดยความรู้สึกต่อต้านสหภาพโซเวียต ในปี ๑๙๕๗ (๒๕๐๐) การสำรวจทัศนคติแสดงว่าผู้ที่มีความเห็นด้านลบต่อสหรัฐฯ ไม่เคยมีเกินร้อยละ ๒๕ แม้จะมีบางส่วนซึ่งมีความสงสัยอย่างรุนแรงต่ออิทธิพลที่เกินพอติของสหรัฐฯ ในสังคมโลก ในปี ๑๙๗๙ (๒๕๒๒) ร้อยละ ๖๓ ก็ยังชื่นชอบสหรัฐฯ แต่พอถึงปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ซึ่งเป็นปีที่ประธานาธิบดีโรนัล เรแกน ของสหรัฐฯ เริ่มผลักดัน “ทุนนิยมเสรี” อย่างจริงจัง ทัศนคติของชาวยุโรปก็เริ่มเปลี่ยนแปลง ในปี ๑๙๘๔ (๒๕๒๗) ชาวฝรั่งเศสร้อยละ ๔๔ เท่านั้นที่นิยมสหรัฐฯ และร้อยละ ๑๕ ต่อต้านสหรัฐฯ ระบบเศรษฐกิจเสรีอย่างสุดขีดและนโยบายเฝ้าระวังหน้า รวมทั้งการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของสหรัฐฯ ได้ส่งผลในด้านลบต่อความคิดเห็นของคนทั่วโลก และนำไปสู่การที่ยุโรปต่อต้านอาหารตัดต่อพันธุกรรมของสหรัฐฯ การคัดค้านอย่างแน่นหนาของเยอรมัน รัสเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝรั่งเศสในคณะมนตรีความมั่นคงในกรณีอิรัก รวมทั้งการที่บราซิลและเยอรมันได้สั่งให้หน่วยงานของรัฐ เปลี่ยนจากระบบของไมโครซอฟท์ของสหรัฐฯ ไปเป็นระบบอื่น แสดงให้เห็นได้ชัดเจนถึงท่าทีที่เปลี่ยนไปทั่วโลก ในปี ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ตัวอย่างของทัศนคติด้านลบ

ต่อสหรัฐฯ มีดังนี้ :-

ประเทศ	ทัศนคติด้านลบ
อินโดนีเซีย	๙๐ %
จอร์แดน	๗๕ %
อียิปต์	๖๙ %
ปากีสถาน	๖๙ %
อาร์เจนตินา	๖๖ %
เลบานอน	๕๙ %
บราซิล	๕๐ %
เกาหลี	๔๔ %

นอกจากนี้ ความนิยมในสหรัฐฯ ตกต่ำลงไม่มากนักน้อยในทุกประเทศทั่วโลก ที่มีการสำรวจทัศนคติของประชาชน สำหรับในโลกอาหรับ ๖ ประเทศ มีกระแสคัดค้านทุกประเทศ โดยในซาอุดี และอียิปต์ มีประชาชนเห็นด้วยกับการรุกรานอิรักเพียงร้อยละ ๙ และ ๑๔ ตามลำดับ ยิ่งกว่านั้น หลังจากมีการรุกรานได้หนึ่งปี กระแสต่อต้านยิ่งรุนแรงขึ้น แทนที่จะลดลง !!!

ในเดือนมิถุนายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ชาวยุโรปแสดงความปรารถนาอย่างชัดเจนที่จะเป็นอิสระจะอิทธิพลทางด้านการทูตและความมั่นคงของสหรัฐฯ มากขึ้น และเมื่อนายยอร์ช บุช (ลูก) เดินทางไปเยี่ยมสหราชอาณาจักรในเดือนพฤศจิกายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) การสำรวจทัศนคติที่ทำโดย “คณะกรรมการยุโรป” เปิดเผยว่าชาวยุโรปมีความเห็นว่า สหรัฐฯ เป็นภัยร้ายแรงต่อสันติภาพของโลก พอ ๆ กับเกาหลีเหนือ ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คนมีงานผู้ที่มีภาระงาน...
เป็นผู้มีศีล ไม่หย่อนยาน
เป็นผู้มีศีล จนเป็นฉนวน
เป็นผู้มีศีล จนเกิดญาณ
เป็นผู้ไม่มี ความรำคาญ
เป็นบุคคล ผู้เบิกบาน
คนสมบูรณ์ ด้วยการงาน
จึงจะเป็นผู้ถึง นิพพาน

● สมณะโพธิรักษ์ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙

- “สัตว์” ไม่ใช่ที่ร่างกาย
อยู่ที่ใจนี้แหละหนอ
รักโลกหลงไม่รู้พอ
กิเลสก่อ “สัตว์” ในตน

เหตุที่ตรัสว่า “สัตว์”

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งสร้างถวายแด่พระศาสดา ใกล้กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล

ครั้งนั้น **ภิกษุราคะ** ได้เข้าไปเฝ้าพระศาสดา ถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ที่ทรงเรียกว่าลัทธิ นั้น ด้วยเหตุมีประมาณเท่าไรหนอ จิตรัสว่า ลัทธิ”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสตอบ “ดูก่อนราคะ **เพราะเหตุที่มีความพอใจในรูป** มีความกำหนด (ใคร่อยากในกามคุณ) ในรูป มีความเพติดเพลินในรูป มีความทะยานอยากในรูป เป็นผู้ผูกพันในรูป เป็นผู้เกี่ยวข้องในรูป ดังนี้จึงเรียกว่า ลัทธิ

เพราะเหตุที่มีความพอใจในเวทนา (ความรู้สึก) มีความกำหนดในเวทนามีความเพติดเพลินในเวทนา มีความทะยานอยากในเวทนา เป็นผู้ผูกพันในเวทนา เป็นผู้เกี่ยวข้องในเวทนา ดังนี้จึงเรียกว่า ลัทธิ

เพราะเหตุที่มีความพอใจในสัญญา (ความทรงจำกำหนดหมาย) มีความกำหนดในสัญญามีความเพติดเพลินในสัญญา มีความทะยานอยากในสัญญา เป็นผู้ผูกพันในสัญญา เป็นผู้เกี่ยวข้องในสัญญา ดังนี้จึงเรียกว่า ลัทธิ

เพราะเหตุที่มีความพอใจในสังขาร (การปรุงแต่งจิต) มีความกำหนดในสังขาร มีความเพติดเพลินในสังขาร มีความทะยานอยากในสังขาร เป็นผู้ผูกพันในสังขาร เป็นผู้เกี่ยวข้องในสังขาร ดังนี้จึงเรียกว่า ลัทธิ

เพราะเหตุที่มีความพอใจในวิญญาน (ความรู้แจ้งอารมณ์) มีความกำหนดในวิญญาน มีความเพติดเพลินในวิญญาน มีความทะยานอยากในวิญญาน เป็นผู้ผูกพันในวิญญาน เป็นผู้เกี่ยวข้องในวิญญาน ดังนี้จึงเรียกว่า ลัทธิ

ดูก่อนราคะ เปรียบเสมือนเด็กชายหรือ

เด็กหญิง มีของเล่นเล่นอยู่ตามเรือนทั้งหลาย เป็นผู้ยังมีความพอใจในของเล่น ยังมีความกำหนดในของเล่น ยังมีความรักในของเล่น ยังมีความกระหายในของเล่น ยังมีความกระวนกระวายในของเล่น ยังมีความทะยานอยากในของเล่นเหล่านั้นอยู่เพียงใด ย่อมอาลัย ย่อมอยากเล่น ย่อมหวงแหน **ย่อมยึดถือของเล่นทั้งหลายอยู่เพียงนั้น**

แต่ว่าหากในกาลใด เด็กชายหรือเด็กหญิงนั้น เป็นผู้ไม่มีความพอใจในของเล่น ไม่มีความกำหนดในของเล่น ไม่มีความรักในของเล่น ไม่มีความกระหายในของเล่น ไม่มีความกระวนกระวายในของเล่น ไม่มีความทะยานอยากในของเล่นเหล่านั้นแล้ว

ในกาลนั้นแหละ เด็กชายหรือเด็กหญิงนั้น ย่อมรื้อ ย่อมยื้อแย่ง **ย่อมกำจัดของเล่นด้วยมือและเท้า** ทำให้ของเล่นนั้นเล่นไม่ได้ ฉันทใด

แม้ฉันทนั้นเธอก็จงรื้อ จงยื้อแย่ง จงกำจัด **จงทำให้รูปไม่ได้เป็นของเล่น** จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา (ความดิ้นรนปรารถนา)

จงรื้อ จงยื้อแย่ง จงกำจัด **จงทำให้เวทนาไม่ได้เป็นของเล่น** จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

จงรื้อ จงยื้อแย่ง จงกำจัด **จงทำให้สัญญาไม่ได้เป็นของเล่น** จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

จงรื้อ จงยื้อแย่ง จงกำจัด **จงทำให้สังขารไม่ได้เป็นของเล่น** จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

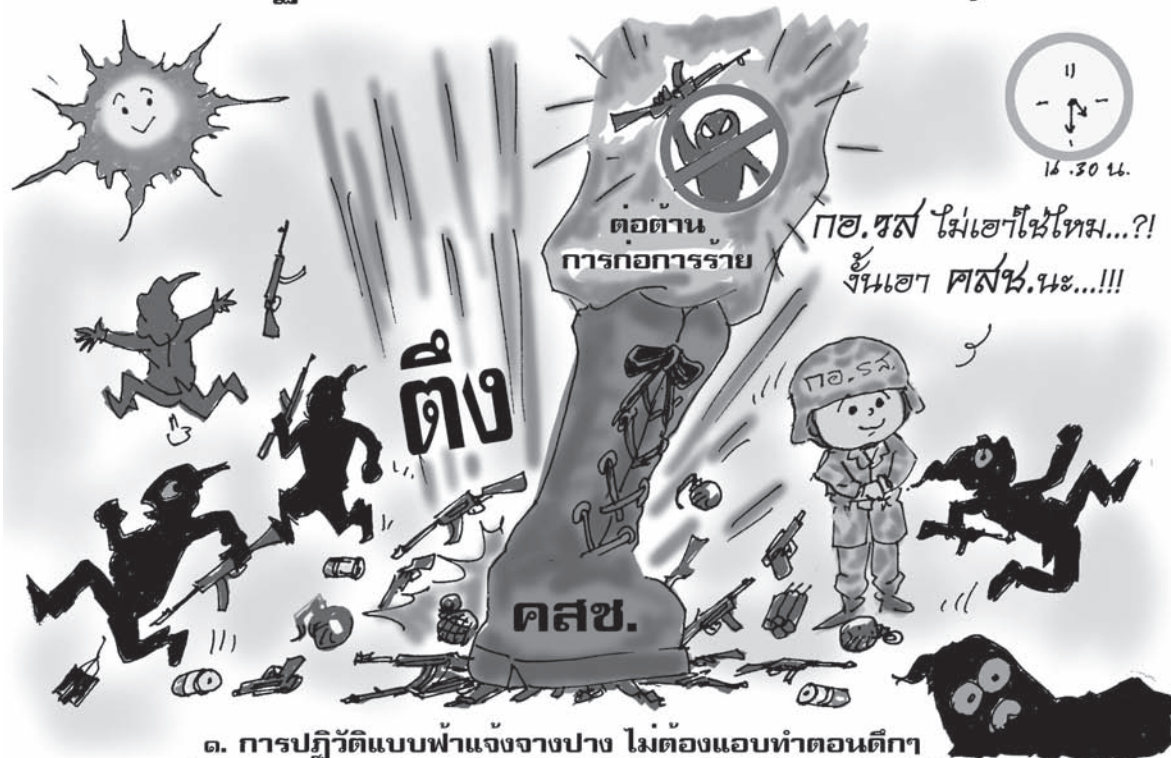
จงรื้อ จงยื้อแย่ง จงกำจัด **จงทำให้วิญญานไม่ได้เป็นของเล่น** จงปฏิบัติเพื่อความสิ้นไปแห่งตัณหา

ดูก่อนราคะ **เพราะว่าความสิ้นไปแห่งตัณหา นั้น เป็นนิพพาน (ดับกิเลสสนิทสิ้นเกลี้ยง)”**

๒

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ “ลัทธิสูตร” ข้อ ๓๖๗)

การปฏิวัติอย่างนี้มีแต่ไทยเท่านั้น (Thailand Only)

ตอนระบอบทักษิณ
ทำลายประชาธิปไตย
เพ่งไปอยู่ที่ไหนกันเนอะ!

๓. ฝ่ายต่อต้านพากันจุดเทียนประท้วง ทำกันอย่างสงบ

ต้องคอยให้กำลังใจให้ทหาร ช่วยกันปฏิรูปประเทศไทย ให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์
ตามคำปฏิญาณ ต่อหน้าพวงมาลัยน่านุชาต ๗๖

๔. อย่าลืมปฏิวัติเสียของเพราะปล่อยให้องเสีย ไม่เอาภาระ
พากันนอนตีพุง เลี้ยงตายหะ มาจนทุกวันนี้

“ทหารทำรัฐประหาร...เขียนรัฐธรรมนูญ...
เลือกตั้ง...รัฐประหาร...” วงจรหนึ่ง กับ
“นักการเมืองโกงกิน... ซื่อเลียง...
เข้ามามีอำนาจ...โกงกิน...” อีกวงจรหนึ่ง
ถ้าได้รับการชักนำอย่างเหมาะสมเพื่อให้
“พลังความขัดแย้งสองสาย” พุ่งสู่เป้าหมายจุดเดียวกัน
ก็จักกลายเป็นมวลพลังอันไพศาลที่มากกว่าปรกติถึงสองเท่า

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

คำนำผู้เขียน

หนังสือ “เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ประเทศไทย” นี้ มีพื้นฐานมาจากการวิจัยเรื่อง “สถานะของระบบการเมืองไทยภายใต้กรอบธรรม-วิทยาแห่งพลเมืองของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ภายใต้ชุดโครงการวิจัย “วิกฤติความแตกแยกของธรรมวิทยาแห่งพลเมือง : การศึกษาคำประกาศธรรมของประกาศกร่วมสมัย” ซึ่งมีศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ จันทรวงศ์ เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย โดยทุนสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยและสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งต่อมาผู้เขียนได้พัฒนาเป็นหนังสือ ๓ เล่ม ได้แก่ “ทาง

ออกวิกฤติความขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทย”, “สังคมวิทยาของความแตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทย”, และ “ทางสู่ความปรองดองของชาติ” ตลอดจนได้เรียบเรียงเนื้อหาใหม่ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในหนังสือเล่มนี้

สมมติฐานตามที่คุณเขียนเสนอไว้ก็คือ รากฐานแห่งปัญหาสำคัญของระบบสังคมการเมืองไทยที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เกิดจากการนำ “โครงสร้างส่วนบน” ของการเมืองแบบประชาธิปไตยอันมีพื้นฐานอยู่บนมโนทัศน์สำคัญเรื่อง “สิทธิ” จากอารยธรรมทางตะวันตกเข้ามาใช้กับบ้านเมืองเรา โดยที่ยัง

ไม่ได้เชื่อมโยงให้เข้ากับรากฐานด้าน **“ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง”** ใน **“โครงสร้างส่วนลึก”** ทางสังคมวัฒนธรรมของไทยที่ดำรงเป็นพื้นฐานอยู่ก่อน จึงส่งผลทำให้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของไทยประสบกับปัญหามาตลอดระยะเวลา ๘๑ ปี นับแต่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๕ ทั้งนี้ข้อเสนอสำหรับเป็นทางออกของปัญหาดังกล่าวก็คือ **“วาทกรรม”** (discourse) แห่งราชดำรัสเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญา ซึ่งเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมของสังคมไทยแต่เดิมมาเป็นตัวเชื่อม **“ประชาธิปไตย”** ในโครงสร้างส่วนบนทางการเมือง ให้เข้ากับรากฐานทางด้าน **“คุณธรรมจริยธรรม”** หรือ **“ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง”** ในโครงสร้างส่วนลึกของสังคมไทย เพื่อเสริมสร้างให้เกิดเป็นระบบ **“ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม”** ในประเทศชาติของเรา

ขณะเดียวกันเมื่อกลุ่มชนชั้นนำ (power elites) ในบ้านเมืองที่ขัดแย้งกันอยู่สองฝ่ายทุกวันนี้ ต่างพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อหวังจะรักษาสถานะเดิมแห่งอำนาจของตน (status quo) โดยถ้าฝ่ายหนึ่งพยายามใช้ **“วิธีพิเศษ”** ที่ไม่ใช่วิถีทางประชาธิปไตยเพื่อเอาชนะฝ่ายตรงข้าม มวลชนฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการที่ไม่เป็นประชาธิปไตย ก็คงไม่ยินยอมและออกมาต่อต้านถึงที่สุด

แต่ครั้งอีกฝ่ายหนึ่งพยายามจะดำรงระบบการเลือกตั้งแบบประชาธิปไตยที่มีการใช้เงินจำนวนมากสำหรับการหาเสียงและซื้อเสียงอันนำมาซึ่งการทุจริตโกงกินของนักการเมืองเพื่อสะสมทุนไว้ใช้แข่งขันเลือกตั้ง และเป็นวิถีทางที่ทำให้ฝ่ายตนได้เปรียบในการรักษาอำนาจผ่านระบบการเลือกตั้งแบบนี้ มวลชนฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เห็นด้วยก็คงจะไม่ยินยอม และออกมาต่อต้านอย่างถึงที่สุดอีกเช่นกัน

วิกฤตการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิด

ขึ้นครั้งนี้ จึงกลายเป็น **“โอกาส”** ของการพัฒนา ระบบสังคมการเมืองไทยครั้งสำคัญเพราะ **“พลังความขัดแย้ง”** ที่เกิดจาก **“มวลมหาประชาชนสองฝ่าย”** ซึ่งถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจนเห็นวงจรแห่งปัญหาอันเลวร้าย (vicious circle) ๒ วงจรที่ซ่อนอยู่ในระบบสังคมการเมืองไทย กล่าวคือ **“ทหารทำรัฐประหาร.....เขียนรัฐธรรมนูญ....เลือกตั้ง....รัฐประหาร....”** วงจรหนึ่ง กับ **“นักการเมืองโกงกิน.... ซื้อเสียง....เข้ามามีอำนาจ....โกงกิน....”** อีกวงจรหนึ่ง ถ้าได้รับการชักนำอย่างเหมาะสมเพื่อให้ **“พลังความขัดแย้งสองสาย”** พุ่งสู่เป้าหมายจุดเดียวกันก็จักกลายเป็นมวลพลังอันไพศาลที่มากกว่าปรกติถึงสองเท่า ซึ่งสามารถจะขับเคลื่อนระบบสังคมการเมืองไทยให้เกิดการ **“ยกระดับ”** สู่ความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นอีกลำดับขั้นตามตรรกะของกฎวิภาษวิธี (Dialectic) ไปสู่ **“ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม”** เพราะเป็นเป้าหมายร่วมที่พลังความขัดแย้งสองฝ่าย (Thesis และ Antithesis) สามารถจะมาบรรจบหลอมรวม (Synthesis) กันได้อย่างเป็นเอกภาพ

สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่เป้าหมายข้างต้นตามที่เสนอไว้ในหนังสือนี้ก็คือ อาศัยการตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มาจากตัวแทนของประชาชน (ที่ไม่ใช่นักการเมืองซึ่งมีส่วนได้เสียโดยตรงกับการเลือกตั้งตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญ) ภายใต้โครงสร้างและกรอบการทำงานที่คนไทยทุกฝ่ายยอมรับ เพื่อยกร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยขึ้นใหม่ทั้งฉบับ โดยให้คนไทยทุกฝ่ายมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง และมีการลงประชามติก่อนการประกาศใช้ อันจักเป็นเสมือนการสร้าง **“สัญญาประชาคมใหม่”** (New Social Contract) ของคนไทยทั้งประเทศร่วมกัน ตลอดจนเป็น **“พิธีกรรม”** ในการให้สถานะใหม่แก่ระบบสังคมการเมืองไทยเพื่อออกจากสภาพความขัดแย้งที่ดำรงอยู่ อีกทั้งกำหนดให้มีองค์กรที่เป็นอิสระตามรัฐธรรมนูญมาทำหน้าที่

สร้างกระบวนการเรียนรู้ทางการเมือง (political socialization) เพื่อส่งผ่านกรอบอุดมการณ์ใหม่ทางการเมืองนี้ไปสู่คนไทยทั่วประเทศ โดยอาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วย “จัดการศึกษาเพื่อทวยราษฎร์” และอาศัยงบประมาณที่ส่งตรงถึงประชาชนทุกหมู่บ้าน/ชุมชนแบบโครงการ SML ของรัฐบาลที่ผ่านมา เป็นกลไกสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองของ “ประชาธิปไตยขั้นหมู่บ้าน” เพื่อรองรับ “ประชาธิปไตยขั้นประเทศ”

อนึ่ง ภาษาที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ซึ่งหยิบยืมจากทฤษฎีต่าง ๆ หลากหลายทฤษฎีนั้น อาจไม่ตรงที่เดียวกับความหมายของภาษาตามที่เราเข้าใจกันทั่วไปในทฤษฎีดังกล่าว ในที่นี้ขอให้อึดหลักตามทิวิตเกนสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) เสนอไว้คือ “อย่าถามถึงความหมาย (ที่แน่นอนตายตัวของภาษา) แต่ให้ถามถึง (ความหมายของภาษาที่เกิดจาก) การใช้” (Don't ask for the meaning, ask for the use.)

ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาของหนังสือค่อนข้างจะยืดเยื้อและอ่านยาก ผู้เขียนจึงได้ย่อสารัตถะสำคัญของเนื้อหา ๑๐ บทแรกมารวมไว้ในบทที่ ๑๑ โดยท่านผู้อ่านที่ไม่มีเวลาพอจะอ่านเนื้อหาได้ทั้งเล่มก็อาจเลือกอ่านเฉพาะบทที่ ๑๑ ซึ่งเป็น “บทสรุปและข้อเสนอต่อสังคมไทย” ได้ และถ้าหากมีเวลาค่อยหันมาอ่านตั้งแต่บทแรกใหม่ในภายหลัง

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

๑ เมษายน ๒๕๕๗

๑.

ความขัดแย้งในระบบสังคมการเมืองไทย

คนไทยทุกวันนี้คงรู้สึกอึดอัดกับปัญหาความขัดแย้งแตกแยกในบ้านเมืองที่ยืดเยื้อมานานกว่า ๗ ปีแล้วยังไม่เห็นทางออกชัดเจน และคงมีคำถามในใจว่า อะไรคือ “สาเหตุหลัก” ที่ทำให้ภาวะความขัดแย้งในระบบสังคมการเมืองไทยครั้งนี้ยืดเยื้อมานาน ตลอดจนจะมีหนทางออกจากปัญหาดังกล่าวได้อย่างไร

บางคนมองว่าความขัดแย้งครั้งนี้เกิดจากการต่อสู้แย่งชิงอำนาจและผลประโยชน์ของกลุ่มชนชั้นนำ (Power Elites) ระหว่าง “กลุ่มอำนาจเก่า” กับ “กลุ่มอำนาจใหม่” ที่ยังไม่มีฝ่ายใดชนะเด็ดขาด จึงต้องรอคอยเวลาเพื่อให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอ่อนกำลังและพ่ายแพ้ไปก่อน เมื่อนั้นภาวะความขัดแย้งถึงจะยุติลงได้

บางคนมองว่าความขัดแย้งครั้งนี้เกิดจากโครงสร้างความเหลื่อมล้ำทางสังคมเศรษฐกิจ (socio - economic) ระหว่างคนรวยจำนวนน้อยกับคนยากจนจำนวนมากของสังคมไทย โดยคนยากจนส่วนใหญ่มองว่านโยบายประชานิยมภายใต้ “ระบอบทักษิณ” สามารถช่วยลดความเหลื่อมล้ำไม่เป็นธรรมและช่วยให้พวกตนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น จึงออกมาปกป้อง “ระบอบทักษิณ” ขณะที่คนชั้นกลางถึงสูงในเมืองกลัวว่าคนยากจนจำนวนมากเหล่านี้จะเสกติดนโยบายประชานิยมเพราะได้อะไรมาง่าย ๆ โดยไม่ต้องลงทุนลงแรงพัฒนาศักยภาพของตัวเอง เพื่อให้สามารถเพิ่มผลิตภาพ (productivity) ในการทำงาน แล้วออกมากดดันเรียกร้องให้รัฐนำเงินภาษีของประชาชนทั้งประเทศ (ซึ่งส่วนใหญ่มาจากคนชั้นกลางถึงสูงในสังคม) เพื่อไปถมให้กับนโยบายประชานิยมต่าง ๆ อย่างไม่รู้จักเต็ม จนในที่สุดจะนำประเทศชาติไปสู่ความหายนะและความล่มจมทางเศรษฐกิจ อันเป็นสาเหตุทำให้ต้องการโค่นล้มระบอบทักษิณ ฉะนั้นทางออกของปัญหาจึงอยู่ที่การหาวิธีลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางสังคมเศรษฐกิจดังกล่าว ด้วยหนทางที่ทุกฝ่ายพอจะยอมรับร่วมกันได้

บางคนก็มองว่าความขัดแย้งครั้งนี้เกิดจากโครงสร้างอำนาจรัฐซึ่งกระจุกตัวอยู่ที่ส่วนกลาง เมื่อรัฐบาลมีอำนาจมากอันจะสามารถนำไปสู่การแสวงหาผลประโยชน์ต่าง ๆ ของผู้มีอำนาจ ก็เกิดการต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมืองกันอย่างรุนแรง โดยต่างฝ่ายต่างทำทุกทาง (ทั้งโดยทางเปิดเผยและใต้ดิน) เพื่อการยึดกุมอำนาจรัฐและ

ปกป้องรักษาอำนาจที่ได้มาดังกล่าวให้ยาวนานที่สุด
ทางออกของปัญหาจึงอยู่ที่การกระจายอำนาจ
ระบบบริหารราชการส่วนกลางไปให้กับการ
ปกครองส่วนท้องถิ่นให้มากขึ้น ฯลฯ

ความผิดปกติของภาวะความขัดแย้งทางการเมือง
เรื่องนี้อาจเปรียบเทียบกับอาการผิดปกติของ
ร่างกายที่เกิดจากความเจ็บป่วยเรื้อรังโดยแพทย์
รักษาอย่างไรก็ไม่หายเพราะมีสาเหตุจากความ
ผิดปกติของระบบการทำงานต่าง ๆ ในร่างกาย
หลายระบบที่เป็นปัญหาสะสมมานาน และเกี่ยว-
เนื่องสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น เมื่อรักษา
อาการจุดหนึ่ง ก็ส่งผลกระทบต่อทำให้การผิด
ปกติอีกจุดหนึ่งกำเริบปรากฏออกมา ครั้นจะให้
ยาพร้อม ๆ กันหลายตัวเพื่อรักษาอาการผิด
ปกติหลาย ๆ จุด คนไข้ที่อ่อนแออยู่แล้วก็ทนผล
ข้างเคียงของฤทธิ์ยาไม่ได้ ทางออกจึงต้อง
วินิจฉัยให้ประจักษ์ถึง “สาเหตุหลัก” หรือสมมุติฐาน
หลักแห่งกลุ่มอาการผิดปกติต่าง ๆ ของโรคเรื้อ
รังดังกล่าวแม้มุ่งรักษาที่สมมุติฐานหลักนั้น ๆ เมื่อ
ระบบการทำงานของอวัยวะที่ผิดปกติอันเป็น
ปัญหาหลักคลี่คลายก็จะส่งผลทำให้ปัญหาการทำ
งานผิดปกติของระบบอวัยวะส่วนอื่น ๆ ในร่าง
กายค่อย ๆ คลี่คลายตาม จนสามารถจะรักษาให้
ร่างกายฟื้นตัวแข็งแรงเป็นปกติตามลำดับต่อไป

มุมมองจากมิติด้านสังคมวิทยา

วิกฤติความขัดแย้งในระบบสังคมการเมือง
ไทยรอบนี้แตกต่างจากความขัดแย้งทางการเมือง
ในอดีตที่ผ่านมา ๆ มา เพราะคู่ความขัดแย้งแต่ละ
ฝ่ายอาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่เป็น
เครื่องมือแสวงหาการสนับสนุนจากประชาชนใน
วงกว้าง ส่งผลให้ปัญหาความขัดแย้งขยายตัว
กว้างออกไปจนกลายเป็นภาวะความแตกแยก
ทางสังคมระหว่างคนไทยสองฝ่ายอย่างที่ไม่เคย
เป็นมาก่อน

อย่างไรก็ตาม ลำพังเทคโนโลยีสารสนเทศ

เพียงประการเดียวไม่สามารถจะชักนำให้ผู้คน
ในสังคมแตกเป็นขั้วความขัดแย้งสองฝ่ายได้
อย่างกว้างขวางและยาวนานเช่นนี้ ถ้าไม่มีเหตุ
ปัจจัยของเงื่อนไขความขัดแย้งในเชิงสังคมวิทยา
บางอย่างซ่อนตัวอยู่ โดยเทคโนโลยีสารสนเทศ
เป็นเพียงปัจจัยที่ตึงให้ “ภาวะแฝง” (potential-
ity) ของความขัดแย้งดังกล่าวปรากฏตัวสู่ “ภาวะ
จริง” (actuality) เท่านั้น

เมื่อมองภาพกว้าง ๆ ของขั้วความขัดแย้ง
สองฝ่ายที่ต่อสู้กันในระบบสังคมการเมืองไทย
ทุกวันนี้ เราจะเห็นวาทกรรมหรือชุดของเหตุผล
ที่ผู้คนฝ่ายหนึ่งซึ่งขอเรียกโดยรวม ๆ ว่าฝ่าย
“เสื้อเหลือง” ใช้เป็นกรอบอ้างอิงเพื่อแสวงหา
ความร่วมมือจากมวลชนวงกว้าง โดยการชี้ให้
ประชาชนเห็น “วงจรเลวร้าย” (vicious circle)
ของความเสื่อมคุณธรรมจริยธรรม ตลอดจน
ความด้อยคุณภาพของนักการเมืองที่มาจากการ
เลือกตั้ง ด้วยการ “ซื้อเสียง → เข้าสู่อำนาจรัฐ
→ โกงกิน → ซื้อเสียง → ” จึงต้องการจะสร้าง
ระบบสังคมการเมืองใหม่ที่พ้นจากวงจรปัญหาดัง
กล่าว โดยการอิงอุดมการณ์ “ลัทธิจารีตนิยม” ที่
ยึดโยงอยู่กับรากฐานทางจริยปรัชญาแบบเดิม
ของสังคมไทย

ขณะที่ผู้คนอีกฝ่ายซึ่งขอเรียกโดยรวม ๆ
ว่าฝ่าย “เสื้อแดง” ใช้วาทกรรมหรือชุดของ
เหตุผลอีกชุดเป็นกรอบอ้างอิงเพื่อแสวงหา
ความร่วมมือจากมวลชน ด้วยการชี้ให้ประชาชน
เห็น “วงจรเลวร้าย” (vicious circle) ของความ
เสื่อมล้ำไม่เป็นธรรมในสังคม ซึ่งชนชั้นนำ
ที่เป็น “กลุ่มอำนาจเก่า” ได้อาศัยการ “รัฐประหาร
→ นิรรัฐธรรมนูญ → ร่างรัฐธรรมนูญ → เลือก
ตั้ง → รัฐประหาร → ” เป็นเครื่องมือยึดกุม
อำนาจรัฐไว้โดยไม่ยอมปล่อยมือให้ตกเป็นของ
ประชาชนอย่างแท้จริง จึงต้องการจะสร้างระบบ
สังคมการเมืองที่พ้นจากวงจรปัญหานี้ ด้วยการ
อิงอุดมการณ์ “ลัทธิประชาธิปไตย” ที่เราได้รับเข้า
มาจากอารยธรรมตะวันตก ๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

ต้องทบทวนแนวทางการพัฒนาประเทศ
กลับเอารากเหง้าดั้งเดิมมาปรับใช้
เติมเต็มความดั่งามให้แก่สังคม
น่าจะเป็นทางออกก่อนจะสายเกินไป

คอร์รัปชันซากเน่าที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๖

๔.ประชาชน.....การเพาะเชื้อคอร์รัปชัน

ประชาชนในประเทศไทยปัจจุบัน หาได้บริสุทธิ์ ผุดผ่องเหมือนประชาชนชาวไทยในอดีต

เพราะภาคประชาชน เพาะเชื้อความเห็นแก่ตัวอย่างสุด ๆ เป็นประชาชนที่ไม่รู้จักพอ หาเงินอย่างตะกรุมตะกราม อยากจะประณามด้วยซ้ำว่า ประชาชนนั้นแหละ คือสาเหตุของการคอร์รัปชัน

ประชาชนยุคนี้ ไม่ใช่ประชาชนยุคเกษตรกรรมอีกต่อไป แต่เป็นประชาชนภาคอุตสาหกรรมที่เพาะเชื้อความอยากได้ใคร่มีอย่างสุดโต่งประชาธิปไตยหรืออำนาจสูงสุดมาจากประชาชนของเรา มันจึงมีปัญหา การพัฒนาไม่ได้มาจากรากเหง้าความชอบธรรมอย่างแท้จริง ส่งผลถึงการพัฒนาประชาธิปไตยของประเทศไทยที่กลั้กลายเป็นการแบ่งกลุ่ม แบ่งเหล่าใช้มิติพวกมากลากไป อย่างที่เห็นและเป็นอยู่ กลั้กลายเป็นความแตกแยกภายในชาติ

จากการส่งเสริมให้ประชาชนเป็นพ่อค้า ถ้าเป็นเกษตรกร ก็เป็นเกษตรกรแบบพืชเชิงเดี่ยว ทำพืชไร่ มุ่งสร้างผลผลิตเพื่อการค้าขาย ลั้ตามมา คือ การ

สะสมเงินทอง เพิ่มพูนรายได้ นำไปสู่การแสวงหา กำไรขาดทุนอย่างไม่มีลั้สิ้นสุด ความพอเพียงจะเริ่มจางไปจากจิตใจ ลั้คมแห่งเกษตรกรรม หมดลั้้นจากผั้แผ่นดินไทย ลั้ที่ประชาชนต้องการมากที่สุด ก็คือเงิน และการแสวงหากำไรทุกวิถีทาง ความสงบร่มเย็น จั้เกือบจะหายไปโดยลั้้นเชิงในพื้นที่ชนบท เว้นแต่คนรุ่นปู่ย่าที่ยั้งแอบอิงอยู่กั้หลักพุทธศาสนาแบบดั้งเดิม

ทุกวันนี้ เกษตรกรต่างหวังการบริการ ลั้ได้ฟรีจากภาครัฐอย่างสุดโต่งในทุกเรื่อง ทุกความเดือดร้อนที่ประสบ ดังต่อไปนี้

๑.การช่วยเหลืออุทกภัยหรือภัยพิบัติจากธรรมชาติ นอกจากการซ่อมแซม บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย ถนนหนทาง สะพาน ตั้ลั้ เมืองฝาย และการช่วยเหลือโดยตรงจากรัฐบาล การดำเนินการก็คือ สั้รวจความเสียหายจำนวนพืชไร่ชนิดต่าง ๆ ที่ลั้มตายด้วยภัยพิบัติจากน้ำท่วมหรือฝนลั้้ง คั้นวนณเป็นต้นรวมเป็นไร้ เมื่อนั้มาท่วมไร้นาพื้นที่การเกษตรเสียหาย เงินทดแทนจากภาครัฐ บางรายได้เป็น

หลายหมื่นบาท ดีกว่ารอคอยพืชไร่เจริญเติบโต บางทีอาจได้กำไรไม่อย่างที่คิด การที่รัฐมาช่วยโอบอุ้ม ให้พ้นจากภัยพิบัติ กลับกลายเป็นความหวัง หลาย พื้นที่ เกิดสำนึกวิปโลาส อยากให้น้ำท่วมพืชไร่ทุกปี

๒. การเสนอข้อมูลที่เป็นเท็จ ในหลายพื้นที่น่า จะมี แต่ต้องทำอย่างเป็นกระบวนการ ด้วยการ สมรู้ร่วมคิดระหว่างภาครัฐกับประชาชน ไม่ว่าจะ เป็นข้าว ยางพารา สวนฝรั่ง ลำไย มะละกอ ข้าว-โพด มันสำปะหลัง ทำได้ทั้งนั้น ถ้าจะเพิ่มตัวเลข หรือลดตัวเลข แล้วก็รอผลการช่วยเหลือจากภาค รัฐที่จะมีตามมา ให้ประชาชนได้อิ่มหนำปิ่มมัน คล้าย กับความรู้สึกของนักธุรกิจที่แสวงหากำไร ก็ไม่ปาน

๓. โครงการฝึกประชาชนให้รู้จักการลงทุน ใช้ เงินในรูปคณะกรรมการ ไม่ว่า เอสเอ็มแอล กองทุน หมู่บ้าน กองทุนพัฒนาสตรี การยืมเงินเพื่อมาลง ทุนในครอบครัว ล้วนแล้วแต่เป็นการสร้างจิตสำนึก แห่งการทุจริตในภาคประชาชนได้ทั้งสิ้น จึงมักจะ ก่อเกิดปัญหาการฟ้องร้อง การขับไล่กรรมการภาค ประชาชน บางคนถึงกับถูกลงโทษทางอาญา เพราะ เอื้อประโยชน์ แสวงหากำไรในเส้นทางที่ไม่ถูก ไม่ควร ผิดทางศีลธรรมที่ชาวบ้านส่วนใหญ่รับไม่ได้

การทุจริตภาคประชาชน เริ่มก่อเกิดไปตาม กระแสของการสะสมในระบบทุนนิยม แม้จะมีระบบ ตรวจสอบ การถ่วงดุลในหมู่ประชาชนก็ตาม หาก ทว่า ถ้ายังไม่สร้างกระแสสำนึกแห่งความดีงาม ความเป็นอยู่อย่างพอเพียง การหวงแหนพึงพิง ธรรมชาติ นับวันภาคประชาชนจะนำพาประเทศชาติ บ้านเมืองดิ่งลงเหว วิฤติทางเศรษฐกิจอย่างแน่นอน

การทุจริตคอร์รัปชันจึงเจริญเติบโตในสังคม ชนบทด้วยเหตุฉะนี้ ผู้นำชุมชน ผู้นำภาคประชาชน จึงหาผู้บริสุทธิ์ได้ยากเต็มทน เหมือนงมเข็มใน มหาสมุทร ถึงกับสันติอโศก สำนึกทางพุทธศาสนา ได้ออกมาเรียกร้องหาความบริสุทธิ์สดใส จาก นักการเมืองภาคประชาชน เน้นย้ำนักการเมือง ต้องมีจิตสำนึกแห่งการเสียสละ พัฒนาจิตใจ ตามหลักพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง ประเทศชาติ บ้านเมืองถึงจะปลอด

ท่านพุทธทาส ปราชญ์ทางพุทธศาสนาถึงกับ กล่าวไว้ว่า **หากศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ**

ตัวแทนภาคประชาชน หากขาดจิตสำนึก เข้า คลุกงบประมาณหรือผลประโยชน์ที่รัฐบาลหยิบยื่น ในรูปเงินโครงการ มักจะผันตนเองกลับกลายเป็น พ่อค้าในคราบนักการเมืองท้องถิ่นไปในฉับพลัน ไม่ว่า จะซื้อเหล็ก หิน ดิน ทราย ปูน หรือกระเบื้องปูพื้น กระเบื้องมุงหลังคา กลับกลายเป็นผู้อาสาหมู่บ้าน ตำบลไปในตัวเสร็จ แล้วไปเรียกเก็บเงินหัวคิว หรือเพิ่มราคาวัสดุจากร้านค้าให้สูงขึ้น นี่คือการสาเหตุ ผลการวิจัยสำรวจความเห็นของประชาชนทั่วประเทศ ที่ชาวบ้าน เยาวชน ให้ความเห็นว่าการคอร์รัปชัน ไม่ผิดศีลธรรม

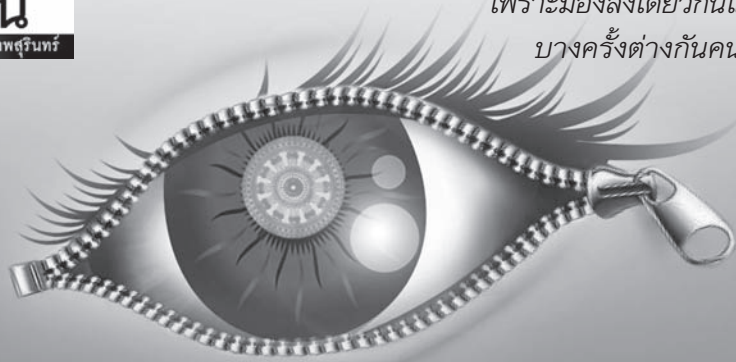
สังคมไทยในชนบท จึงขาดความสงบร่มเย็น กระแสความรุ่มร้อนจึงคุกรุ่นไปทุกหย่อมหญ้า ไม่มี ความบริสุทธิ์ดังงามในจิตใจอีกต่อไป

แม้แต่ภายในวัด จึงมีข่าวไม่เว้นแต่ละวัน การ โกงกิน ลักเงินปัจจัย การปล้นสงฆ์ หรือสร้างถาวร วัตถุ พระพุทธรูปองค์ใหญ่ ๆ สร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้พุทธศาสนิกชนหลังไหลกันไปทำบุญ จดมุ่ง หมาย ก็คือ การหาเงินในอีกรูปแบบหนึ่ง นำมาซึ่ง การทุจริตคอร์รัปชัน ที่แม้แต่สงฆ์ก็ไม่เข้าใจ ไม่ สร้างจิตสำนึกทางพุทธศาสนาได้อย่างแท้จริง

นี่คือการพัฒนาไปสู่ความเลวร้ายของสังคมไทย จึงไม่แปลก ที่ปัจจุบัน โรคภัยไข้เจ็บจึงรุมเร้า ประชาชนในชนบทอย่างหนาแน่น และนับวันจะ รุนแรงมากยิ่งขึ้น ไม่ว่า โรคหัวใจ ความดัน เบา-หวาน น้ำตาลในเม็ดเลือด ไตวาย แม้กระทั่งติด เชื้อในกระแสโลหิต ล้วนแล้วแต่เกิดจากระบบคิด การทำลายสิ่งแวดล้อม การไม่รู้จักพอเกือบทั้งสิ้น ถึงเวลาหรือยัง ที่เราจะต้องทบทวนแนวทาง การพัฒนาประเทศ กลับเอารากเหง้าดั้งเดิมมา ปรับใช้ เติมเต็มความดีงามให้แก่สังคม ลด การใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้น้อยลง อยู่กับ ธรรมชาติให้มากขึ้น น่าจะเป็นทางออกที่สังคม โลกจะต้องนำมาใคร่ครวญ ก่อนทุกอย่างจะ สลายเกินไป. **ฅ**

ไม่ว่ายุคกาลไหนไม่เคยเว้นห่างจากความขัดแย้ง
เพราะมองสิ่งเดียวกันแต่เห็นต่างกัน
บางครั้งต่างกันคนละชั่วทีเดียว

ปัญญาพาให้ตาสว่าง

บริเวณลานวัดหน้าศาลาพื้นที่กว้างเท่าสนามฟุตบอล เวทีหมอลำตั้งเด่นข้างกำแพงวัด ไฟแสงสีพร้อมเครื่องดนตรีที่ส่งเสียงดังกระหึ่ม... เร้าใจ หมอลำซึ่งนั่งน้อยห่มน้อยพร้อมนักเต้นสาวสวยวาดลีลาสุดเหวี่ยง หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่สาวน้อยสาวใหญ่จากหลายหมู่บ้านพากันออกมาเต้นหน้าเวที หนุ่ม ๆ ควักเงินใบละ ๒๐ บาทให้สาวนักเต้นแลกกับการจับมือนิดหน่อยพอให้เลือดสูบฉีดกระชุ่มกระชวยขึ้น

พ่อค้าขายปลาหมึกย่าง ขายไอติม แม่ค้าขายส้มตำไถ่อย่างต่างกระวีระवादบริการลูกค้าที่นั่งล้อมวงดื่มเหล้าเบียร์บนเสื่อ หนุ่มสาวที่เมาได้ที่ก็จะลุกออกไปขยับแข้งขยับขาหน้าเวทีหมอลำ ใครเต้นเมื่อยแล้วก็ปลีกออกมานั่งร่วมวงดื่มเหล้าต่อเพื่อคงระดับความเมาไว้

พระสงฆ์จำวัดไม่ผาสุก พลิกตัวไปมาเพราะเสียงดนตรีและเสียงหมอลำดังกระหึ่มจนกระຈกหน้าต่างกุฏิสะเทือน แต่ไม่เป็นไรเพราะงานบุญบั้งไฟจัดปีละครั้ง ญาติโยมจะได้สนุกเต็มที่

งานบุญบั้งไฟเป็นงานประจำปีของหมู่บ้านภาคอีสาน สืบทอดประเพณีกันมาแต่โบราณ

จุดประสงค์เพื่อให้ชาวบ้านสมัครสมานสามัคคีชวนกันเข้าวัด โดยอ้างถึงชาดกพระเวสสันดร ตอนชูชกต้องแตกตาย ชาวบ้านชาวเมืองจึงจัดขบวนแห่พระเวสสันดรจากป่าคืนสู่พระนคร เพื่อให้ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล เป็นสิริมงคลแก่บ้านเมือง

งานบุญนี้เมื่อหลายสิบปีก่อน คนกินเหล้าจะมีแต่ผู้ชายและเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ไม่เอิกเกริกหญิงชายส่วนใหญ่ไม่กินเหล้า แตกต่างลิบลับกับงานบุญบั้งไฟสมัยนี้ ไม่ว่าหนุ่มสาวผู้เฒ่าผู้แก่แทบทั้งหมู่บ้านต่างตั้งวงดื่มเหล้าเป็นว่าเล่น และบ่อยครั้งที่เกิดทะเลาะวิวาทเพราะความเมามาจนกระทั่งทำร้ายกันถึงบาดเจ็บและเสียชีวิต

ทุกครัวเรือนจะเตรียมเหล้าและอาหารไว้พร้อมสรรพคอยต้อนรับเพื่อนบ้านชนิดกินฟรีเต็มที่กินกันตลอดงานจะหนึ่งหรือสองวันตามที่วัดกำหนดไว้ ชาวบ้านไปงานบุญบั้งไฟก็คือไปกินเหล้า ออกบ้านไหนเข้าบ้านนี้ วนไปเวียนมาส่วนใหญ่เข้าใจว่า แบบนี้นี่แหละงานบุญ ทั้ง ๆ ที่พฤติกรรมคือ กิน ๆ ดื่ม ๆ เมาเซ่เซ่เซ่เซ่ตาม

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์แสดงธรรมและยก

ข้อชวนคิดที่มีผู้กล่าวไว้ว่า...สองคนยลตามช่อง คนหนึ่งมองเห็นโคลนตม อีกคนตาแหลมคม มองเห็นดาวอยู่พรายพราย หลายคนฟังแล้วประทับใจมาถึงยุคสมัยนี้ยังเห็นเป็นรูปธรรมชัดเจน

เช่น นโยบายของรัฐบาลในยุคทักษิณ บางคนมองว่า เขาเก่งยอดเยี่ยม สมควรจะต้องยกให้เขาและบริวารบริหารบ้านเมืองไปจนตลอดชีพ เพราะมีผลงานออกมาให้เห็นกันจะๆ เช่น ปราบปรามฆ่าคนค้าขายยาเสพติดอย่างเฉียบขาด สลายลึบทหารรักษาทุกโรค เอาเงินมาเป็นกองทุนหมู่บ้านละหนึ่งล้านบาท เอาเงินมาให้ทุกหมู่บ้าน จัดการซื้อที่ดินเก่าไว้ให้ชาวบ้านยืมไปใช้งานศพ หรืองานบุญต่าง ๆ (ชาวบ้านไม่รู้ไม่สนใจหรอกว่ารัฐเอาเงินมาจากที่ไหน รัฐจะแปรลีนทรัพย์ให้เป็นทุน หรือจะขายหุ้นของรัฐให้เอกชน...ก็ไม่เห็นเกี่ยวกับเรา) หลายคนจึงยังรักปักมันตรึงอยู่จุดเดิม ไม่ต่างกับเข็มนาฬิกาที่ตายแล้ว ทั้งรักและบูชาแม้ว่าศาลตัดสินแล้วว่าเขาทำผิด

ประเทศอาร์เจนตินาเป็นตัวอย่างของการบริหารที่ผิดพลาด โดยการแปลงทรัพย์สินให้เป็นทุน ขยายกิจการของประเทศทั้งหมดให้นายทุนต่างชาติ จนไม่เหลือสมบัติใด ๆ ให้ประเทศให้พลเมืองได้พึ่งอาศัยอีกแล้ว

ในเมืองไทย คนจำนวนนับล้าน ๆ เห็นแล้วว่าการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลที่อยู่ภายใต้ระบอบทักษิณ เลวร้ายขนาดไหน ทั้งไร้อุดมการณ์ ทั้งเห็นแก่ตัวจัดจ้าน ยึดหลักสำคัญคือโกงกินทุกรูปแบบ ต้องได้มามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่นำพาทุกข์สุขของประชาชน ประเทศชาติจะล่มจมก็ไม่ว่าสักทุกข์ร้อน รัฐบาลกำลังพาประเทศชาติเดินสู่เส้นทางหายนะเส้นเดียวกับประเทศอาร์เจนตินา จึงมีกลุ่มคนที่มีปัญญารู้เท่าทันและห่วงใยชาติบ้านเมืองออกมาต่อสู้ เพื่อเรียกร้องขอความชอบธรรมให้กลับคืนมาสู่สังคม ก่อนที่บ้านเมืองจะล่มจมพินาศย่อยยับมากไปกว่านี้

พระสงฆ์ที่อนุโลม หรือสนับสนุนให้ญาติโยมไปทำเรื่องผิดศีลธรรม และสั่งสมกิเลสหยาบหนา

ขึ้น ๆ เพราะแม้แต่ปฏิบัติยึดอยู่ในประเพณีที่สืบทอดกันมาแต่เปลี่ยนในเนื้อหาสาระที่ติดตามไปหมดแล้ว ก็จะไม่สามารถนำพาผู้คนให้พัฒนาปัญญาไปสู่ค่านิยมที่ดี ๆ ได้

แต่ก็ยังมีพระสงฆ์อีกส่วนหนึ่ง ที่รู้แจ้งเข้าถึงสังขาร ตามแนวทางของมรรคประกอบด้วยองค์แปด ได้นำพาผู้คนให้พบเส้นทางเจริญ มีพระศาสนาเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง

ตรงช่องมองเดียวกัน บางคนมองเห็นแต่โคลนตม มุ่งแสวงหาความสนุกบำเรอตนตลอดทุกวี่วัน แต่บางคนมองเห็นคุณค่าที่เกิดมาเป็นคน แล้วมุ่งพัฒนาตนเพื่อไปสู่การพ้นทุกข์ (ที่เป็นกรรมเก่าและเป็นกรรมใหม่) ในชาตินี้ให้ได้

สองคนยลตามช่อง ใช่ว่าจะมองเห็นเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับสติปัญญาการรับรู้ของแต่ละคนจริง ๆ ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่ายุคกาลไหนจึงไม่เคยเว้นว่างจากความขัดแย้ง เพราะมองสิ่งเดียวกันแต่เห็นต่างกัน บางครั้งต่างกันคนละขั้วทีเดียว **ข**

ไม่กังวลกับความร้ายร้าย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณท์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

การเป็นหมอต้องมีความพิสดาร มีความรู้กว้างขวาง
ละเอียดลออ ลุ่มลึก ถี่ถ้วน
รู้รอบ รู้ทั่วถึงในเรื่องของโรคแต่ละโรคชัดเจน ถ่องแท้
ถึงสาเหตุของการเกิดโรคนั้นๆ

(ตอนที่ ๑)

คำว่า พิศดาร แปลว่า *กว้างขวาง ละเอียดลออ* การเป็นหมอ หรือ แพทย์ไม่ใช่เรื่องเล่น ยิ่งเป็น
อาจารย์แพทย์ยิ่งไม่ใช่เรื่องเล่นๆ อีก เพราะ *ต้องสอนคนไปรักษาคณ*

ฉะนั้น การเป็นหมอต้องมีความพิสดาร มีความรู้กว้างขวาง ละเอียดลออ ลุ่มลึก ถี่ถ้วน
รู้รอบ รู้ทั่วถึงในเรื่องของโรคแต่ละโรคชัดเจน ถ่องแท้ ถึงสาเหตุของการเกิดโรคนั้นๆ รู้ตั้งแต่
ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน รู้แม้การลุกลามของโรคชัดเจน การควบคุมยับยั้ง แม้
ฟื้นฟูบำรุงจนกระทั่งโรคหายดีขึ้นแม้โรคที่เป็นเรื้อรังใดๆ หมอต้องหมั่นเรียนรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ
ต้องรู้จักสังเกตอาการต่างๆ ของโรค เห็นพิกัดสมุฏฐานในการแก้ปัญหาได้ชัดเจน และ
รักษาโรคเป็นลำดับ

ผู้เป็นหมอมustมาเรียนรู้เรื่องของ คัมภีร์ฉันทศาสตร์
ขอให้ผู้สนใจศึกษาใช้วิจารณ์ญาณด้วย

เป็นแพทย์นี้ยากนัก จะรู้จักซึ่งกองกรรม
 ตัดเสียซึ่งบาปกรรม ลิบสี่ตัวจึงเที่ยงตรง
 เป็นแพทย์ไม่รู้ใน คัมภีร์ไสยท่านบรรจง
 รู้แต่ยามาอ่าองค์ รักษาไข้ไม่เช็ดขาม
 บางหมอก็กล่าวคำ มุสาซ้ำกระหน่ำความ
 ยกตนว่าตนงาม ประเสริฐยิ่งในการยา
 บางหมอก็เกียจกัน ที่พวกอันแพทย์รักษา
 บ้างกล่าวเป็นมรรยา เขาเจ็บน้อยว่ามากครัน
 บ้างกล่าวอุบายให้ แก่คนไข้นั้นหลายพัน
 หวังลาภจะเกิดพลัน ด้วยเชื่อถ้อยอาตมา
 บางทีไปเยียนไข้ บ่ มีใครจะเชียวหา
 กล่าววกถึงคุณยา อันตนรู้ให้เชื่อฟัง
 บางแพทย์ก็หลงเล่ห์ ด้วยกาเมเข้าปิดบัง
 รักษาโรคด้วยกำลัง กิเลสโลกเจตนา
 บางพวกก็ถ้อยตน ว่าใช้คนอนาถา
 ให้ยาจะเสียยา บ่ ห่อนลาภจะพึงมี
 บางถือว่าคนเฒ่า เป็นหมอเก่าชำนาญดี
 รู้ยาไม่รู้ที่ รักษาได้ก็ขึ้นบาน
 แก่กายไม่แก่รู้ ประมาณผู้อุดมญาณ
 แม่เด็กเป็นเด็กชาญ ไม่ควรหมิ่นประมาทใจ
 จาก...คัมภีร์ฉันทศาสตร์

คัมภีร์แพทย์แผนไทย

มีหลายคัมภีร์ ซึ่งมักจะรวบรวมอยู่ในตำรา
 ต่าง ๆ คัมภีร์ที่ควรศึกษาเป็นพื้นฐาน ได้แก่

๑) คัมภีร์สมุฏฐานวินิจฉัย กล่าวถึง การ
 ค้นหาสาเหตุแห่งไข้ การวินิจฉัยโรค การตรวจ
 โรค การพยากรณ์โรคและไข้ต่างๆ โดยกล่าว
 ถึงกองพิภักตสมุฏฐาน ๔ ประการ ได้แก่ ธาตุ-
 สมุฏฐาน อุตสุมุฏฐาน อายุสมุฏฐาน และ
 กาลสมุฏฐาน

๒) คัมภีร์โรคนิทาน กล่าวถึง ความมรณะ
 ลั้นอายุด้วยโบราณโรค และปัจจุบันโรค และ
 ลักษณะพิการและแตกของธาตุทั้ง ๔

๓) คัมภีร์ธาตุวิภังค์ กล่าวถึง การเสียชีวิต
 ของบุคคล ธาตุทั้ง ๔ ขาดเหลือ ธาตุทั้ง ๔
 พิการตามธาตุ และธาตุทั้ง ๔ พิการ

๔) คัมภีร์ธาตุวิภังค์ กล่าวถึงธาตุทั้ง ๔ พิการ
 ธาตุ ๓ ธาตุ ๔ ธาตุ ๖ ให้ธาตุพิการ ธาตุ ๔ วิปาลส
 และธาตุ ๔ เป็นตรีโทษ

๕) คัมภีร์ฉันทศาสตร์ กล่าวถึงจรรยาแพทย์
 ทับ ๘ ประการ ประเภทไข้ต่าง ๆ ลักษณะ
 น้ำนมดีและชั่ว ปวง ๘ ประการ มรณะญาณสูตร
 และโรคแห่งกุมาร

๖) คัมภีร์ตักศิลา กล่าวถึง ลักษณะอาการ
 การรักษาไข้พิษ ไข้กาฬต่างๆ

๗) คัมภีร์สิทธิสารสงเคราะห์ กล่าวถึงลักษณะ
 ลำบองราหูอันบังเกิดใน ๑๒ เดือน

๘) คัมภีร์มยุโรค กล่าวถึง โรคที่เกิดในปาก
 คอ เป็นเพราะโลหิตมี ๑๙ ประการ

๙) คัมภีร์ปฐุมจินดา กล่าวถึง ต้นเหตุ
 มนุษย์เกิดโลหิตระดุสตรี้ ครรภ์วาระกำเนิด
 ครรภ์รักษา ครรภ์วิปาลส ครรภ์ปริมนทล
 ครรภ์ประสูติ รูปลักษณะกุมารและลักษณะชาว

๑๐) คัมภีร์มหาโชตรัต กล่าวถึง โรคโลหิต
 ระดุสตรี้ปฤติโทษ และระดุทุจจริตโทษ

๑๑) คัมภีร์ธาตุบรรจบ กล่าวถึง โรคอุจจาระ
 ธาตุ และมหาภูตรูป

๑๒) คัมภีร์อุทรโรค กล่าวถึง มาน ๑๘
 ประการ

๑๓) คัมภีร์มูณปากันทิกา กล่าวถึง โรคที่
 เกิดกับทางเดินปัสสาวะ

๑๔) คัมภีร์กษัย กล่าวถึง กษัยเกิดเป็น
 อุปปาทิกะโรค ๑๘ จำพวก และกษัยเกิดแก่
 กองธาตุสมุฏฐานอีก ๘ จำพวก

๑๕) คัมภีร์อดีตสาร กล่าวถึง ปัจจุบันกรรม
 อดีตสาร ๖ จำพวก และโบราณกรรมอดีตสาร ๕
 จำพวก

๑๖) คัมภีร์ทิพย์มาลา กล่าวถึง ลักษณะ
 ฝี (วัณโรค)

๑๗) คัมภีร์ไฟจิตรมหาวง กล่าวถึง ลักษณะ
 และประเภทต่างๆ ของฝี

๑๘) คัมภีร์วิถิกฤตโรค กล่าวถึง โรคเรื้อน
 ต่างๆ สาเหตุการเกิดโรคเรื้อน และแหล่งที่

เกิดโรคเรื้อน

๑๙) คัมภีร์ขวदार กล่าวถึง โรคลมอันมีพิษต่างๆ

๒๐) คัมภีร์มัญญุสสารวิเชียร กล่าวถึง ลมที่ทำให้เกิดโรคและมีอาการต่างๆตามลักษณะของลม ๑๐ ประการ

๒๑) คัมภีร์อภัยสันตา กล่าวถึงโรคที่เกี่ยวข้องกับตา

ผู้ที่เป็นหมอดูต้องรู้สาเหตุของโรคที่เกิดจากปัจจัยภายนอกและภายใน รู้ถึงการลุกลามของโรค ต้องรู้จักยา รู้การสยา มีจิตวิทยาแก้ปัญหาโรคของคนไข้ และการปรงยา

ปัจจัยภายนอก

๑. ดิน คือ สนามแม่เหล็กโลก ภูเขาที่ราบสูง ที่ราบต่ำ ชายหาด เส้นรุ้ง เส้นแวง เส้นศูนย์สูตร ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับสนามแม่เหล็กโลก สัมพันธ์กับร่างกาย ธาตุดิน

๒. น้ำ คือ ทะเลมหาสมุทร แม่น้ำ ลำคลอง น้ำตก บ่อ หนองน้ำ อ่างน้ำ สัมพันธ์กับร่างกาย ธาตุน้ำ

๓. ลม คือ ลมเหนือ ลมใต้ ลมตะวันตก ลมตะวันออก ลมตามทิศต่างๆ ลมบกและลมทะเล สัมพันธ์กับร่างกาย ธาตุน้ำ

๔. ไฟ คือ แสงแดด แสงไฟฟ้า เสาไฟฟ้า แรงสูง เสาส่งสัญญาณโทรศัพท์ หม้อแปลง ไฟฟ้าแรงสูง เครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด สัมพันธ์กับร่างกาย ธาตุไฟ

๕. ฤดูแล้ง ๓ (หนาว ฝน ร้อน) และ ฤดูแล้ง ๖ (คิมหันต์ วัสสันต์ วัสสาน สาระทะ เหมันต์ คีตริระ)

๖. กาล ๓ เช้า กลางวัน เย็น (กลางคืน เที่ยงคืน รุ่งอรุณ)

ปัจจัยภายใน

๑. ธาตุดิน ๒๐ ประการ คือ

- ผม ขน เล็บ ฟัน เยื่อในกระดูก กระดูก

อวัยวะนี้มีความสัมพันธ์กับ ไต

- หนึ่ง เนื้อ สัมพันธ์กับ ม้าม

- เส้นเอ็น พังผืด สัมพันธ์กับ ตับ

- ปอดกับ ลำไส้ใหญ่ มีความสัมพันธ์กัน

- หัวใจกับ ลำไส้เล็ก มีความสัมพันธ์กัน

- อาหารใหม่อาหารเก่า สัมพันธ์กับ สมอ

๒. ธาตุน้ำ ๑๒ ประการ คือ

- น้ำดี น้ำตา ไชข้อ มันทลว มันทัน

น้ำลาย สัมพันธ์กับ ตับ

- น้ำมูก น้ำเลือดและ เลือด น้ำปัสสาวะ สัมพันธ์กับ ไต

- น้ำเหลือง เหงื่อ สัมพันธ์กับ ม้าม

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

สุขภาพดี และ สติดี
คือ
พรอันประเสริฐ

คนพอเพียง

เลี้ยงชีพด้วยการให้
แบ่งปัน

เสียสละ
เป็นชีวิตที่มั่นคง

มีคุณค่า

และมีความสุข
ที่สุดในโลก

ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

www.morkeaw.net
www.morkeaw.com

การใช้กฎหมายอิสลามลักษณะครอบครัวและมรดก
ได้มีการนำมาใช้ในศาลชั้นต้นในคดีแพ่ง
ภายใต้อำนาจเขตของ ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้
อย่างเป็นทางการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๔

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

๓. การประชุม ๒ ครั้งแรกนั้นได้พิจารณา
ภาคครอบครัวแล้วเสร็จ ในการประชุมครั้งที่ ๓
จึงได้พิจารณาแต่เฉพาะภาคมรดก ส่วนภาค
ครอบครัวคงพิจารณาแก้ไขเพียงเล็กน้อยในเรื่อง
ถ้อยคำเท่าที่มี ผู้เสนอขึ้นขอให้แก่การประชุม
ภาคมรดกนี้ได้ประชุมกันเป็น ๒ วาระ คือ เมื่อ
พิจารณาร่างครั้งที่ ๑ แล้ว ได้พิจารณาร่างครั้งที่ ๒
อีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นอันเสร็จการประชุม

๔. ในการประชุมครั้งที่ ๓ นี้ ที่ประชุมคณะ
ยุติธรรมได้เสนอปัญหาสำคัญเรื่องหนึ่ง คือ

ปัญหาการจดทะเบียนสมรสและการหย่าของ
อิสลามิกชนซึ่งอยู่ในจังหวัดที่ใช้กฎหมายบังคับบริเวณ
๗ หัวเมือง เนื่องจากพระราชบัญญัติให้ใช้
บทบัญญัติบรรพ ๕ และบรรพ ๖ แห่งประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า ประมวล
กฎหมายนั้นไม่กระทบกระเทือนถึงกฎหมายบังคับ
สำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง ร.ศ.๑๒๐ ใน
ส่วนที่เกี่ยวกับครอบครัวและมรดก ฉะนั้น การ
สมรสและการหย่าของบุคคลผู้นับถือศาสนา
อิสลามในบริเวณนี้ไม่อยู่ภายในบังคับของการ

จดทะเบียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และพระราชบัญญัติว่าด้วยการนั้น ดังนี้ การสมรสและการหย่าของบุคคลเหล่านี้ไม่ต้องจดทะเบียนก็สมบูรณ์

ตะโต๊ะยุติธรรมบางนายรวมทั้งพระยาสมันตรัฐบุรินทร์เสนอว่า ในโอกาสที่ได้ทำหลักกฎหมายอิสลามขึ้น ควรสนับสนุนขอให้รัฐบาลออกกฎหมายบังคับการจดทะเบียนสมรสและการหย่าของอิสลามิกชนซึ่งอยู่ในบริเวณนี้ด้วย เพื่อให้การสมรสและการหย่าได้เป็นหลักฐานมั่นคง ทั้งสะดวกในการไปติดต่อกับต่างประเทศซึ่งมีการจดทะเบียนกัน เช่น ในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น พระยาสมันตรัฐบุรินทร์ให้ความเห็นว่า แม้ก็ตามจะไม่ได้บัญญัติไว้ในเรื่องนี้ แต่ก็มีได้ขัดกับทางบ้านเมือง ศาสนากับบ้านเมืองต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ศาสนาจะดำรงอยู่ได้ก็ด้วยความคุ้มครองบ้านเมือง แต่มีตะโต๊ะยุติธรรมอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการที่จะออกกฎหมายบังคับเช่นนั้น เกรงว่าจะขัดกับศาสนา เพราะตามศาสนาอิสลามการสมรสและการหย่าขาดกันย่อมทำได้โดยไม่ต้องจดทะเบียน ในที่สุดที่ประชุมตะโต๊ะยุติธรรมตกลงขอให้เสนอรัฐบาลออกกฎหมายบังคับให้จดทะเบียนการสมรสและการหย่า

ในส่วนความเห็นของพระนิติการณประสมเห็นว่า การบังคับให้มีการจดทะเบียนน่าจะมีผลดี เพราะนอกจากจะทำให้การสมรสและการหย่าของบุคคลเหล่านี้มีหลักฐานยิ่งขึ้นแล้ว พระราชบัญญัติการจดทะเบียนสมรสจะได้ใช้ไปทั่วทุกจังหวัด รวมทั้งจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล จึงควรให้มีการจดทะเบียนขึ้นเพื่อให้เป็นระเบียบทั่วกัน การที่จะให้จดทะเบียน หากคู่สมรสไม่ปฏิบัติตามจะใช้วิธีบังคับ (sanction) ประการใดนั้น ควรดำเนินตามพระราชบัญญัติการจดทะเบียนสมรส ซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ ถ้าไม่จดทะเบียนการสมรสและการหย่านั้นก็ไม่มีผล แต่ตะโต๊ะยุติธรรมหลายนายเห็นว่า การบังคับ

ในรูปนั้นเกรงว่าจะขัดกับศาสนา เพราะตามกฎหมายอิสลาม การสมรสและการหย่าไม่จำเป็นต้องจดทะเบียน จึงขอให้บังคับอย่างแบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกา คือ ถ้าคู่สมรสใดไม่จดทะเบียนการสมรสหรือการหย่าต้องมีโทษทางอาญา (ปรับไม่เกิน ๒๕ เหรียญ) หรือจำคุก ๑ เดือน) ตามที่ตะโต๊ะยุติธรรมเสนอ ดังนี้ พระนิติการณประสมยังไม่เห็นพ้องด้วย เพราะการสมรสก็ดี การหย่าก็ดี เป็นกรณีแพ่ง ควรให้มีการบังคับ (sanction) ในทางแพ่ง ตามหลักกฎหมายไทยที่ดำเนินอยู่ โดยถ้าเกรงว่าจะขัดกับศาสนาอิสลามก็อาจบัญญัติขึ้นว่า การสมรสและการหย่าจะสมบูรณ์ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามศาสนาอิสลามและจดทะเบียนตามกฎหมายแล้ว ทั้ง ๒ ประการดังนี้ ไม่เห็นว่าจะขัดกับศาสนาอย่างใดส่วนเจ้าหน้าที่ในการรับจดทะเบียนนั้น ชั้นแรกที่ประชุมตะโต๊ะยุติธรรมขอให้ตะอิหม่าม ซึ่งเป็นผู้ทำพิธีตามลัทธิศาสนาอยู่แล้วเป็นเจ้าหน้าที่ แต่พระนิติการณประสมเห็นว่าควรให้เป็นหน้าที่ของสามัญชน ที่ประชุมตกลงขอให้กรมการอำเภอเป็นนายทะเบียน แต่การสมรสหรือการหย่าที่ต้องถือปฏิบัติตามลัทธิศาสนาด้วยนั้น ต้องให้คู่สมรสนำหลักฐานของตะอิหม่ามหรือผู้ประกอบพิธีศาสนาไปแสดงต่อนายทะเบียนด้วย จึงให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน

๕. การบังคับใช้หลักกฎหมาย หากใช้เพียงประดุจด่าหรือเครื่องมือแก่ตะโต๊ะยุติธรรมและผู้พิพากษาในการพิจารณาพิพากษาคดีเท่านั้นก็ไม่มีผลบังคับได้จริงอย่างกฎหมาย ตะโต๊ะยุติธรรมอาจแสดงความเห็นขัดแย้งขึ้นใหม่ตามอัตโนมติ โดยเป็นผู้รู้กฎหมายนี้ฝ่ายเดียวและไม่มีอะไรผูกมัด ฉะนั้นเพื่อเป็นหลักฐานในขั้นนี้ ในวันที่เสร็จการประชุมจึงทำบันทึกขึ้นฉบับหนึ่ง ให้ตะโต๊ะยุติธรรมและผู้ที่เกี่ยวข้องประชุมลงนามไว้ว่า เมื่อมีคดีเกิดขึ้น ตะโต๊ะยุติธรรมจะชี้ขาดบังคับคดีตามหลักกฎหมายที่รวบรวมไว้นี้ตลอดไป หากมีปัญหาใดซึ่งไม่มีกล่าวไว้ในหลักกฎหมายนี้จะ

บังคับได้ ก็ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่ ไม่ขัดแย้งกับหลักกฎหมายนี้

๒.๓ บทสรุป

โดยภาพรวมแล้ว คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรมจัดทำขึ้นโดยแปลจากตำรากฎหมายอิสลามมัชฮับฮาฟีอีฮ์ ซึ่งเป็นสำนักกฎหมายอิสลามตามประเพณีนิยมของมุสลิมไทยส่วนใหญ่ รวมถึงชาวมุสลิมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื้อหาโดยรวมของคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกเป็นเนื้อหาสาระบัญญัติอันเป็นสาระที่ปรากฏอยู่ในตำรากฎหมายอิสลามที่ใช้เป็นแหล่งอ้างอิงในการจัดทำคู่มือดังกล่าว และตำรากฎหมายอิสลามทั่วไป

หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ประกอบด้วยข้อความเบื้องต้น บรรพ ๑ ครอบครัว บรรพ ๒ มรดก บรรพครอบครัวมี ๕ ลักษณะ บรรพมรดกมี ๖ ลักษณะ คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกนี้มีลักษณะเป็นตำรารวบรวมคำพิพากษาทางกฎหมายอิสลามสำหรับผู้พิพากษา โดยการคัดสรรพิพากษาดังกล่าวจากตำรากฎหมายอิสลามในมัชฮับฮาฟีอีฮ์ มีสาระลักษณะเดียวกับตำราอัลฟะตาวา อัลฮินดียะฮ์ ซึ่งคณะนักวิชาการนำโดยชัยคฺนิซอ มุคติน-อัลบุลฆียะ ได้รวบรวมตามบัญชาของสุลต่านมุฮัมมัด โอริ่งเซบ แห่งราชวงศ์มอญโกล หนังสือพิทวานี้จึงเป็นเสมือนสารานุกรมพิทวาในมัชฮับอูษะนียะฮ์ เนื้อหาของคู่มือฉบับนี้ประกอบด้วยเนื้อหาด้านสารบัญญัติดังที่ปรากฏอยู่ในตำรากฎหมายอิสลามทั่วไป แต่ก็ยังขาดเนื้อหาอีกบางส่วน เช่น การเรียกร้องค่าเสียหายกรณีผิดสัญญาหมั้น กรณีสินสมรส เป็นต้น และไม่มีเนื้อหาด้านวิธีบัญญัติที่จำเป็นสำหรับการใช้กฎหมายอิสลาม นอกจากในกรณีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความสมบูรณ์ของสัญญาต่าง ๆ ดังกล่าว

เท่านั้น ผู้ร่างคู่มือไม่ได้บรรจุเนื้อหาสาระใด ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการใช้กฎหมายอิสลามดังที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายทั่วไป เช่น การจดทะเบียนสมรส ผู้มีอำนาจจดทะเบียนสมรส การจดทะเบียนสมรส ผู้มีอำนาจจดทะเบียนหย่า การจัดการทรัพย์สินหลังสิ้นสุดการสมรส เป็นต้น

ดังนั้น กล่าวได้ว่าการใช้กฎหมายอิสลามลักษณะครอบครัวและมรดกได้มีการนำมาใช้ในศาลชั้นต้นในคดีแพ่งภายใต้อาณาเขตของ ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างเป็นทางการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๔ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติของกฎข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณเจ็ดหัวเมือง ร.ศ.๑๒๐ และได้มีการยกเลิกการใช้ในปี พ.ศ.๒๕๔๖ โดยรัฐบาลของจอมพล ป. พิบูลสงคราม แต่ถูกนำกลับมาใช้ใหม่ในปี พ.ศ.๒๕๔๙ โดยรัฐบาลของนายปรีดีพนมยงค์ และมีการใช้เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๖) รวมระยะเวลาประมาณ ๑๑๒ ปี

การบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ ทำให้ชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ทั้งสี่จังหวัดดังกล่าว มีสิทธิใช้กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกแทนบทบัญญัติตามมาตราที่เกี่ยวข้องในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ และบรรพ ๖ ในกรณีที่ทั้งโจทก์และจำเลยเป็นมุสลิมหรือมุสลิมเป็นผู้เสนอคำขอในคดีที่ไม่มีข้อพิพาท นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะตุลาการจากชาวไทยมุสลิมให้ประจำศาลจังหวัดทั้งสี่ดังกล่าวและศาลจังหวัดเบตง จังหวัดละ ๒ คน และ ๑ คน ตามลำดับอีกด้วย ให้คณะตุลาการเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดในข้อกฎหมายอิสลามและคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะตุลาการในข้อกฎหมายอิสลามเป็นอันเด็ดขาดในคดีนั้น

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

อย่ากั่มหัวให้ทรรราช

**ถือโอกาสในสัปดาห์
พท.-ปชป.-กบปส.
นปช.คุณไวที่ร.เรอ.
ออกคำสั่งเขรณค
ไปรายงานทั่วถ้วน
"ประยุทธ์" ประกาศปฏิวัติ ตั้งคณ
รักษาความสงบ** * ผลิตโดย

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟารินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว

(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)

ฟารินขวัญ

ยาว 135 ซม.

(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)

ผลิต : บ้านฟารินขวัญ 08-1253-7677

จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนธิ น้อยอินตะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลง“คำแล้ว”

คำแล้ว เสียงแว่วลัญญณยามคำ
มิดคล้า คล้ายม่านสีดามากัน
มิดฟ้า ทุกซัดงทิวามาจากพลัน
เราล้ม คนหยัน
ทนทุกซัดคล้ายกัน
มิดนั้นมันเศร้า
คืนของ คนเหงา
ตรมแสนชมเขา
มันเฉาปานกัน
คำแล้ว เสียงแว่วลัญญณยั้งหวน
ชีพนั้น แสนสุขแล้วพลันโยอับจน
เหมือนโลกกววนคืนแหละวัน
เหมือนชีพผันคืนวันเปลี่ยนวน
เหมือนคำแล้วคนทนเปลี่ยนวัน.

เพลงนี้ ทำนองเป็นของ สง่า ทองรัช อาตมา
แต่งคำร้องเสร็จ ๔ พ.ย.๒๕๔๖ ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น
อายุ ๑๙ ปี ยังไม่ประสปีระสาอะไรกับความเป็น
อารยธรรมแต่อย่างใด เนื้อหาของเพลงนั้น มีความหมาย
เทียบเคียงความหมุนเวียนของธรรมชาติกลางวันและ
กลางคืน บ่งบอกถึงจิตใจมนุษย์ที่ยังไม่มีอารยธรรม
ก็จะตกอยู่ในวังวนของความทุกข์ความเศร้าโศก
เพราะความยึดถือตัวตน อันแสดงออกถึงความยังเห็น
แก่ตัวอยู่ไม่หยุดหย่อนลงได้ เพียงแค่กระทบกับ
ความมืดของธรรมชาติเพลาลบ แดครอนแสง
ฟ้าเลื่อนสี คำแล้ว มืดลง ความหม่นหมองเศร้าใจ
ก็ครอบงำ ตกอยู่ในภาวะแห่งทุกข์ เหตุสำคัญที่คน
ผู้ยังต้องทุกข์อยู่เยี่ยงนี้นั้นก็คือ ผู้นั้นยังหลง“สุข”
อันเป็นนางเอกของนิยายน้ำเน่าบทเก่าดั้งเดิมแห่ง
โลกันต์สังสารวัฏฏ์ หากไม่มีปัญญาพบความเป็น
โลกุตระธรรม ก็จะต้องจมอยู่ในความวนของชีวิตที่ต้อง
สุขๆทุกข์ๆ จริงจึงเอาเป็นเอาตายอยู่กับสุขๆทุกข์ๆ
ของโลกธรรมกับกิเลสภพและอัตตาอยู่ไม่หมดสิ้นลงได้
ตราบที่ยังไม่สร้างสันติวิขา สามารถแจ้งจบกิจแห่ง
ความยึดถือ “อัตตา” เป็นตนเป็นของตนอยู่ตราบนั้น
นิรันดร์กาล. “สมณะโพธิรักษ์”

๒๙ เม.ย. ๒๕๕๓

ดาวน์โหลดเพลง “คำแล้ว”

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com